

Đào Hoa Khó Dây Dưa

Contents

Đào Hoa Khó Dây Dưa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	19
4. Chương 4	30
5. Chương 5	39
6. Chương 6	46
7. Chương 7	53
8. Chương 8	61
9. Chương 9	71
10. Chương 10	78
11. Chương 11	81

Đào Hoa Khó Dây Dưa

Giới thiệu

Nàng gặp hắn lần đầu khi hắn gặp tai nạn cứ nghĩ nàng sẽ không giúp hắn nhưng nàng lại khiến hắn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-hoa-kho-day-dua>

1. Chương 1

Nàng héch mảy lên, dấy mắt xuất hiện vẻ kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào gương mặt có vẻ hơi mỗi mệt thật lâu, cũng mím môi không nói

Dung mạo người đó trông rất đẹp!

Một đôi con ngươi hẹp dài giờ phút này là neho lại, sống mũi ưỡn thẳng cho thấy ngạo khí của hắn, mà đôi môi mỏng nâng lên thành đường cong xinh đẹp, làm cho dung nhan tuấn tú của hắn càng thêm trở nên mê

người. Mà bộ dáng của hắn càng thêm lười biếng mà tao nhả. Ừ, hắn là người tuần tú nhất nàng gặp qua, chỉ là vậy thì thế nào?

Nàng muốn bắt lợn rừng, không phải nam nhân!

Huống chi còn là một nam nhân có dáng dấp như thế Hắn quả thật là mối họa lớn nhất thiên hạ, vì bảo vệ tính mạng, tốt hơn là nàng đừng nhiều chuyện trêu chọc đến hắn.

“A, cô nương, người không cứu ta sao?” Ngã vào cạm bẫy, sa vào trong vũng bùn hắn nhìn thấy người duy nhất có thể cứu mạng sắp rời đi, vội vàng mở mắt ra, nụ cười hơi có vẻ cứng ngắc.

Nàng chậm rãi quay đầu, trợn to mắt nhìn hắn, trên khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện vẻ mặt ảo não thì ra là hắn không bất tỉnh, ý thức còn thanh tỉnh!

Đáng ghét, không chạy thoát được.

“Cô nương, ta tên là La Trữ Nhạc, là người của nghĩa trang, nếu người cứu ta, còn có thể lấy được một số tiền hậu tạ lớn, cứu ta với! Nhất định sẽ có lợi.” Nụ cười của hắn xán lạn, dùng tiền tài để hấp dẫn nàng.

Nghĩa trang? ! Nàng nheo mắt lại, sắc mặt có vẻ rất khó coi hắn không chỉ có dáng vẻ bên ngoài rêu rao, ngay cả gia thế cũng rất rêu rao.

Có thể nói nghĩa trang trong võ lâm Truyền Kỳ, nó cũng không nghiêng về danh môn chính phái, cũng không tán thành tà giáo, mà là đứng ở lập trường trung lập khi các phái trong chốn võ lâm xảy ra tranh chấp nghiêm trọng, hai bên giằng co không giải quyết được, sẽ tìm nghĩa trang ở vị trí trung lập đến phân biệt đúng sai.

Vì vậy địa vị của nghĩa trang ở võ lâm không chỉ có cách biệt, còn được nhận sự tôn trọng. Mỗi người của nghĩa trang đều võ nghệ siêu phàm, mà dẫn dắt những anh hùng hào kiệt này thì còn lại là các quản gia của nghĩa trang, người ta gọi là nghĩa lăm công tử.

Mỗi một nghĩa lăm công tử đương nhiệm mặc dù cá tính khác xa, nhưng dù sao cũng là người gánh vác trọng trách phân biệt võ lâm thị phi, phong cách hành sự tự nhiên có chứa một cỗ chính khí.

Nghe nói mỗi vị nghĩa lăm công tử tiếp nhận công việc đều từ mười sáu tuổi, trước mắt số tuổi của nam tử này đại khái trên dưới khoảng đó, chẳng lẽ hắn là.

Nàng cau chặt mày, không ngừng lắc đầu liên tục, không thể nào!

Mặc dù vị nghĩa lăm công tử sắp tiếp nhận mới mười sáu tuổi, nhưng trải qua sự bồi dưỡng của nghĩa trang, phong cách nên trầm ổn mà lại ưu nhã; mà người này đây?

Tướng mạo của hắn cao quý, diện mạo cũng không phải phàm, nhưng từ khi rơi vào cạm bẫy cho tới bây giờ đều ở đây cợt nhả, không hề nghiêm chỉnh chút nào, dáng vẻ này là nghĩa lăm công tử cử chỉ ưu nhã?

Cho nên cô rất nhanh đã cách chức hắn làm một công tử không ra gì trong nghĩa trang.

Mà không quản hắn là ai, tác phong làm việc của nàng từ trước đến giờ là “Khiêm tốn, khiêm tốn, khiêm tốn nữa”, lai lịch của nghĩa trang lớn như vậy, một khi trêu chọc tới chỉ sợ cũng khó khăn quá hạ thấp rồi, nói như vậy, ngộ nhỡ thân phận của nàng và cha bị bại lộ ra ánh sáng thì làm thế nào?

Vì sự an bình của nàng cùng cha mà suy nghĩ, nàng càng nên không cứu người này!

“Ta sẽ tìm người tới đây.” Nàng lạnh lùng bỏ lại những lời này.

“Ta đã ở chỗ này đợi một canh giờ, thật vất vả mới thấy người xuất hiện, người còn muốn ta lại chờ đợi sao? Ta lạnh quá, lạnh quá.” Bả vai hắn run một cái.

Người luyện võ có sự yếu đuối này sao? Nàng không kìm được đưa tay đụng chạm gương mặt của hắn một cái, hai người bốn mắt đối diện, thoáng chốc có dòng khí lúng túng xuất hiện.

“Nhiệt độ của người rất bình thường, coi như ở chỗ này đợi thêm một canh giờ nữa cũng không thành vấn đề.” Nàng vội vã thu tay lại, lấy giọng nói trong trẻo lạnh lùng nói, cũng không để ý độ ẩm lưu lại trên ngón tay.

Hắn ho nhẹ mấy tiếng, gương mặt tuấn tú ửng đỏ không phải là bởi vì nói láo bị vạch trần mà cảm thấy xấu hổ, mà là tay của nàng lơ đãng đụng chạm làm cho hắn cảm thấy tim đập rộn lên. “Đừng độc ác như vậy! Thật ra thì người chỉ cần kéo ta một cái là tốt rồi, ta có võ công, chính mình có thể leo lên.”

Hắn vội vàng loại bỏ tạp niệm, lộ ra nụ cười có thành ý nhất, “Cô nương, xin người thương xót, giúp ta một chút đi!”

Hắn lấy thành ý lớn nhất giải thích với nàng, “Ừ, ta chỉ nói cho người biết một người!”

Ta là sắp lên đảm nhiệm nghĩa lâm công tử, nếu như người đi gọi mọi người, vậy mọi người chẳng phải cũng sẽ biết ta là bởi vì ham chơi mới có thể rơi vào cạm bẫy, cũng rơi vào bộ dạng chật vật như vậy sao? Cái này nếu truyền đi, ta về sau làm sao để dẫn dắt nghĩa trang, mà mọi người lại biết làm sao đối đãi với ta đây?” Thời gian này hắn bận rộn học tập làm một nghĩa lâm công tử hoàn mỹ, áp lực trầm trọng cũng nhanh chóng bức hắn đến không thở nổi, liền thừa dịp mọi người không chú ý chạy ra khỏi nghĩa trang, đi tới nơi tòa thâm sơn này, lại không chú ý cạm bẫy dưới chân!

Đang lúc hắn ở dưới tình huống kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, hắn đã định không kêu cứu nữa, lấy loại tư thế nhếch nhác này chờ đợi người của nghĩa trang đến đây tìm hắn.

Có lẽ là hắn bình thường có làm việc thiện, hoặc giả là ông trời thấy hắn đáng thương, khi hắn tuyệt vọng lại phái tới một tiểu cô nương.

Mặc dù nhìn nàng tựa như lãnh nhược băng sương, nhưng nàng là người duy nhất có thể cứu hắn thoát khỏi khổ sở lúc này.

Nàng cắn môi, không thể tin được hắn thật sự là nghĩa lâm công tử mới.

“Cô nương làm ơn kéo ta một cái được không?” Hắn lộ ra nụ cười xán lạn.

Nhìn nàng trầm mặc không nói như cũ, hắn lại mở miệng, “Nhìn vào sự đáng thương của ta đi, kéo ta đi, kéo ta đi, kéo ta đi, kéo.” Giống như nhìn thấu tâm trạng

không muốn cứu người của nàng, hắn giống như là đọc chú ngữ không ngừng lặp lại .

Mà hành vi ngây thơ của hắn cũng nhanh chóng làm cho lỗ tai nàng điếc. “Người —— câm miệng!” Không nhận được cau mày, nụ cười hiển hiện ra lửa giận.

Hắn nhếch miệng, đáy mắt xuất hiện một tia sáng狡 hoạt gian kế thực hiện được. “Cô nương, người đừng tức giận, ta là thấy người vẫn trầm mặc, vì không để cho không khí trở nên quá mức lúng túng, mới có thể vẫn nói chuyện. Hiện tại người chịu mở miệng, ta an tâm hơn nhiều, người xem sắc trời đã tối, ta suýt chút nữa thì đã nghi ngờ mình là gặp được Cô Hồn Dã Quỷ ! May mắn không phải. Cô nương cũng không biết một mình ta có bao nhiêu sợ hãi.

“Đợi ở chỗ này, ta thỉnh thoảng nghe được tiếng kêu kỳ quái, ta nghĩ chắc là dã thú trong núi sâu đi! Mặc dù ta cũng có nhiều kiến thức về dã thú, nhưng ta hiện tại không thể động đây, ngộ nhỡ bọn chúng thật sự nhào tới cắn ta, vậy thì không dễ chơi!” Hắn dừng một chút, liếm liếm môi khô khốc.

“Kỳ thật dùng lấy võ công của ta, đối phó đám dã thú kia quả thật dư dả, nhưng phải là công bằng tỷ thí a! Với tình huống trước mắt của ta, người bị vây ở trong cái bẫy này, võ công căn bản không cách nào phát huy, cho nên bị cắn cũng là chuyện đương nhiên, chỉ là như bị người đòi hiểu lầm ta ngay cả dã thú cũng không thể ứng phó, vậy bảo mạng của ta phải đặt ở đâu đây? Cô nương, người nói có đúng hay không? Cho nên người nhất định phải cứu ta. Người không phải là không thể cứu, đã cứu ta, ngộ nhỡ dã thú tới, ta mới có thể bảo vệ người.”

Nụ cười của nàng vụn vụn, khóe miệng co giật, người cũng bởi vì sợ mà ngã phía sau lui vài bước trời ạ! Sao lại có người nhiều lời như vậy?

Chỉ nghe người ta nói có bà ba hoa, nàng không hiểu tại sao nam nhân cũng sẽ dài lưỡi như vậy? Còn có thể thao thao bất tuyệt đến loại trình độ này, thậm chí dường như hoàn toàn không có ý định dừng lại, nàng chỉ cảm thấy lỗ tai ong ong, giống như thật muốn điếc.

Bàn tay nhỏ bé không kìm chế được che miệng của hắn. “Người nổi cáu một câu nữa, ta sẽ đi!” Nàng nghe được đầu đầu muốn nứt, chỉ có thể ác độc nói ra cảnh cáo.

Hắn lập tức thức thời ngậm miệng nhìn đáng vẻ tỏ ra độc ác của nàng thật sự rất đáng yêu, đáng vẻ lạnh lẽo mới vừa rồi nàng hoàn toàn biến mất, lộ ra vẻ mặt nên có của thiếu nữ.

Thì ra là muốn dùng một chiêu này đi đối phó nàng nha! Hắn cúi đầu, nụ cười xảo trá, nhưng lúc ngẩng đầu lên lần nữa, lại giả bộ làm ra đáng vẻ rất vô tội, còn chủ động duỗi dài tay.

Về mặt của nàng bắt đặc dĩ, do dự một chút mới cầm tay của hắn.

“Phiền toái cô nương.” Nói xong đang muốn dùng lực, lại thấy nàng ngay cả bước chân cũng không di động, chỉ nhẹ nhàng dùng sức đã cứu hắn ra khỏi vũng bùn động tác nhanh đến mức làm cho hắn hoàn toàn không có cách nào phản ứng!

Liếc thấy đáng vẻ ngu si của hắn, nàng hô to không ổn ở đáy lòng, lập tức nhảy cách xa hắn ba bước lớn.

La Trữ Nhạc toàn thân bắn thủ ngồi dưới đất, sững sốt mấy giây mới kinh hãi nhìn nàng lúc trước bắt kẻ hắn giãy giụa thế nào cũng không thoát khỏi vũng bùn, nhưng mới vừa rồi nàng cứu vớt hắn thì giống như là đang tự nhiên bắt tay cùng hắn, sau đó không cần tốn nhiều sức liền một tay kéo hắn lên.

Sức lực của vị cô nương này. Thật là quá kinh người!

“Cảm giác lực tay thật là mạnh mẽ, giống như trong cơ thể có luồng sức mạnh.”

Hắn tự lẩm bẩm, nhìn thấy nàng đã đeo giỏ trúc lên đi một đoạn đường, đuổi theo sát nàng. “Cô nương, chờ ta một chút. Chờ ta một chút!”

Nhìn chằm chằm khuôn mặt đẹp dễ cười hì hì của hắn, sắc mặt của nàng có vẻ rất khó coi khinh công của người đàn ông này không thể khinh thường, có thể âm thầm đuổi theo bước chân của nàng!

Không hổ là nghĩa lữ công tử, hắn quả thật có chút bản lĩnh.

“Cô nương thật là lợi hại, sức lực không phải lớn bình thường, là luyện võ công gì mới có loại thần lực này?” Hắn nhìn khuôn mặt của nàng, tò mò hỏi.

Nàng diện mạo không thể nói là diễm lệ, nhiều lắm là coi như là thanh tú, vì vậy để cho hắn khắc sâu ấn tượng không phải là đáng vẻ bên ngoài của nàng, mà là khí chất của nàng

Nàng rõ ràng mới mười lăm, mười sáu tuổi, cả người lại tản mát ra một phong cách rất lạnh nhạt. Về mặt trên mặt nàng ít có biến hóa, giọng điệu cũng rất thanh lạnh (trong sạch, lạnh lẽo), hoàn toàn không giống như là một thiếu nữ hoạt bát.

Mà trời sinh cá tính hắn hướng ngoại, gặp phải loại lạnh lẽo cô nương này ngược lại cảm thấy thật tò mò, hơn nữa nhìn thấy nàng mới vừa rồi lộ ra đáng vẻ tức giận, càng khiến cho hứng thú của hắn nhiều thêm.

Hắn quyết định muốn làm bạn cùng nàng!

Nàng mở to mắt, trong lòng cảm thấy rất ảo não a! Mới một động tác đã bị nhìn ra nàng có quái lực (kì quái + sức lực). Cho nên nàng mới không muốn giúp hắn!

“Công tử khách khí, mới một cái chớp mắt đã xuất hiện ở trước mặt tiểu nữ tử, lại còn nhanh như vậy, khinh công của người quả thật rất cao.” Nàng nói bằng giọng điệu châm chọc.

“Cái này không có gì.” Hắn nhếch miệng cười một tiếng, làm bộ không có nghe ra sự châm chọc của nàng, “Cô nương rốt cuộc luyện võ công gì? Ta chưa từng có thấy người sức lực mạnh mẽ như thế!”

Nam nhân có sức lực lớn như vậy dĩ nhiên chẳng có gì lạ, nhưng trên người cô nương gia mềm mại lại có quái lực này, cũng rất đáng giá nghiên cứu.

Nàng tiếp tục giữ yên lặng, không muốn để ý tới hắn.

“Cô nương, cô nương, người không muốn nói sao? Không sao, ta hiểu rõ những người này không muốn tiết lộ bí sư ở nơi nào, thích khiêm tốn một chút.”

Không sai, nàng chính là hy vọng có thể duy trì khiêm tốn, loại người giống như hấn đi tới chỗ nào cũng sẽ hấp dẫn ánh mắt người, có thể cách xa nàng một chút hay không?

Nàng âm thầm nghĩ ngợi ở đáy lòng.

Thấy nàng không muốn nói chuyện nhiều, hấn vội vã đổi lời nói.“Thật ra thì cái này cũng không thích hợp hỏi, thay vì hỏi cái này, không bằng hỏi tên của cô nương.” Hấn đối với nàng tương đối cảm thấy hứng thú.“Cô nương, lúc trước ta nói tên của ta, vậy còn tên của người?”

Nàng nhìn cũng không nhìn hấn một cái, tự nhiên sải bước chân đi về phía trước.

“Cô nương, có thể nói cho ta biết tên của người không?” Hấn hỏi nữa.

Mặt nàng vẫn như cũ không chút thay đổi, không có phản ứng.

“Cô nương, nói cho ta biết tên của người đi!” Hấn rất có kiên nhẫn mà mở miệng.

Nàng hừ lạnh một tiếng, còn không muốn nói chuyện.

“Cô nương, nói cho ta biết tên của người a!” Hấn không chịu buông tha.

Đáy mắt nàng xuất hiện một tia không nhìn được nàng đi phía trái, hấn cũng đi phía trái; nàng đi phía phải, hấn cũng đi phía phải, quả thật giống như là ong mật thấy đóa hoa xinh đẹp, dính chặt không chịu buông.

Hấn liều chết nói chuyện không ngừng, quả thật giống như là tiếng ong ong của ong mật, đáng tiếc nàng không phải đóa hoa!

“Cô nương, ta đã nói với người đó! Ta tên là La Trữ Nhạc.” Cho là nàng không có nghe rõ, hấn tự giới thiệu mình lần nữa.

Nàng nhắm mắt lại, lúc mở ra chỉ lạnh lùng mở miệng, “Ta biết rõ, hơn nữa người chính là nghĩa lữ công tử mới nhậm chức.”

“Vậy còn người?” Hấn mỉm cười, từ đầu đến cuối vẫn xoay quanh vấn đề này.

“Không phải chuyện liên quan đến công tử.” Nàng không nể mặt mà nói.

“Ta muốn làm bằng hữu với người, cho nên dĩ nhiên có liên quan tới ta a!”

Bằng hữu? Sắc mặt của nàng âm trầm dọa người nàng tránh xa hấn còn không còn kịp, còn làm bằng hữu cái gì? ‘Sắc trời đã tối, công tử nên rời khỏi núi sớm một chút, nhanh lên trở về nghĩa trang một chút, tránh cho người nhà lo lắng.’

Nơi này là thâm sơn vắng vẻ, ít có người ở, nàng còn tưởng rằng có thể ở nơi này vượt qua những ngày bình yên, không ngờ sẽ gặp phải nghĩa lữ công tử tiếng tăm lừng lẫy.

“Chờ biết tên của cô nương, ta sẽ lập tức rời đi.”

Nàng hít sâu, giống như không nhìn được.“Người không phải đi, ta đi! Xin công tử đừng đi theo tiểu nữ tử nữa.” Bước nhanh hơn.

La Trữ Nhạc dĩ nhiên không phải đèn đã cạn dầu, hấn nhắm mắt theo đuôi, cùng đi thật nhanh.“Cô nương, người giúp ta...ta nên báo đáp người, cho nên người phải nói cho ta biết tên a! Nếu không ta làm sao tìm được người đây?”

Nàng hoảng sợ ngẩng đầu lên, lùi lại mấy bước tìm nàng làm cái gì? Sẽ không phải là muốn áp dụng báo đáp, báo đáp loại kia chứ?

Không được! ‘Người, tới đây!’ Nàng lập tức quay đầu đi trở về chỗ vũng bùn lúc đầu.

Hấn vội vàng theo sau, không hiểu vì sao nàng lại đi trở về! ‘Cô nương?’

Nàng không nói hai lời, lập tức nhảy vào trong vũng bùn.

“Cô nương, ngươi làm cái gì?” Nhìn nàng tái hiện bộ dáng xấu hổ vừa rồi của hắn, giọng điệu của hắn có vẻ hết sức kinh ngạc.

“Kéo ta.” Tay nhỏ bé đưa ra, mặt không vẻ gì nói.

Hắn dùng lực cầm tay của nàng, lại bởi vì hơi sức kinh người của nàng mà suýt chút nữa ngã vào lần nữa, vội vàng đứng vững bước chân, dùng sức lôi kéo mới kéo nàng lên được.

Từ đầu đến cuối mặt nàng không chút thay đổi, đặt mông ngồi xuống dưới đất. “Tốt lắm, ngươi cũng kéo ta một cái rồi, giữa chúng ta không bao giờ nữa cần báo đáp tới, báo đáp lại, chúng ta lại không dây dưa rề má, công tử nhanh quên chuyện vừa rồi một chút, cũng xin giả bộ không biết ta...chúng ta sau này không gặp lại!”

Nàng rất khó được nói một chuỗi dài, không thêm quan tâm bộ dạng của mình đã trở nên bần thủ giống như hắn, sau khi đứng lên vô tình xoay người đi.

La Trữ Nhạc cảm thấy sững sờ, không khỏi cười ra tiếng vị cô nương này quả thật rất thú vị, vậy mà lại nghĩ ra biện pháp như vậy để phủi sạch quan hệ cùng hắn?

Ai! Vốn là thấy nàng có thái độ dẫu chết cũng không để ý, hắn còn muốn thức thời không dây dưa nữa, ai ngờ chiêu này của nàng ngược lại khơi dậy ý chí chiến đấu của hắn, để cho hắn quyết định bất kể như thế nào cũng muốn ỷ lại vào nàng!

“Được, chuyện báo đáp này ta sẽ không nhắc lại.” Ở sau lưng nàng nói lớn, cũng lần nữa thi triển khinh công, ưu nhã đi tới bên cạnh nàng. “A! Cô nương, Xin chào, ta tên là

La Trữ Nhạc, thật vui mừng ở trên núi này vô tình gặp gỡ ngươi.”

“Ngươi nói cái gì? Thật vui mừng vô tình gặp gỡ?”

“Đúng a!” Hắn cúi đầu, nhếch miệng lên.

Rống ~~ hắn là cố ý! Nàng mạnh mẽ ngẩng đầu, cái trán đụng phải cằm của hắn, để cho nàng kinh hãi nhìn chăm chăm gương mặt tuấn tú gần kề, hai má đỏ ửng.

“Công tử, ngươi.” Cách xa nàng một chút được không?

“Gọi công tử rất xa cách, gọi ta Ninh Nhạc đi! Cha ta hi vọng cả đời ta đây phải trải qua yên lặng an nhạc (bình an + vui vẻ), mới có thể giúp ta lấy cái tên này.”

Mặc kệ nàng né tránh thế nào, chính là không thoát nổi bên cạnh hắn, bên tai còn bắt chợt truyền đến lời của hắn, mặc dù người tỉnh táo đi nữa cũng chịu không nổi. “Tránh ra! Nếu không đừng trách ta không khách khí.”

“Có rất ít người nói với ta những lời này, ta đột nhiên thật tò mò như thế nào là không khách khí?” Hắn thừa nhận mình rất cần ăn đòn, nhưng có thể quần lấy nàng, dùng loại phương thức nào thì có làm sao.

Nàng trợn to mắt, chỉ cảm thấy tức giận không thôi. “Tốt! Đây là ngươi nói.” Nàng không nên kích động, động tác cũng nhanh hơn suy nghĩ, lập tức nâng lên chưởng.

Chưởng phong mạnh mẽ đánh về phía hắn, một luồng sức lực cường hãn mà bạo liệt lập tức ập tới. Về mặt của hắn kinh ngạc, bản lĩnh nhanh nhẹn tránh ra một bên, lập tức thấy phía trước cả đại thụ một hàng lập tức chia ra làm hai, kết quả thâm

Nổ đùng liên tiếp vài tiếng, cả hàng đại thụ ngã xuống tại chỗ!

Hắn chắc lưỡi hít hà, ngây người thật lâu mới khê động khóe miệng. “Ách, bản lĩnh của cô nương thật tốt.” Đáy mắt tràn đầy thần thái không thể tưởng tượng nổi.

Trong thân thể nhỏ nhắn này làm sao ẩn chứa lớn hơi sức như vậy? ! Hơn nữa bộ dáng nàng dùng lực cũng như bình thường, chỉ là nhẹ nhàng giương chưởng có thể làm đổ cả một hàng đại thụ.

Nếu không phải hắn nhanh như chớp, sợ rằng sớm đã chết ở dưới chưởng phong của nàng.

“Ngươi mau rút ra chỗ khác!” Nàng hét lớn một tiếng, đáy lòng rất hối hận cử động mới vừa rồi của mình.

Đáng ghét! Đây là La Trữ Nhạc hại nàng mất đi tỉnh táo, còn làm lộ ra bí mật không thể nói ra trước mặt hắn.

Hắn. Không chỉ là người dây dưa, ngay cả bản lĩnh cũng là hạng nhất!

Hắn giả bộ không nghe thấy hai chữ kia, không sợ chết tiếp tục nói: “Cô nương, người thật không phải là người bình thường!”

Lời này làm cho nàng biến sắc, bước chân di động càng nhanh; nhưng hắn tuyệt đối không bị ảnh hưởng, vẫn chặt dính vào bên cạnh nàng như cũ.

“Không ngờ người lợi hại như vậy, bội phục, bội phục.” Ánh mắt của hắn tràn đầy kính ngưỡng. “Người người đều nói thân thủ nghĩa trang phi phạm, nhưng nếu gặp thần lực của người, mọi người có thể giết nấy mình!” Hắn là thật lòng tán thưởng.

Hắn lại bắt đầu lẩm bẩm. Nàng bắt đầu dĩ than thở, không được! Nàng phải nghĩ biện pháp thoát khỏi hắn. “La Trữ Nhạc!” Dừng bước lại, “Rốt cuộc người muốn ta như thế nào thì mới nguyện ý cam miệng?”

Nàng rút cuộc chịu đựng mắt nhìn hắn, khóe miệng của hắn giơ lên, “Nói cho ta biết tên của người.” Lại gần mặt của nàng.

Nàng sợ hết hồn, chớp mắt nhìn chằm chằm gương mặt gần hơn lúc này, ngực toát ra một cảm giác sốt nóng quái dị sống đến mười lăm tuổi, ngoài cha ra nàng chưa bao giờ sát lại gần nam tử như vậy, điều này làm cho khuôn mặt lãnh nhược bằng sương của nàng đỏ ửng mất tự nhiên.

“Người.” Thân thể của nàng ngửa ra sau, suy nghĩ hỗn loạn, “Được, ta nói, ta tên là.” Do dự một chút mới mở miệng, “Hoa Dung.”

Hắn hài lòng gật đầu, cũng nghe lời không lên tiếng nữa.

“Người đã biết tên của ta, xin người có thể đừng đi theo nữa hay không?” Nàng háng giọng.

Lắc đầu một cái, hắn còn có một mục đích khác chưa đạt được !

Trợn mắt nhìn hắn một lúc lâu, nàng hiểu nghị lực kinh người của hắn, không đạt mục đích thì không bỏ qua, chỉ có thể thử dài. “Được!” Nàng chỉ có thể thỏa hiệp, “Con đường này cũng không phải là của ta, ta không có tư cách buộc người rút đi, tùy người có muốn đi cùng hay không, nhưng người phải cách xa ta mười bước!”

Chỉ cần hắn không ở bên tai của nàng lẩm bẩm, nàng cũng có thể chịu được.

Nghe vậy hắn chau chau mày, mười bước? Đơn giản, chân dài lập tức mở ra.

“Một bước, hai bước, ba. Chờ một chút!” Theo dõi hắn nhảy ra từng bước, nàng nghiêm mặt lạnh lùng mở miệng. “Người nhảy ra một bước chỉ bằng hơn một nửa lòng bàn tay của ta, coi như cự ly cách xa ta mười bước cũng mới bằng một cánh tay !”

Hắn mỉm cười, chỉ là khoa tay múa chân .

Nàng nhìn không hiểu, chỉ cảm thấy phiền não không dứt. “Nói chuyện!” Lúc lời nên nói lại không nói, thời điểm không nên nói lại liều chết nói, nàng cũng sắp bị hắn cho tức chết.

“Đây là yêu cầu của người đó!” Hắn là cẩn thủ (cẩn thận + tuân thủ) lời hứa, ngậm miệng thật chặt !

“Ừ” nàng một tay vỗ trán. “Ta không phải muốn người cách xa ta mười bước sao, mới vừa rồi được gọi là mười bước ư?”

“Người lại không quy định một bước của ta phải xa.” Hắn chỉ muốn bước ra bước chân dù là một bước a!

“Không tính, làm lại!”

“Muốn ta làm lại, phải có điều kiện trao đổi.”

“Cái gì?” Thân là đường đường nghĩa lẫm công tử, thế mà lại cùng tiểu nữ tử nói điều kiện?

“Đừng kinh ngạc như vậy, có qua có lại mới công bằng! Người đã không thoát nổi ta, lại muốn ta cách xa người một chút, cũng chỉ có thể trao đổi điều kiện thôi!”

Ngụy biện! Nhưng ánh mắt của hắn nghiêm túc, giọng nói giống như có ma lực, không để cho nàng tự giác gạt đầu. “Điều kiện gì?”

Vị công tử này nói nhiều lại bám người, thậm chí da mặt còn rất dày Nàng chưa từng chạm qua thứ người như thế, hoàn toàn không có cách nắm bắt được hắn.

“Hoa Dung.” Hắn nheo lại mắt, liên tục ôm bả của nàng không ngừng vai. “Thật ra thì ta cảm thấy người chơi rất tốt.”

Nàng chơi rất tốt? Nào có! Suýt chút nữa nàng mất khống chế hét ầm lên.

“Điều kiện của ta rất đơn giản. Không bằng chúng ta làm bạn tốt đi!”

Khóe miệng nàng run run, nhìn chằm chằm bàn tay không an phận trên bả vai, ”Ta?

Không? Muốn ——” giận dữ kêu lên, còn mất khống chế tung ra quả đấm, một lần nữa chém ngã một hàng đại thụ khác.

Người gây ra tai họa La Trữ Nhạc vẫn như cũ nhanh chóng tránh được, không bị thương chút nào, ở một bên vỗ tay than thở, nhìn sắc mặt của nàng âm trầm, không nhanh không chậm lộ ra nụ cười.

A, Hoa Dung này quả là rất thú vị nha. Điều này làm cho ý niệm muốn thân cận nàng của hắn trở nên càng lúc càng mạnh mẽ.

Giữa trưa mùa hè, ánh mặt trời chói lọi xuyên thấu qua ngọn cây tỏa nhiệt, ánh mặt trời đã làm cho nàng rất chán ghét, người đi theo sau lưng càng thêm chói mắt đến nỗi làm cho nàng rất muốn đánh người!

Nàng cũng chỉ là muốn bắt được lợn rừng để A Cha ăn no nê, vì sao lợn rừng thì không săn được, ngược lại chọc phải một nam nhân khoác lác lớn giọng là làm theo khuôn mẫu chứ?

Hơn nữa vì sao gặp gỡ hắn, nàng vốn là bình tĩnh như nước hồ thu sẽ bởi vì hắn mà trở thành sóng biển, kích phát ra bản tính của nàng đây? Nàng không nhận được tiếng than thở buồn bã.

“Hoa Dung.”

“Làm gì?” Nàng quay người lại, nhìn thấy một đầu heo tọc lốc tiến tới gần, bị sợ đến hồn phách cũng bay mất, bước chân không tự chủ được lui về phía sau, đang lúc nàng cho là sắp ngã vào trong ruộng thì một bàn tay to ôm thật lầy chặt hông của nàng.

“Cẩn thận!”

Nàng và hắn trong nháy mắt trở nên hoàn toàn không có khoảng cách, nàng vốn tưởng rằng sẽ có cái loại cảm giác lãng mạn, hoặc là động lòng. Nhưng tất cả không có

Chỉ vì con heo trên cánh tay của hắn cũng thuận thế nghiêng về phía trước, chân trước của nó không kiêng dè già mà đạp thẳng lên gương mặt của nàng, làm cho trái tim nàng vốn nhảy loạn thoáng chốc tức giận đến thiếu chút nữa thì ngừng đập!

“La Trữ Nhạc! Người vút móng heo trên mặt của ta là muốn làm cái gì?” Nàng mất đi tỉnh táo, mắt không chế mà găm thét.

“Ách, Hoa Dung, oan uổng nha! Ta một tay nắm heo, một tay ôm người, hai bên đều muốn chú ý thật sự rất khó khăn, cho nên rất khó khống chế móng heo sẽ di chuyển về phía nào. Người nói như vậy, ta rất uất ức đó!”

“Đúng vậy! Người vô cùng uất ức, thì ra là ta với heo là cùng cấp bậc nha!” Nụ cười của nàng vắn vẹo mà biến hình, dùng sức đẩy hắn ra.

La Trữ Nhạc không né tránh được, vội vàng sử dụng nội lực ngăn cản sức lực của nàng mặc dù không đến nỗi chặt vật bay ra ngoài, nhưng bước chân vẫn là lui thẳng về phía sau, trực tiếp đâm vào đại thụ bên cạnh.

“A.” Hần rên lên một tiếng, lấy tay xoa ngực sức lực kì quái của nàng thật sự là thật lợi hại!

Nàng hừ lạnh một tiếng, “Người không cần lại tới đây nữa!”

“Hoa Dung. Ai!” Hần vội vàng đứng lên, lại theo sát ở bên người nàng. “Lần trước ta hại người chưa bắt được heo rừng, cảm thấy rất bất khoan, vì bồi thường người, ta đặc biệt đi hỏi thăm phương pháp săn bắt heo rừng, sau khi bày cạm bẫy chừng mấy ngày cũng không dám rời đi, rốt cuộc bị ta bắt được rồi, chỉ là sức lực của con heo rừng này thật ghê gớm, giằng co thật lâu ta mới trói chặt được nó!” Dùng sức mang lợn rừng đến trước mặt nàng.

Nghe vậy nàng không khỏi ngậm ngẫn cả người, “Người đi bắt? !” Lúc này mới nhìn thấy má trái của hần có vết cào rất sâu. “Chẳng lẽ tại chỗ đã bắt nó à?”

“Đúng vậy! Ta thấy nó rơi vào bẫy thì cảm thấy hào hứng, lập tức đi bắt, kết quả suýt chút nữa bị nó cho cào rách mặt!” Hần cười ngượng.

“Người dạy người bày bẫy không có nói cho người biết không thể lấy cứng đối cứng với chân nó, tốt nhất là chờ hôm sau mới đi bắt nó sao?”

“Ah? Ta không có hỏi phải cẩn thận như vậy!”

Nàng sững sờ. “Người.”

Con heo rừng này nặng đại khái trăm cân, ở lúc bình thường muốn bắt giữ sẽ rất khó, huống gì lúc nó lâm vào bẫy rập, tuyệt đối sẽ ra sức giãy giụa; coi như võ công của hần khá hơn nữa, cũng sẽ bị thương.

Nhưng nàng còn suy nghĩ một chút cũng đúng, hần sinh ra đã có người phục vụ, làm sao hiểu được chuyện săn thú, kiếm sống đây? Nàng không khỏi lắc đầu, lại bởi vì bộ dáng ngu ngốc của hần cảm thấy trái tim nóng lên. “Không đau sao?”

Hần vuốt vết sẹo, “Sẽ không rồi~~ trên khuôn mặt nam nhân có bị sẹo cũng không tồi.” Nhún vai không quan tâm.

“Không tồi là sao, đồ ngốc!” Cái khuôn mặt kia xinh đẹp bởi vì nàng mà bị thương. Nàng không kiềm chế được đưa tay sờ sờ gương mặt của hần.

“Ta không sao, không hề đau.”

“Ít nổi cộm.” Nàng thận trọng đụng chạm vết sẹo kia, “Có thoa thuốc rồi chứ?”

Hần hết nhìn đông tới nhìn tây, hừ hừ qua loa lấy lệ.

“La Trữ Nhạc! Người không thoa thuốc sao?” Nàng cau mày, tay nhỏ bé giữ chặt cằm của hần.

“Nhẹ một chút, nhẹ một chút.” Sức lực của nàng mạnh mẽ đến nỗi khiến cho cằm của hần cũng muốn nát rồi !

“Thật xin lỗi.” Nàng vội vàng thu lực, đổi động tác tay.

Động tác này làm cho hần không khỏi bật cười. “Vai diễn của chúng ta hình như đảo ngược rồi.”

Nàng trừng mắt nhìn hần, “Tại sao không thoa thuốc?” Đừng tưởng rằng nói sang chuyện khác, nàng sẽ quên chuyện này.

Hần hắng giọng, cảm thấy lý do có chút xấu hổ.

“Nói mau!”

Dưới sự uy hiếp của nàng, hần nhắm mắt nói: “Không phải là người chê bộ dạng của ta quá đẹp, cuối cùng là hét nói ta quá rêu rao sao? Vừa lúc bị lợn rừng cào mấy cái, ta nghĩ thầm trên mặt nếu có vết sẹo sẽ thay đổi, vậy người cũng sẽ không ghét đến gần ta rồi!”

“Sự giáo dục của nghĩa trang rất cuộc là chỗ đó có vấn đề, hay là hẳn hoàn toàn là ngoại tộc?” Nàng tự lẩm bẩm, chỉ cảm thấy đầu thật choáng váng.

Hắn thà bị mạo hiểm mặt mày bị thương cũng chỉ vì đến gần nàng sao? Vì sao hắn lại có ý nghĩ này!

“Ai! Loại vết thương nhẹ này hoàn toàn không cần gấp gáp, mấy ngày nữa sẽ tốt thôi.”

Hắn sợ nàng tức giận, nhỏ giọng nói.

Nàng nhìn chăm chăm vết sẹo trên mặt hắn, “Nghe đây, nếu như ngươi không nhanh chóng thoa thuốc khiến vết sẹo biến mất, ta sẽ không tiếp tục để ngươi đến gần ta nữa bước!”

“Hoa Dung.” Hắn nhìn chăm chăm bóng lưng của nàng, khẽ hô một tiếng.

Nàng chợt quay lại, lấy lợn rừng trên tay hắn. “Còn nữa, cái này ta nhận, về sau chúng ta không thiếu nợ lẫn nhau, ngươi đừng làm tiếp chuyện ngu xuẩn như thế!”

Đường đường nghĩa lẫm công tử nên đi làm chuyện lớn, chứ không nên để ý loại chuyện nhỏ này.

“Vậy ý của ngươi là, chúng ta có thể coi bạn tốt?”

Nàng dừng bước lại, không quay đầu lại tại sao hắn kiên trì muốn làm bạn tốt của nàng như vậy? Đến tốt cùng nàng có chỗ nào được, đáng giá hắn để mặt mũi xuống để lấy lòng nàng?

Nàng không khỏi cười khở. “Chờ vết thương của ngươi lành rồi lại nói.” Bỏ lại những lời này, tiếp tục bước theo đường về nhà.

Đây phải chăng nói lên rằng hắn có cơ hội trở thành bạn tốt của nàng? La Trữ Nhạc mỉm cười, trong lòng tràn đầy vui sướng.

Thấy La Trữ Nhạc mang theo một nhóm người chậm rãi xuất hiện ở dưới ruộng, trong lòng của nàng lập tức cảm thấy hối tiếc không thôi!

Ban đầu không nên nhận lấy lợn rừng của hắn, lần này tốt rồi, hắn hiểu lầm tưởng nàng nguyện ý cùng hắn làm bạn, hành động càng lúc càng phách lối.

Nàng tức giận nói: “Cũng không phải là Hoàng đế đi tuần, ngươi không có việc gì mang nhiều người như vậy tới làm gì?”

“Hoa Dung.” La Trữ Nhạc chống lại tầm mắt của nàng, say mê cuồng nhiệt hướng nàng vẫy tay.

Nàng ngay cả nhìn qua cũng lười, trực tiếp cúi đầu nhổ rau tiết hận.

Nàng và cha sống nương tựa lẫn nhau, dựa vào trồng rau mà sống, thỉnh thoảng còn có thể mang rau ra chợ bán, trải qua cuộc sống an bình vui vẻ. Nhưng kể từ một tháng trước nàng bởi vì nhất thời thần kinh rối loạn, sau khi đưa tay cứu La Trữ Nhạc một phen từ trong cạm bẫy, những ngày bình thường đã thay đổi hoàn toàn

Hắn cũng không có việc gì thì chạy đến nhà lá rách nát của bọn họ, thỉnh thoảng còn cùng đi theo bọn họ xuống ruộng thu thập rau dưa, khiến cho cả một hàng họ vệ sau lưng liên tiếp cau mày, mà sắc mặt của nàng cũng trở nên xanh mét.

Người bình thường nhìn thấy mặt người khác nghiêm lại, phần lớn sẽ biết khó mà lui, nhưng mà La Trữ Nhạc không hề để mặt thối của nàng ở trong lòng dù chỉ một chút, còn mừng rỡ nói với nàng: “Ai yêu, hôm nay cười ba lượt, nhiều hơn hôm qua, xem ra ta tới nơi này đúng, nhìn ta mang cho Dung Nhi bao nhiêu vui vẻ a!”

Hắn rốt cuộc là cảm giác bản thân tốt bụng, hay là da mặt dày hử?

Nàng từng rất nghiêm túc cảnh cáo hắn đừng náo loạn nữa, nhưng hắn vẫn dùng giọng nói nghiêm túc tỏ rõ hắn là thật lòng muốn làm bạn tốt của nàng!

Trong nháy mắt đó, ánh mắt của hắn có vẻ vô cùng chân thành tha thiết, vẻ mặt càng thêm đứng đắn, rất có khí thế của “Nghĩa lẫm công tử”.

Hắn như vậy ngược lại làm cho nàng sợ, cũng làm cho nàng không thể không đối mặt với thực tế —— nàng và La Trữ Nhạc hoàn toàn cũng không phải là người cùng một thế giới, hai người bọn họ cũng hoàn toàn không nên có cùng xuất hiện.

“La Trữ Nhạc, người không học tập tốt, cả ngày chơi bời lêu lổng, thậm chí quần A Cha của người khác không buông, rốt cuộc có cảm thấy mình là nghĩa lẫm công tử hay không?” Nàng liếc thấy A Cha luôn luôn ít nói bị hắn làm phiền thỉnh thoảng phải nặn ra mấy chữ trả lời, ngay cả cái trán cũng bắt đầu đỏ mềnh, không nhịn được mở miệng chỉ trích.

Ai! Đây dựa nàng coi như xong, tại sao cũng muốn dính lấy cha của nàng hôn? Đáng thương A Cha của nàng nha!

Nghĩa lẫm công tử? La Trữ Nhạc lại nghe thấy nàng giắt tên này khoe miệng, làm cho hắn nghe được rất là chói tai. “Nghĩa lẫm công tử giống như rất rất giỏi, nhưng vì sao ta lại không cảm thấy như vậy chứ?” Thay đổi vẻ mặt cười đùa, lạnh nhạt nói: “Cũng không phải là ta tự nguyện sinh ra ở nghĩa trang, ta cũng chưa bao giờ nghĩ tới muốn làm nghĩa lẫm công tử cái gì nha!”

Lời vừa nói ra này, toàn bộ chấn động, nhất là bọn họ vệ đứng ở sau lưng hắn, dựa mắt ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên phản ứng thế nào.

Nàng không dám chống lại ánh mắt của những họ vệ kia, chỉ có thể một mình than thở.

Không ngờ nàng không chỉ có không có cách nào mà khiêm tốn, còn trở thành cái đinh trong mắt mọi người Những họ vệ kia nhất định sẽ cho rằng là nàng làm hư hắn.

Nhưng trời mới biết, rõ ràng chuyện gì nàng cũng không làm!

2. Chương 2

Một câu nói của nghĩa lẫm công tử, khiến tất cả người đứng ở khu ruộng lúc này sắc mặt đều khó coi, không khí nặng nề.

Cha Hoa nhìn nữ nhi một cái, yên lặng lấy ra bàn tay bị La Trữ Nhạc cầm, thừa cơ trở về bên trong nhà.

“Người mới vừa nói cái gì?”

“Ta chưa bao giờ nghĩ tới muốn làm nghĩa lẫm công tử.” Hắn không để ý bọn họ vệ sắp té xỉu, cường điệu một lần nữa.

Nàng nhìn chăm chăm vào cặp mắt trong suốt của hắn, hiểu không phải hắn đang nói đùa —— trong một tháng này, hình thức bọn họ chung sống luôn là hắn đuổi theo, nàng trốn tránh. Chẳng qua là khinh công của hắn quá tốt, nàng luôn vừa vặn bị tóm lại, bị buộc ở lại bên cạnh hắn, cũng vì vậy coi như là hơi hiểu rõ cá tính của hắn.

Tính tình hắn trời sinh không câu nệ tiểu tiết, rất dễ dàng hoà mình cùng người khác, hơn nữa hắn rất bướng bỉnh, thích nói giỡn, cuối cùng làm cho người ta có ấn tượng rất hiền hoà và thân thiết.

Vốn là nàng cho là hắn rất dễ khi dễ, cho là chỉ cần nàng đùa bỡn chút ít thủ đoạn thì có thể thoát khỏi hắn, nhưng nàng lại sai lầm rồi —— hắn cũng không phải người có thể mặc cho người khác định đoạt, bề ngoài của hắn nhìn như thoải mái, trong lòng lại vô cùng kiên trì và có dã tâm, đối với vật mà hắn muốn sẽ hết sức cố chấp, thậm chí dùng hết tất cả thủ đoạn cũng muốn lấy được!

Mặc dù nàng không biết những vị nghĩa lẫm công tử khác, nhưng dựa vào theo lẽ thường, tất cả mọi người làm nghĩa lẫm công tử đều phải chính nghĩa, lẫm liệt, cương trực công chính hiểu rõ nhân sĩ, đáng tiếc La Trữ Nhạc cũng không hoàn toàn chính trực, ngược lại có chút xảo trá.

Vốn là nàng cũng cảm thấy có hơi thất vọng, nhưng cẩn thận ngẫm lại, cũng chỉ có hần mới là nghĩa lẫm công tử mới nhận chức—— bởi vì nghĩa lẫm công tử nếu quá mức chính trực, có lúc ngược lại sẽ không hiểu được thỏa hiệp, vậy phải như thế nào giao du cùng hai phái chính, tà đây?

Mặc dù mỗi lần nàng đều bị vẻ mặt vô tội của hần, dù là mục đích gì cũng có thể đạt tới bộ dáng cho chọc giận gần chết, nhưng nếu hần có thể dùng đầy bụng tâm cơ toàn bộ cho mặt chính sự, vậy hần nhất định có thể dẫn dắt nghĩa trang làm chuyện lớn.

Có lẽ nghĩa lẫm công tử đời trước chính là nhìn ra tiềm lực của hần, mới có thể lựa chọn hần kế nhiệm.

Hiện tại hần mới 16 tuổi, tiềm lực đã ra vẻ xuất sắc như thế, mấy năm tiếp theo tuyệt đối sẽ là một nhân vật có thể chiếm một vị trí riêng ở trên giang hồ—— vì vậy, hần thật sự không nên lãng phí thời gian ở trên người nàng!

Đi tới trước mặt hần, nàng chủ động kéo tay của hần, nhìn lòng bàn tay của hần bị dính đầy bùn đất, lấy ra khăn tay từ ống tay áo thay hần lau thử.

“Hoa Dung.” Hần sững sờ nhìn cử động của nàng, chỉ cảm thấy ngực nóng lên.

Trong một tháng này, nàng chưa bao giờ chủ động đến gần hần, chớ nói đến việc cẩn thận thay hần lau tay giống như bây giờ, “Người không thích hợp làm chuyện như vậy.”

Hần nheo lại mắt, “Ai nói? Bất luận là gieo giống hoặc chính là thu hoạch, ta nhanh chóng biết toàn bộ, hơn nữa còn làm được rất tốt.”

Nàng than thở, “Cũng bởi vì cái gì người cũng làm được tốt, mới không nên lãng phí toàn bộ thời gian vào việc này.”

“Chuyện gì vậy?” Hần không thích giọng điệu nàng tự chê bai chính mình.

Dựa vào trồng rau sinh sống, dựa vào chính mình cố gắng sống qua ngày, cái này thì có cái gì không đúng? Hần yêu thích bộ dạng nàng cố gắng sinh hoạt, hần muốn cảm nhận sức sống như vậy nên mới có thể vẫn nương nhờ bên cạnh nàng.

Lúc này, từ sau lưng đến truyền âm thanh ồn ào, bọn họ quay đầu nhìn thấy một đám hộ vệ đẩy tới đẩy lui lẫn nhau, loạn thành một đoàn, rõ ràng là muốn nghe lén câu chuyện của bọn họ.

La Trữ Nhạc không vui nói: “Ầm ỹ muốn chết.... Lập tức biến mất khỏi mắt ta.”

“Thiếu gia.” Bọn hộ vệ gào khóc.

“Các người không đi, thì đến lượt ta đi!” Hần kéo tay của nàng, lời nói mang theo uy hiếp.

Bọn hộ vệ chống lại ánh mắt của nàng, rất có ý cầu cứu.

“Ta rất nhanh sẽ nói hết lời, các người rời đi trước đi!” Nàng sẽ làm La Trữ Nhạc cam tâm tình nguyện rời khỏi lúc này.

“Thiếu gia, có chuyện làm ơn nhất định phải bảo chúng ta.” Một người hộ vệ trong đó nói.

“Đi mau!” Luận võ công, hần cũng không yếu hơn bọn hộ vệ, hết lần này đến lần khác bọn họ giống như là sợ hần gây họa, không lúc nào là không đi theo bên cạnh hần, hại hần vì muốn cùng Hoa Dung có thời gian riêng tư chung đụng, dù sao cũng phải mượn dịp bỏ chạy, phiền toái hết sức.

Đợi bọn hộ vệ vừa rời đi, nàng liền chậm rãi mở miệng, “Người có nghĩ tới hay không, người sinh ra ở nghĩa trang, còn muốn là thượng nghĩa lẫm công tử, những thứ này đều là chuyện đã định đoạt nơi u minh, người nên chấp nhận, cố gắng làm tốt những chuyện nên làm ở vị trí này.”

“Chấp nhận?”

”Đúng vậy! Người không có biện pháp lựa chọn thì cũng phải chấp nhận, người không phải là người khác, mà là nghĩa lẫm công tử gánh vác nghĩa vụ làm cho vô lâm hòa bình, mỗi tiếng nói cử động của người thậm chí sẽ ảnh hưởng đến cả giang hồ, sự tồn tại của người hết sức quan trọng.

“Mặc dù bây giờ người cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng nếu như có thể vận dụng tài nguyên bên cạnh người, người có thể vì thế giới này làm nhiều chuyện, cứu giúp rất nhiều người, hy sinh sự tự do của người đổi lấy hạnh phúc của tất cả mọi người, cũng không phải là cái giá quá cao sao?”

La Trữ Nhạc nheo lại mắt, “Người cũng hi vọng ta làm một nghĩa lẫn công tử giống như mọi người sao?”

“Ta là người bình thường hết mức trên cõi đời này, tâm nguyện duy nhất của ta là sống tốt qua ngày, nếu như vô lâm xảy ra náo động, mà người lại không muốn ra ngoài hòa giải, ta làm sao sống qua ngày thật tốt đây?”

Nhìn nàng dùng gương mặt tươi cười, dùng giọng nói bình tĩnh nói ra nguyện vọng khát khao nhất của nàng, ngay một khắc này, hần chợt động lòng.

Kể từ bị lựa chọn làm nghĩa lẫn công tử mới nhậm chức, hần đã bắt đầu thấy quả thật rất không sung sướng, dù sao cũng cho là tự do bị hy sinh, niềm vui thú bị tước đoạt, hần phải làm rất nhiều chuyện mình không thích, thậm chí cảm thấy áp lực mọi người cho hần thật nặng.

Hần chỉ muốn làm người bình thường, sống cuộc sống khoái lạc, tuyệt đối không muốn làm một trọng tài của chính nghĩa, vì vậy cho tới nay hần không ngừng chống lại việc làm nghĩa lẫn công tử.

Nhưng cho đến lúc này hần mới hiểu rõ ràng, hần sẽ chống đối như thế là bởi vì từ đáy lòng hần không ủng hộ việc bảo vệ một đám người không quen biết có bao nhiêu vĩ đại, vì vậy không tìm được lý do có thể thuyết phục mình tiếp nhận, nhưng hôm nay, hần tìm được lý do phải làm nghĩa lẫn —— hần muốn bảo vệ Hoa Dung, muốn cho nàng không bị người xấu đến uy hiếp, muốn cho nàng vui sướng trải qua từng ngày.

“Nếu như mà ta nhận mệnh, vậy còn người?” Hần nguyện ý vì nàng đi chịu đựng áp lực trầm trọng, nhưng trước đó, hần nhất định phải có câu trả lời mong muốn.

Chấp nhận, nàng? Nàng rũ mí mắt xuống, che giấu tia mắt mắc ở đáy mắt.

Nàng và hần là bất đồng —— hần chấp nhận, có thể mang đến hòa bình và chính nghĩa, mà nàng chấp nhận, sẽ chỉ mang đến máu tanh và mưa to!

Bọn họ nhất định là hai đường thẳng song song, cho dù hiện tại có giao nhau, cũng phải nhanh chóng tách ra, tránh cho bị tổn thương lẫn nhau.

“Hoa Dung, trả lời ta.”

Nàng hít sâu một hơi, khôi phục vẻ mặt bình tĩnh vốn có, “Ta vẫn luôn rất chấp nhận! Biết mình là người bình thường, cho nên ta trải qua cuộc sống không tranh giành cùng đời.”

“Ta nói chấp nhận cũng không phải nói cái này!”

“Vậy là cái gì?”

“Chúng ta từ xa lạ đến biết tên của nhau, còn có thể ở chung một chỗ giống như vậy, cũng không nói lên có duyên phận sao? Là trời cao cho chúng ta cơ hội gặp nhau, người cũng không cần vội cự tuyệt ta, chấp nhận làm như bạn tốt của ta đi!”

“Ta rất cuộc có cái gì tốt, tại sao người muốn cùng ta làm bạn như vậy ?” Nàng không hiểu mình rốt cuộc là điểm nào hấp dẫn hần, làm cho hần theo sát nàng không buông.

“Ta không phải nói, người chơi rất tốt sao!” Hần mỉm cười trả lời.

Sau khi nàng biết thân phận của hần, không giống những người khác vội vã nịnh bợ hần như vậy, ngược lại còn nghiêm mặt muốn hần rút đi, mới đầu hần còn tưởng rằng nàng là muốn chơi một chiêu vờ tha để bắt thật, lại không nghĩ rằng nàng thật sự ghét bỏ hần, ước gì hần cách thật xa.

Hần trời sinh bướng bỉnh —— nàng càng không để cho hần đến gần, hần càng muốn đến gần, mỗi lần thấy bộ dáng nàng mất đi tinh táo, gương mặt đỏ ửng, tức giận tới mức dậm chân, thì sẽ khiến hần không nhịn được mà than thở nàng đáng yêu.

Chưa từng có một người có thể làm cho hần cảm thấy vui sướng như vậy. Cho dù Hoa Dung cho rằng hần là một phiền toái, hần vẫn thật sự muốn cùng nàng làm bạn tốt, ở lại bên cạnh nàng.

“Phải làm sao mới có thể làm cho người cảm thấy ta không dễ chơi đây?” Nàng tự lẩm bẩm, nhìn vào tròng mắt thâm thúy của hắn, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Không cho ta đáp án sao?”

Nàng chỉ có thể nhắm mắt trả lời: “Được, người nghiêm túc học tập làm nghĩa lẫn công tử, vậy ta cũng sẽ chấp nhận làm bạn tốt của người.”

Trước dự đồ hắn trở về mới là nhiệm vụ quan trọng, nói láo thì sao. Có thể nhìn khuôn mặt tươi cười xán lạn của hắn, tại sao lòng của nàng cảm thấy đau nhói vậy chứ?

“Ta sẽ làm theo ý của người.” Hắn gật đầu, “Bây giờ ta lập tức trở về học tập.”

Vừa thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy hắn lại vòng trở lại, thần kinh lập tức căng thẳng,

“Làm sao vậy?”

“Lần này đi có thể phải rất lâu nữa mới có thể đến tìm người, cho nên.”

“Cho nên như thế nào?” Khi tuần nhan hắn lại gần, nàng không kiềm chế được mà lui về thẳng hướng ngược lại, lại bị hắn bắt tại trận.

“Cho nên ta muốn một lần nhìn đủ, ghi tạc gương mặt này của người vào đáy lòng!”

Bàn tay dè dặt bả vai mảnh khảnh nàng, “Không nên lộn xộn!”

Tầm mắt của nàng bay tới bay lui, dáng vẻ rất không tự nhiên —— trời ạ! Hắn đâu cần dùng ánh mắt như thế nhìn nàng chứ? Nàng nhanh chóng không thể hít thở.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời ửng hồng, tay nhỏ bé siết chặt làn váy, ngừng thở, lần đầu tiên trong đời nhịp tim mất đi không chế, hơn nữa còn không khỏi áy náy rất nhiều.

Tròng mắt thâm thúy chột nheo lại, nhìn chằm chằm trước mắt khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng này, hắn nhất thời cũng xấu hổ, đột nhiên cảm thấy có phải đã quá giới hạn hay không, lập tức hắn không biết nên tiếp tục nhìn chằm chằm nàng, hay là muốn dời tầm mắt đi. Chỉ là chớ dù hắn dời đi, cuối cùng tầm mắt vẫn không tự chủ lại trở lại trên mặt của nàng —— hắn giống như là nhìn nàng mãi không chán.

“Người nhìn đủ rồi chứ?” Nàng không chịu nổi ánh mắt cực nóng, xuất hiện âm thanh run rẩy hiếm có.

Còn chưa đủ! Hắn đang trả lời ở đáy lòng, lại sợ nói ra khỏi miệng sẽ bị nàng đánh.

“Mau trở về đi thôi!” Nàng vội vã cúi đầu.

“Ồ! Được. Về sau gặp lại.” Hắn cười khúc khích một cái, ngay sau đó rời đi.

Về sau? Còn sẽ có về sau sao? Nhìn chằm chằm bóng lưng đi xa, trong lòng của nàng tràn đầy cảm giác mất mát.

“Hình như là hắn thật lòng.” Cha Hoa đi ra từ trong nhà đi đến bên người nàng.

“Thật lòng cũng bù không được thực tế! Nếu như hắn là bách tính bình dân, có lẽ chúng ta còn có thể làm bạn tốt, nhưng hắn là nghĩa lẫn công tử!” Nàng cười khổ: “Bởi vì lo lắng những người đó sẽ tìm được chúng ta, ta ngay cả tên cũng không dám nói cho hắn biết, như vậy còn có thể làm bạn tốt sao?”

“Đóa Nhi, cực khổ cho người rồi.”

“Cực khổ nữa cũng cũng không sao.” Nàng lắc đầu, “Thành thật mà nói, có thể trách ai đây? Trách cha mẹ ruột thịt của ta sao? Ngay cả ta vô cùng chán ghét thần lực trong người, cũng không thể trách bọn họ!” Nàng nhìn hai tay, giọng nói buồn bã, thê lương.

“Đóa Nhi.” Cha Hoa vỗ vỗ bả vai của nàng: “Người nói không sai, mặc dù sức lực của cơ thể này mang đến nhiều phiền toái như vậy, nhưng dù sao đây cũng là quà tặng cha mẹ người cho người, ý định của bọn họ là hy vọng người có thể đi trợ giúp người đáng thương, đáng tiếc. Ngược lại bị người có dã tâm lợi dụng.”

Hắn vừa nói vừa thở dài, không khỏi hồi tưởng lại chuyện xảy ra những năm gần đây — Hoa Đóa này là kết quả của tình yêu của Tống Ninh có Lưu Nguyệt kiếm pháp nổi tiếng, cùng với một thân thần lực bẩm sinh danh hiệu An Giai Nhi, lúc ấy trên giang hồ hai người bọn họ nổi danh là Thần Tiên Quyển Lữ, bất luận là đáng về bên ngoài hoặc võ nghệ đều vô cùng xứng đôi, tình cảm thâm tình của bọn họ cũng rất khiến mọi người hâm mộ.

Đáng tiếc một biến cố đã làm cho hai người bọn họ mãi mãi cách xa nhau như trời với đất — biểu hiện xuất sắc của bọn họ dẫn đến quá nhiều kẻ địch, mà phần lớn là kẻ địch ngoài sáng có thể đường đường chính chính đến tỷ thí, nhưng kẻ địch âm thầm thì khó có thể đề phòng rồi !

Khi An Giai Nhi mang thai bất hạnh dính độc, trước khi hạ sinh đứa bé trong bụng , sau đó vì độc phát mà bỏ mạng, yêu vợ con Tống Ninh không thể nào chấp nhận được sự thật, giống như nổi điên đập đầu chết tại chỗ, để lại đứa bé vừa cất tiếng khóc chào đời.

Chuyện này làm chấn động giang hồ, người trong võ lâm rối rít đứng ra bắt bính thay bọn họ, nhưng người gây ra tai vạ lại khẳng định đây chỉ là tỷ thí, là vợ chồng Tống thị thua không dậy nổi, liệu chết không nhận sai!

Vì vậy phe chính nghĩa tìm tới nghĩa trang, xin nghĩa lẫm công tử lúc đó đến chủ trì công đạo.

Nghĩa lẫm công tử vì tra rõ sự thật, phái ra con em các nơi của nghĩa trang, điều tra ra vợ chồng Tống thị quả thật có mấy lần khiêu khích hành động, nhưng đều là quang minh lỗi lạc nghênh chiến.

Nghĩa trang mất một phen công phu tìm ra người hạ độc, trực tiếp phé trừ võ công của người kia, chấm dứt trận đại sự giang hồ do Tống thị vợ chồng dẫn đến này , còn giao đứa con đáng thương vừa sanh ra đã mất đi cha mẹ cho một đôi vợ chồng nông thôn chăm sóc.

Ai ngờ đôi vợ chồng kia chỉ là ham tiền tài, sau khi đóng gói tiền tài, lập tức đưa đứa bé đến trong rừng sâu vứt bỏ!

May mắn ngày đó cha Hoa vừa vặn ở trong núi săn thú, thấy trong tã đứa bé đặt ở bên cạnh Lưu Nguyệt kiếm, dẫn đến nhận ra thân phận của nàng, sinh lòng thương tiếc mới đưa nàng mang về nhà nuôi lớn.

Cha Hoa xuất thân bản hàn, từ nhỏ được Kỳ Tinh tà giáo trên giang hồ dạy dỗ thu dưỡng, ở trong giáo chỉ Kỳ Tinh là địa vị người làm hèn mọn, hoàn toàn không bị chú ý, cho dù nhặt được đứa bé cũng không có người hỏi đến.

Hắn gọi đứa bé là Hoa Đóa, dựa vào tiền tiết kiệm, tần tần khổ khổ nuôi lớn đứa bé.

Trong quá trình nuôi dưỡng, hắn phát hiện thấy Hoa Đóa di truyền thần lực của mẹ, thường xuyên sẽ bởi vì không khống chế được hơi sức mà hủy hoại đồ đạc xung quanh, điều này cũng dẫn đến những ánh mắt khác thường của người khác.

Cha Hoa biết nếu muốn sống những qua ngày bình thường, phải khiến Hoa Đóa ẩn dấu thực lực, không ngừng nhắc nàng tỉnh táo đừng làm lộ ra hơi sức trước mặt người ngoài.

Hoa Đóa khéo léo hiểu chuyện, khi còn bé mặc dù không hiểu nguyên nhân, nhưng có thể nghe lời làm theo, sau khi lớn lên hiểu rõ thân thể của mình, càng thêm giấu thân quái lực, cá tính vốn hoạt bát biến thành lạnh lùng, cẩn thận, qua đó giấu giếm.

Vốn hai cha con nàng cho là có thể dựa vào tiết kiệm trải qua cuộc sống vui vẻ, không ngờ do một âm mưu đây đã tâm diễn ra lại phá vỡ ngày tháng bình tĩnh.

Tác phong của Kỳ Tinh giáo cứng rắn, khát máu, không ít dân chúng bị hại, vì vậy có rất nhiều danh môn chính phái ra ngoài chinh phạt, giáo chủ của Kỳ Tinh giáo không muốn gây ra phiền toái, không thể không khiêm tốn làm việc.

Người ngoài vì vậy lầm tưởng Kỳ Tinh giáo là kiêng kỵ sự uy hiếp vũ lực và sự chính nghĩa của bạch đạo, không biết rằng — trên thực tế, Kỳ Tinh giáo là vì muốn luyện ra Hắc Ngục kiếm có thể rung động giang hồ, bang hội tạm thời thu hồi móng nhọn khoe khoang, không hề gây chuyện nữa.

Mục tiêu cuối cùng của giáo chủ Kỳ Tinh giáo Bái Hà chính là muốn thống nhất võ lâm, diệt trừ nghĩa trang.

Mấy năm trước trong lúc vô tình hắn lấy được phương pháp luyện Hắc Ngục kiếm, lập tức theo bí (bí mật) thư ghi lại, kiên trì dùng máu tươi của trẻ con cùng chú ngữ Hắc Ngục kiếm đúc một năm, rốt cuộc một thanh kiếm tuyệt thể xuất hiện!

Nhưng thanh kiếm này cũng không phải là bất cứ kẻ nào cũng có thể nắm giữ, mà phải là kiếm tự mình chọn trúng chủ nhân, mới có tư cách có được!

Bái Hà vốn tưởng rằng mình chính là chủ nhân của kiếm này, ai ngờ ngay cả chạm vào hắn cũng hoàn toàn không thể —— nghĩ đến việc mình khổ cực luyện kiếm lại không lấy được, tức giận đến mức hành hạ đến chết rất nhiều người, làm cho lòng người Kỳ Tinh giáo phái bàng hoàng.

Sau đó trưởng lão trong giáo lại từ trong sách biết được, nếu người luyện kiếm cũng không phải là chủ nhân, có một chú ngữ có thể khống chế người có kiếm này, vì vậy muốn Bái Hà tìm kiếm người có tư cách từ trong giáo trước.

Tất cả giáo nhân trong Kỳ Tinh giáo, bao gồm người làm đệ tiện cũng phải trải qua khảo nghiệm, cho nên phụ nữ bọn họ cũng bị mang đến trước điện đường chưa từng đến bao giờ .

Cha Hoa mơ hồ cảm thấy không ổn, một lần nữa nhắc nhở Hoa Đóa phải cẩn thận làm việc, phải ngàn phòng vạn phòng cũng không phòng được ann bài của số phận —— khi Hoa Đóa đến gần Hắc Ngục kiếm, lập tức làm cho kiếm xôn xao, lại di chuyển bay vào trong tay của nàng, tỏ rõ nàng chính là chủ nhân duy nhất của Hắc Ngục kiếm.

Bái Hà chỉ cảm thấy mừng rỡ cực kỳ, lại bởi vì chưa luyện tốt chú ngữ mà không cách nào khống chế hoàn toàn Hoa Đóa, cho nên hai cha con nàng đã thừa cơ cầm kiếm tuôn ra Kỳ Tinh giáo, từ đó trải qua cuộc sống trốn chạy !

“Chỉ cần Bái Hà không chết một ngày, những ngày tháng chạy trốn này cũng sẽ không kết thúc.” Hoa Đóa nheo lại mắt, “Lúc ấy chúng ta chỉ lo chạy trốn chết, lại quên nên trước hết nên giết Bái Hà!”

“Có thể trốn ra được chính là vạn hạnh.”

“Cũng đúng, qua một ngày tính một ngày đi!” Nàng cười khổ nói: “Một năm qua, chúng ta chỉ gặp qua một lần Kỳ Tinh giáo đuổi theo, xem ra Bái Hà hẳn là không muốn làm cho nhân sĩ võ lâm chú ý, lại càng không nguyện cho nghĩa trang biết chuyện này.”

“Nhưng nếu quá rêu rao, nhất định sẽ khiến bọn danh môn chính phái kia cùng nhau vây lại tấn công, đến lúc đó thì phải khiến nghĩa trang nhúng tay, chuyện này sẽ phiền toái.”

“Không sai, cho nên Bái Hà mới có thể biết điều như vậy.”

“Có lẽ chờ hắn luyện thành chú ngữ, khó khăn khổ sở của chúng ta mới có thể chính thức bắt đầu.”

Nàng trầm mặc nắm chặt quả đấm, đây chính là chuyện nàng lo lắng nhất. Cho nên Bái Hà để mặc việc chạy trốn của bọn họ là bởi vì chưa luyện thành chú ngữ, một khi luyện thành, chỉ sợ cũng sẽ bắt đầu theo sát không thôi rồi.

“Không bằng nói chuyện này cho La Trữ Nhạc?”

“Không thể.” Nàng lắc đầu, “Nghĩa trang không thể thiên vị bất kỳ một phái nào, tự tiện nhúng tay chỉ làm cho mất đi lập trường trung lập, ngược lại sẽ hại La Trữ Nhạc bị người trong võ lâm công kích, lại nói ngay cả chúng ta nói ra chân tướng cũng không có người nào tin tưởng, ngược lại làm bại lộ thân phận trước, khiến Bái Hà nhanh chóng bắt được chúng ta.”

“Nói cũng phải, trước khi còn chưa gây thành mầm tai vạ, bọn danh môn chính phái kia căn bản cũng sẽ không để ý, Bái Hà chính là ý vào điểm này mới có thể phách lối như thế.” Cha Hoa cau mày, “Thật chẳng lẽ phải đợi sau khi hắn đẩy lên máu tanh mới có biện pháp giải quyết sao?”

Nàng than thở.“Nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô ích, A Cha, chúng ta lại rời đi.”

Lần này rồi đi là vì tránh né La Trữ Nhạc. . . . “Không muốn sao?”

Nàng ngẩn người, ngay sau đó nhếch mép lên, “Cảm giác này ta đã quen .”

Cha Hoa đau lòng nhìn nàng, cũng là không thể ra sức, chỉ có thể vỗ vỗ bả vai của nàng bày tỏ an ủi.

Một tháng sau, La Trữ Nhạc say mê cuồng nhiệt chạy đến tìm Hoa Đóa, nghênh đón hắn chỉ có nhà lá trống rỗng. Hắn giống như một đứa bé bất lực ngồi trên ghế ở sân, trong lòng tràn đầy cảm giác trống rỗng cùng mất mát không nói ra được.

Hai năm sau

“Đại ca, chuyện người bảo ta đã tra được!” Một vị nam tử tướng mạo tuấn nhã vội vàng đi vào đại sảnh, nhìn nam tử đang uống trà , thở hổn hển mà nói.

“Hả?” Hắn đặt ly trà xuống, nhếch lên mày đẹp, “Nói nghe một chút.”

“Liễu Thiên Viễn quả thật trộm đi bí kíp võ công phái Vọng Nhân, còn cưỡng gian rồi giết chết phụ nữ trong phái.”

“Xem ra phái Vọng Nhân chỉ huy là sự thật, như vậy những người đó giúp Liễu Thiên Viễn nói chuyện là vì sao?”

Ban đầu phái Vọng Nhân cùng tự xưng là ủng hộ Liễu Thiên Viễn mọi người tìm đến nghĩa trang, cùng nhau lên án hành vi của đối phương bất nhân bất nghĩa —— phái Vọng Nhân nói Liễu Thiên Viễn đoạt bí kíp trong phái, lại còn giết hại phụ nữ vô tội, Liễu Thiên Viễn cần ngược lại phái Vọng Nhân sát hại người nhà của hắn, mới có thể báo thù.

Tất cả lời nói của hai bên, làm cho nghĩa lâm công tử hiện đảm nhiệm La Trữ Nhạc phiền não không dứt, không hiểu vì sao chuyện nhỏ này cũng phải tìm đến nghĩa trang? Vì đầu óc tỉnh táo, hắn thanh minh trong vòng ba ngày sẽ tra rõ chân tướng, cũng rất khách khí muốn hắn cửa trước “Cút” ra nghĩa trang.

“Thu xếp chỗ tốt cho Liễu Thiên Viễn!”

“Chắc, loại diễn xiếc này, phái Vọng Nhân sẽ không tra được? Rốt cuộc là đem nghĩa trang làm cái gì rồi hả ?”

“Ai! Phái Vọng Nhân gần đây thanh thế đi xuống, hơn nữa chủ nhà võ công không đủ, ta xem bị khi phụ là giả, sự thực là nghĩ để chấn danh tiếng mới có thể tìm đến nghĩa trang đi!” Nói tóm lại, là vì ra ánh sáng tỷ số.

“Phiền chết thôi.” Gương mặt tuấn tú của La Trữ Nhạc phi lần.“Giao tất cả nhân chứng, vật chứng tìm được cho phái Vọng Nhân, cho trưởng môn bọn họ âm thầm giải quyết, trở lại phiền nghĩa trang, lập tức lưu danh hậu thế tất cả chuyện làm bẩn thủ của phái Vọng Nhân cùng Thiên Viễn những năm này, giao cho người trong giang hồ thẩm phán.”

“Đại ca, cái người này sao làm, rất rõ ràng là báo thù, cái này không phù hợp với hình tượng của nghĩa lâm công tử đó!”

“Hình tượng của nghĩa lâm công tử?” La Trữ Nhạc mỉm cười, “Trữ Bình, nghĩa lâm công tử cương trực công chính thật là không có nhân tính, cũng không phải là thần, làm sao có thể chính nghĩa vô tư đây? Ta làm như vậy là muốn ngăn chặn những thứ kia đưa chuyện nhỏ đến phiền người của nghĩa trang, những người đó làm tưởng chỉ cần dính vào nghĩa trang một chút là có thể nổi danh, tùy tiện cùng người khác thông đồng đến phiền ta...ta cũng không phải là ăn no nhàn rồi chờ bọn hắn cho gọi người!”

La Trữ Bình nhìn hắn, không biết mình nên gật đầu, hay lắc đầu —— nghĩa trang tồn tại chính là vì xử lý phân tranh trên giang hồ, nhưng những năm này thường xuyên có người mang chút chuyện lông gà vớ tỏi tìm đến nghĩa trang, mục đích chính là muốn dựa vào tên tuổi nghĩa trang để người khác chú ý.

Những người đó quả thật lấy được chú ý, nhưng nghĩa trang lại phải vì những người đó mà tổn kém rất nhiều nhân lực, tiền bạc, có lúc còn vô ích, nói rõ ràng là bị người lợi dụng.

Trước đây nghĩa lẫm công tử vì hòa bình, bình thường cũng sẽ tiếp tục ẩn nhẫn, nhiều lắm là công bố ra ngoài tuyệt đối không sẽ giúp những người này xử lý phân tranh, nhưng vị nghĩa lẫm công tử La Trữ Nhạc này thì hoàn toàn bất đồng — nên xử lý thì xử lý, gặp gỡ loại chuyện này cũng không chịu để yên, ngoài mặt dùng nụ cười vô hại chiếm được kính yêu của mọi người, bên trong là một bụng đầy ý nghĩ xấu xa, khiến người muốn lợi dụng nghĩa trang đến cuối cùng không chỉ có ngay cả gốc cũng không mò được, còn khả năng bị bức phải thoái ẩn giang hồ.

Làm như vậy nên dẫn đến việc các trưởng lão của nghĩa trang bất mãn, nhưng La Trữ Nhạc lợi hại thì lợi hại là hẳn có thể giấu diếm, không ai tra được trên đầu của hắn, tự nhiên chuyện gì cũng không có, cũng vì vậy, được hắn dẫn dắt, trong vòng hai năm lại đây thanh thế nghĩa trang được đẩy đến đỉnh cao, hắn còn trở thành nghĩa lẫm công tử được hoan nghênh nhất trước đến nay.

Tướng mạo của hắn tuấn nhã mê người, tác phong nhanh nhẹn, cá tính hiền hoà lại hài hước, mê đảo không ít hoàng hoa đại khuê nữ, đi đến chỗ nào đều là hoa đào nở đến đó.

La Trữ Bình than thở, vẫn còn nhớ hai năm trước hắn giống như là biến thành người khác vậy, ngoan ngoãn trở lại làm nghĩa lẫm công tử, còn nói phải khiêm tốn làm người, không ngờ mới một tháng sau đã khôi phục bản tính — mặc dù chấp nhận ngay trước nghĩa lẫm công tử, giọng điệu cũng tệ hại hơn đến dọa người!

“Đúng rồi, cha nói đại ca tuổi không nhỏ, phải sớm ngày lập thành hôn sự, còn phái người đưa không ít bức họa khuê nữ đến đây, muốn xem sao?”

“Người tùy tiện mượn cớ qua loa.” La Trữ Nhạc nhắm mắt lại, một tay vuốt cái trán.

“Đại ca, người cũng phải nhanh chóng thành thân, cô nương thích người lại nhiều như vậy, không bằng chọn một người trong số bọn họ cưới vào cửa đi!”

“Họ yêu thích ta, ta lại không thích họ, thì phải chọn thế nào?” Hắc nhàn nhật nói.

La Trữ Bình trầm mặc một hồi, ngay sau đó mở miệng, “Đại ca vẫn còn ở nhớ mong vị cô nương kia sao?” Cũng hai năm rồi, hắn còn không quên sao?

La Trữ Nhạc mở mắt ra, hơi nhếch môi.

“Vị cô nương kia ngay cả tên cũng lừa người, có thể thấy được nàng không mong muốn dính líu quan hệ cùng đại ca, đại ca cũng nên tuyệt vọng rồi.”

Tim của hắn co rút đau đớn một chút — Trữ Bình nói không sai, khi hắn phái người đi tìm tung tích của Hoa Dung, cũng là không có tin tức, vì vậy hắn bắt đầu tìm kiếm trợ giúp của con em của nghĩa trang các nơi, cuối cùng mới biết được Hoa Dung là tên giả, nhất thời làm cho lòng hắn lạnh lẽo.

“Biến người mặt mờ, coi như con em của nghĩa trang khắp các nơi, cũng rất khó tìm thấy một đại cô nương đến tên cũng không biết.”

“Nàng gọi Hoa Đóa.” Hắc chậm rãi mở miệng.

Quái lực của cơ thể Hoa Đóa này làm người khác chú ý, nếu lấy điều này để tìm hoàn toàn không khó khăn, nhưng hắn hiểu Hoa Đóa cảm thấy tương đối kiêng kỵ đối với năng lực vốn có của bản thân, hình như cũng không muốn cho người khác biết chuyện này, cho nên đầu mối hắn đang cung cấp lúc này vền vẹn vẽ ra tướng mạo của Hoa Đóa và cha Hoa — hắn chỉ hình dung thân hình của nàng, cũng không nhắc đến hơi sức của nàng với thủ hạ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao cho đến bây giờ hắn mới tìm được Hoa Đóa — hắn không muốn bởi vì việc tìm nàng, thay nàng rước lấy phiền toái.

“Đại ca tìm được nàng sao?” La Trữ Bình sưng sốt.

“Đúng, trải qua hai năm, cuối cùng là biết tung tích của nàng rồi.” Hắc nhếch miệng, nghĩ đến có thể tiếp tục nhìn thấy nàng, tâm tình trở nên rất vui vẻ.

“Thật sao? Nàng ở nơi nào?”

“Trường An.”

“Đại ca muốn đi tìm nàng sao?”

“Ừ.” Hấn gật đầu.

“Đại ca rất ưa thích nàng?” La Nhạc Bình cẩn thận hỏi từng li từng tí.

Hấn ngần ra, đáy mắt toát ra cảm xúc phức tạp ngay cả chính mình cũng không hiểu ,

“Thích? Ta không biết cái này có phải thích hay không, nhưng có một điều là xác định, chính là ta để ý nàng.”

Hấn đã từng cho rằng mình có thể quên đi Hoa Đóa, không ngờ từng ngày của cuộc sống trôi qua, bóng dáng của nàng vẫn ở hằn trong lòng như cũ.

Đây là hiện tượng rất kỳ diệu, cảm giác hấn đối với Hoa Đóa còn dừng lại ở hai năm trước, hấn bây giờ và trước kia đều muốn thân cận nàng, có lẽ lúc ấy còn đến không kịp hiểu rõ vậy rồi cuộc là nguyên nhân gì, vì vậy đến nay hấn mới sẽ đối với nàng nhớ mãi không quên.

“Để ý với thích không giống nhau sao?”

“Chờ ta tìm được nàng, có lẽ là có thể nói cho người biết đáp án.”

3. Chương 3

Xuân về hoa nở, mùi hoa phiêu tán trên đường phố náo nhiệt ở Trường An, mang đến không khí trong lành.

Đáng tiếc một đám đại hán hung thần ác sát cứng rắn phá hư loại mỹ cảm này——

“Là ai cho phép các người bày quầy làm ăn ở chỗ này?” Một tên đại hán có thân hình cao lớn trong đó, đưa tay nhặt lên một nắm rau dưa đập xuống đất.

Cô nương có gương mặt lạnh lùng đứng trước mặt bọn họ nhìn rau dưa cực khổ trông được bị giẫm đạp, trong mắt vốn đang bình tĩnh thoáng qua lửa giận, “Tiểu nữ tử không biết ngay cả bày quầy làm ăn buôn bán nhỏ cũng phải trải qua sự cho phép.”

“Thoạt nhìn các người rất lạ mặt, là mới tới? Khó trách lại không biết ta là ai!” Đại hán quan sát bọn họ, nhếch miệng cười một tiếng. “Ta là Tiểu Bá Vương trên phố tiếng tăm lừng lẫy, con đường này là ta quản, muốn bày quầy ở chỗ này phải giao nộp phí bảo hộ.”

“Theo ta được biết, con đường này là do quan phủ quản, cũng không phải cái gì địa bàn của Tiểu Bá Vương. Huống chi tiểu nữ tử cũng không cần bất kỳ sự bảo vệ nào, cho nên không cho là cần thiết giao nộp phí bảo hộ.” Mặt nàng không chút thay đổi, giọng nói bình tĩnh, tuyệt không sợ hãi đám đại hán hung ác.

Hoa Đóa cùng cha Hoa thời gian trước vẫn còn đi khắp nơi, gần đây đi đến Trường An, nghỉ ở lại nơi đây kiếm chút sinh hoạt phí mới có thể đến bày quầy, ai ngờ lại sẽ đụng với ác bá!

“Bớt lấy quan phủ tới dọa ta, ở chỗ này, ta chính là quan!” Hấn cũng không thèm để quan viên trong mắt. “Người không phải cần ta bảo vệ sao? Chắc, tuổi còn trẻ mà cuồng vọng như vậy, muốn người không sợ một cái à?” Nói xong lập tức muốn bọn thủ hạ gạt ngã gian hàng.

Gương mặt Hoa Đóa cứng lại, quả đấm không ngừng nắm chặt, buông lỏng .

“Đóa Nhi, kiên nhẫn một chút.” Cha Hoa nhanh đến bên người nàng nhỏ giọng nói. “Phí bảo hộ muốn bao nhiêu?”

Đại hán lộ ra nụ cười thô tục. “Ta cũng còn chưa có động thủ, người đã đầu hàng à nha?”

Đúng thôi! Cô nương gia hoàn toàn cũng không nên can thiệp vào.”

“Một tên đại hán cũng không nên dài dòng như vậy.” Giọng nói của nàng giễu cợt. “Rốt cuộc muốn cho bao nhiêu?”

Đại hán bị chọc giận, giận đến trợn to mắt. “Mười văn tiền.”

“Cái gì?” Mười văn tiền cũng có thể mua một đấu gạo trắng rồi! “Ngay cả ta bày quầy cả ngày, tối đa cũng mới có thể kiếm năm văn tiền, ta đi đâu cầm mười văn tiền dâng cho người?”

“Nói như vậy là không lấy ra được đúng không?” Đại hán nheo lại mắt, nhặt lên rau dưa trên đất trực tiếp đánh về phía bọn họ. “Không lấy ra thì chờ bị đánh đi!”

Những người vây xem kinh hô, lại bởi vì sợ bọn đại hán hung ác mà không dám đứng ra nói lời công đạo.

Cha Hoa vội vàng che chở Hoa Đóa. “Đại gia, đừng như vậy. Vừa mới khai trương, ngay cả buôn bán cũng chưa được gì, làm sao cho người tiền chứ?”

“Lão già, cút ngay cho ta! Nha đầu này không phải rất oai sao? Không để cho nàng chịu chút tội nàng sẽ không sợ đấy!” Hắn sẽ khiến cái con nhóc này hiểu cõi đời này có rất nhiều thú thúc xấu xa!

“Đại gia.” Lời nói của cha Hoa chưa nói xong, lập tức bị đẩy ngã xuống đất.

“Cha!” Lần này Hoa Đóa nổi giận. “Tìm chết!”

“Đóa Nhi, không được!” Cha Hoa vội vã hô to — vì không làm người khác chú ý, ngay cả võ công hắn cũng không dám sử dụng, nhưng nếu nàng xúc động ra quyền, sự cố gắng trước đó lập tức uổng phí.

“Ta không có cách nào trở mặt nhìn cha bị người khác bắt nạt!” Nàng cái gì cũng có thể nhịn, chỉ có chuyện của A Cha không thể nhẫn nhịn!

Trùng trùng nhìn đại hán cười ha ha, nàng nâng bàn tay lên chuẩn bị giáo đỡ hắn, ai ngờ bước chân của hắn cũng đang lập tức bay lên không, lập tức bay đụng vào cây đại thụ

bên cạnh .

Tiếng rên thê thảm vang lên, đại hán lập tức ngã xuống đất ngã trái ngã phải.

“Đây là chuyện gì?” Nhìn bàn tay, mặt mờ mịt — chẳng lẽ hơi sức của nàng đã lớn đến mức không dùng lực cũng đánh người sao?

“Ban ngày ban mặt bắt nạt kẻ yếu, hình tượng này quả thật làm tổn thương ánh mắt của ta!” Một bóng người cao lớn cùng với giọng nói dễ nghe y hệt rượu nguyên chất xuất hiện.

Nàng ngẩng đầu lên, đập vào mắt là khuôn mặt anh tuấn, lại làm cho nàng kinh hãi trùng trùng lớn mắt. “Không, không thể nào.”

“Trời ạ! Đó không phải nghĩa lâm công tử sao? Làm sao hắn lại chạy tới Trường An?”

“Thật sự là nghĩa lâm công tử! Oa ~~ thật tuấn tú a.”

Bốn phía ngưỡng mộ, tiếng vui mừng truyền vào trong lỗ tai của Hoa Đóa, làm cho nàng càng thêm tin chắc — nam tử trước mắt chính là người nàng trăm phương ngàn kế muốn trốn tránh!

“Ai u, là tên tiểu tử thú vị nào đánh ta?”

La Trữ Nhạc nhếch miệng, “Là ta.” Vừa rồi hắn dùng sức phát một chưởng lên cây, chưởng lực cường đại khiến đại hán chỉ biết dùng lực không biết võ công lập tức bay ra ngoài.

“Người.” Đại hán nhìn thấy vẻ mặt tươi cười nam tử, bị sợ đến sắc mặt tái nhợt — là nghĩa lâm công tử. Thủ hạ của nghĩa trang chính là trải rộng thiên hạ, hắn nếu đang còn muốn sống trên đời, cũng không nên trêu chọc vị nghĩa lâm công tử này! “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, lần sau tiểu nhân không dám.” Trong miệng nói lảm bảm, vội vàng cùng đồng bọn cùng nhau chạy trốn chết.

La Trữ Nhạc thu hồi ánh mắt sắc bén, xoay người nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn đang muốn bỏ chạy, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ, bước chân nhẹ nhàng cũng nhanh chóng đi đến nàng phía sau, cầm tay nàng thật chặt. “Đối với người có ý tốt ra tay giúp đỡ, ngay cả một câu cảm tạ người cũng không nói sao?”

Thân thể của nàng cứng đờ, “Đa tạ công tử giúp một tay.”

Hắn nheo mắt lại, “Vị công tử?”

Nàng cau mày, bất đắc dĩ than thở: “Vị công tử này, đa tạ sự hỗ trợ của người.”

“Không khách khí.” Hắn mỉm cười quan sát nàng nhỏ nhắn trước mắt, mới vừa rồi ở phía xa không cách nào thấy rõ nàng, hôm nay nhìn gần mới có cảm giác mừng rỡ thật sự là nàng.

So với hai năm trước, nàng trở nên duyên dáng yêu kiều, gương mặt thanh tú bớt đi sự trẻ trung, thêm phần kiều mi. Mà khí chất hấp dẫn hắn nhất vẫn như cũ chưa thay đổi, vẫn là lạnh nhạt. Giống như tiêu sái không tranh quyền thế với đời.

Nàng biết hắn đang nhìn nàng, hơn nữa còn dùng một ánh mắt nóng rực khiến cho nàng cảm thấy lo lắng, vì vậy nàng hơi nhếch môi, âm thầm than thở.

Mười sáu tuổi hắn đã tuần tú làm cho nàng không thể nào nhìn thẳng, không ngờ trải qua hai năm, sự anh tuấn hắn chưa giảm, ngược lại càng thêm mê người.

Thân hình của hắn cao lớn, đứng ở trước mặt hắn nàng càng lộ vẻ nhỏ nhắn; trên gương mặt thanh tú của hắn trước sau treo nụ cười như một, nhưng ánh mắt cũng thâm trầm khiến cho nàng sợ.

Nàng biết hắn không hề dễ đối phó giống như trước nữa. Ai! Đầu của nàng thật là đau. “Công tử, tiểu nữ tử cùng cha còn phải làm ăn, mời buông tay được không?” Nhìn chằm chằm bàn tay bị cầm.

“Không muốn.”

“Cái gì?” Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Người còn muốn gả vờ như không biết ta đến khi nào? Hoa • Đóa!” Hắn rất hài lòng nhìn vẻ mặt kinh hãi của nàng.

“Người...người.” Hắn biết tên của nàng, chứng tỏ lần này cũng không phải là vô tình gặp được, mà là hắn đặc biệt tìm đến! Sắc mặt của Hoa Đóa tái nhợt, suy nghĩ hỗn loạn.

“Đã lâu không gặp.” Hắn lại gần nàng, “Ta rất nhớ người.”

Nhớ nàng? Nàng không khỏi lui về phía sau vài bước, nghe được người xung quanh mình bắt đầu bàn luận xôn xao, gấp đến độ quả muốn hất tay của hắn ra. “Ban ngày ban mặt, người nắm tay của một cô nương còn thể thống gì nữa hả ? Mau buông tay á!”

Hắn nhếch miệng, “Không! Ai biết có thể hay không, ta vừa buông tay người khác lập tức bỏ chạy? !” Giọng nói châm chọc.

“Người. La Trữ Nhạc!”

“Thì ra là Đóa Nhi còn nhớ rõ tên của ta, ta thật đúng là cảm động.” Hốc mắt hắn giống như là hiện ra lệ quang, sáng long lanh .

Hành động của nam nhân này càng ngày càng khoa trương! Sắc mặt của nàng xanh mét nói: “Cầu xin người buông tay có được hay không?” Cẩn rằng nghiêng lợi, “Nam nữ thụ thụ bất thân, người cầm tay của ta không buông, là muốn hại ta không ai thềm lấy phải hay không?”

Lập gia đình? Hắn héch mảy lên, trực tiếp kéo tay của nàng dán lên lồng ngực của hắn. “Không ai thềm lấy, cùng lắm thì ta cưới người, cho nên người đừng có hy vọng! Ta sẽ tuyệt đối không buông người ra .”

Nàng gấp đến mức giẫm chân, hắn biết mình là đang nói cái gì sao? Hắn là muốn hại nàng bị bọn nữ tử ái mộ hắn bao vây tấn công sao? Hắn thật đúng là một nam nhân xảo trá.

“Vì sao lại phải đối với ta như vậy?” Nàng rút cuộc là đắc tội hắn chỗ nào? Hắn muốn rêu rao, nổi danh, có thể dùng kéo nàng xuống nước hay không?

“Bởi vì người nói láo, không tuân thủ cam kết, hiện tại ta không muốn nghe lời của người, phải dựa theo ý của ta mà làm, đây là người thiếu nợ của ta!” Không để lửa giận của nàng ở trong mắt, hắn lộ ra nụ

cười xán lạn. “Đóa Nhi, nếu không muốn làm cho mọi người đều biết ‘ quan hệ ’ của chúng ta người tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời của ta.”

Quan hệ của bọn họ? Nam nhân này cần thiết phải nói chuyện mập mờ như vậy sao? Khuôn mặt Hoa Đóa biến sắc, giận đến mức không nói ra lời.

“Cùng ta đến khách sạn Thiên Hạ.” Vỗ vỗ mặt của nàng, hắn cười cười mà nói: “Ta đã phái người đưa bá phụ qua trước, người. Sẽ đến chứ?”

Hoa Đóa lúc này mới phát hiện ra không thấy bóng dáng của phụ thân, ngạc nhiên nhìn hắn chằm chằm. “Người làm gì với cha ta?”

“Ta chỉ mời hắn đi ăn bữa cơm thôi!” Tuyệt đối hắn không thừa nhận là muốn lấy cha Hoa đến uy hiếp nàng đi vào khuôn khổ.

“La Trữ Nhạc, hai năm không gặp, người thật là có tiến bộ.” Thế nhưng càng đi càng lệch, làm một tiểu nhân hèn hạ thật sao?

“Dĩ nhiên, bị lừa qua một lần nên ghi nhớ bài học.” Hắn nâng lên khóe môi, “Lần này bất kể như thế nào ta cũng sẽ không để cho người chạy trốn, người hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt đi! Tiểu • Đóa • .”

Nụ cười của hắn trong mắt người ngoài là thân thiết, thiện lương, nhưng trong mắt Hoa Đóa chỉ là xảo trá cùng tà ác. Nàng chỉ cảm thấy tê dại da đầu, hai chân như nhũn ra.

Xem ra lần này thật sự không tránh khỏi!

Ong ong ong. Giống như có con ong bay tới bay lui bốn phía ở trong Hoa Đóa, làm cho nàng thật muốn lấy đôi tay bịt tai, chạy khỏi nơi này.

“Đóa Nhi, Trường An cũng có trang viên của nghĩa trang, đợi lát nữa ta đưa người đến nhìn một chút.”

“Ừ.” Tinh thần của nàng hoảng hốt gập đầu.

Ai! Hai năm không nghe thấy hắn cầu nhàu, hiện tại rất không thích ứng, nàng chỉ cảm thấy lỗ tai thật là đau.

La Trữ Nhạc đưa nàng đi vào hành lang của khách sạn thiên hạ, nhìn thấy nàng cau mày, dáng vẻ rất đau đầu. Không nhịn được bật cười.

Xem ra nàng cũng sớm không chịu nổi hắn, hắn thẳng lắc đầu, thức thời im lặng —— hết cách rồi, quá lâu không thấy nàng, hắn có thật nhiều lời muốn nói với nàng, nhất thời không khống chế được miệng!

“Mời vào!” Đi đến trước một gian sương phòng, đẩy cửa ra, hắn đi trước bước vào bên trong phòng.

Đi theo phía sau Hoa Đóa nhìn thấy một bàn cao lương mỹ vị, đầu tiên là sừng sốt một chút, ngay sau đó khốn hoặc mở miệng, “Cha ta đâu?”

“Hắn đang ăn cơm ở một chỗ khác.”

Sắc mặt của nàng trầm xuống, “Ta cho là cha ta cũng ở nơi đây, mới có thể đi theo đến đây, xem ra cũng không phải như thế! Ta muốn đi tìm cha ta.”

“Đóa Nhi, là ta hi vọng ở riêng với người nên mới có thể an bài như vậy, người đừng vội vã cuống cuống, thật giống như ta sẽ đem bá phụ ăn hết vậy.”

Nàng xoay mặt —— nàng dĩ nhiên biết hắn sẽ không làm gì đối với A Cha của nàng, chẳng qua nàng không muốn ở riêng cùng hắn, nên mới có thể muốn rời đi!

“Ta mặc kệ! Ta muốn đi tìm cha ta.” Nàng mới bước ra một bước, lập tức nghe hắn lấy giọng khàn khàn nói, mang theo giọng điệu nồng đậm mắt mát nói ——

“Tại sao người luôn luôn không nhìn thấy tâm ý của ta đối với người? Ta hi vọng người có thể ăn uống vui vẻ, còn đặc biệt phân phó đầu bếp làm món ăn người thích, trước khi người tới còn nhìn chằm chằm đầu bếp, chỉ sợ bàn thức ăn này có một sơ xuất. Vì ăn bữa cơm với người, ta trăm phương ngàn kế lừa gạt người

đến, nhưng người lại chỉ muốn chạy trốn. Rốt cuộc muốn làm sao thì người mới bằng lòng nghe lời của ta một lần? Là muốn ta cầu xin người sao?”

Quay đầu, nhìn thấy ánh mắt thất vọng của hắn, nàng chỉ cảm thấy lòng đang co rút đau đớn —— hắn đường đường là nghĩa lữ công tử, tại sao muốn tự ủy khuất mình đến lấy lòng nàng chứ? “Ta biết rồi.” Thở dài, đầu hàng hắn.

Hắn loại bỏ ưu thương, lập tức thay vẻ mặt vui mừng, tiến lên kéo tay của nàng. “Đến đây.” Để cho nàng ngồi xuống, mình cũng ngồi ở bên cạnh nàng.

Nhìn đầy bàn thức ăn, ngực của nàng nóng lên —— trứng hành, sườn kho, thịt heo xào măng sợi. Mỗi đĩa đều là thức ăn nàng thích ăn, hắn thật sự có chuẩn bị mà đến.

“Mau ăn.” Bỏ chiếc đũa vào trong tay nàng, còn gấp rất nhiều món ăn vào chén của nàng.

Nàng nghe lời ăn cơm, cúi đầu một mực không ngẩng lên, chỉ sợ nhìn thấy ánh mắt đang di chuyển ở trên người nàng.

“Hai năm qua trôi qua có tốt không?”

“Người có cách tìm được ta, nên biết ta có tốt tốt không.”

“Tìm người cũng không phải là chuyện đơn giản, có thể biết tung tích của người cũng là vạn hạnh, ta làm sao lại biết được người đã như thế nào.”

Nàng trầm mặc không nói .

“Đóa Nhi, ta vẫn tuân thủ ước định với người, ngoan ngoãn làm nghĩa lữ công tử, tại sao người cũng không nguyện ý tuân thủ ước định, thậm chí ngay cả tên cũng lừa ta?”

Người vẫn ghét làm bạn tốt với ta như vậy sao? Là ta làm gì sai sao?”

“Người không có làm sai cái gì, ngược lại ta muốn hỏi người vì sao phải cố chấp làm bạn tốt với ta như vậy?”

“Muốn thân thiết một người cần gì có lý do gì? Cũng chỉ là một loại cảm giác mà thôi.”

Hắn héch mảy lên, “Chỉ là ghét một người, nhất định sẽ có lý do.”

“Lầm rồi, ghét một người cũng là một loại cảm giác.” Nàng không phục mà phản bác.

Đáy mắt hắn thoáng qua vẻ cô đơn, “Cho nên người chán ghét ta sao?” Đây mới là đáp án hắn muốn biết.

“Ta.” Nàng vốn nên khẳng định trả lời, nhưng vừa thấy được nỗi ưu thương trên vẻ mặt của hắn, nàng hoàn toàn không cách nào nói ra khỏi miệng.

“Chán ghét ta mới có thể gạt ta, sau đó không nói một tiếng rời khỏi?”

Âm thanh khàn khàn nhẹ nhàng hỏi, cũng là ép nàng không thở nổi. “Không phải như vậy. La Trữ Nhạc, ta không ghét người.” Nàng cuối cùng không thể tổn thương hắn.

“Vậy tại sao lại trốn tránh ta lần nữa?”

Giọng nói của nàng run run nói: “Người là. Nghĩa lữ công tử a! Chỉ cần dính líu quan hệ với người, ta sẽ không thể có ngày yên tĩnh.”

“Cũng bởi vì tên tuổi của ta sao?” Hắn nheo lại mắt, “Không có ngày yên tĩnh, lời này là có ý gì? Đóa Nhi, người đang sợ hãi cái gì?” Bàn tay nâng lên cằm của nàng, ép buộc nàng nhìn mặt của hắn.

Bộ dáng của hắn dịu dàng như thế, Hoa Đóa trong nháy mắt động lòng, thật sự muốn nói cho hắn biết toàn bộ chuyện, lệ thuộc vào hắn.

Nhưng ngộ nhỡ hắn bị nàng làm liên lụy đến, vậy phải làm thế nào? Hiện tại Kỳ Tinh giáo là không có động tác, danh môn chính phái vẫn là không biết chuyện này, nghĩa trang sao lại có thể nhúng tay đây?

Nhưng nếu nói cho La Trữ Nhạc, hẳn nhất định sẽ vì nàng mà điều tra kỹ chuyện này, nhưng cái này không chỉ làm mất đi lập trường trung lập của nghĩa trang, mà nếu người trong võ lâm cầm cái chuỗi này đến tiến hành bao vây tấn công hẳn.

Không, không được! Không có, không có.”

Nói láo! Hẳn đã không phải công tử hồ đồ thích chơi đùa thành tính hai năm trước, mà là nghĩa lẫm công tử nhìn hết nhân tình thế thái, làm sao không nhìn thấu thần thái lóe lên ở đáy mắt Hoa Đóa? “Là bởi vì liên quan đến Kỳ Tinh giáo sao?”

Nghe vậy, mặt nàng biến sắc, “Làm sao người biết Kỳ Tinh giáo?”

“Ta còn biết người là đứa bé Tống An Hòa, An Giai nhi sinh ra!”

“La Trữ Nhạc!” Nàng để đũa xuống, muốn đứng lên lại bị hắn kéo.

“Không phải rất ly kỳ hay sao? Ban đầu chuyện của cha mẹ người cũng là nghĩa trang xử lý, ngay cả chỗ người đi cũng là do nghĩa lẫm công tử lúc đó an bài, chỉ là không ngờ đôi phu thê kia cũng không làm tròn trách nhiệm dưỡng dục. Thật xin lỗi, đây là sơ suất nghĩa trang.” Thở dài còn nói: “Tóm lại người bị ba mẹ vứt bỏ, mà bá phụ khi đi ngang qua trong núi vừa lúc nhìn thấy người, mới có thể mang theo người cùng trở lại Kỳ Tinh giáo.”

Nghĩa lẫm công tử lúc đó là thúc phụ của hắn, khi hắn muốn tìm Hoa Đóa thì vừa vặn nghe thúc phụ nói đến chuyện lý thú trên giang hồ, nói tới từng có một nữ tử lấy một thân quái lực làm danh hiệu, để cho hắn liên tưởng đến nàng, dẫn đến hỏi tới mới biết được thân thế của nàng.

Nàng hơi nhếch môi, “Thì ra là người đều biết.” Chẳng lẽ.

“Ta không hiểu rõ làm sao các người rời khỏi Kỳ Tinh giáo? Theo lý thuyết các người đánh không lại người của Kỳ Tinh giáo!” Hắn hếch mày lên, nhìn sắc mặt âm trầm của nàng.

Hắn hỏi như thế, chứng tỏ hắn không biết chuyện Hắc Ngục kiếm sao? Nhất thời, tâm tình của nàng trở nên hết sức phức tạp, không biết nên cho là may mắn, hay là thất vọng. “Hứng thú của người là tìm tòi nghiên cứu chuyện người khác trải qua sao?” Lạnh lùng mở miệng.

“Nếu như mà ta muốn biết chuyện người trải qua, sẽ tiếp tục tra được rồi.”

“La Trữ Nhạc, đừng quên thân phận của người, thân là nghĩa trang công tử, không nên tùy tiện điều tra chuyện của người trong giang hồ!”

“Ta hiểu biết rõ, nếu tiếp tục tra, chỉ sợ sẽ làm cho lập trường của nghĩa trang trở nên khó xử, mà ta cũng sẽ bị người chỉ trích có thiên vị, cho nên nếu như không cần thiết, ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy.” Hắn rũ mắt xuống, “Đóa Nhi, người là sợ Kỳ Tinh giáo bắt các người trở về mới lần tránh ta sao?”

“Đúng, ta tự tiện rời khỏi Kỳ Tinh giáo, là phản đồ bọn hắn trong mắt, ta không muốn bị bắt, mới có thể vẫn trải qua cuộc sống lưu lạc.”

“Chuyện chỉ đơn giản như vậy sao?”

Nàng âm thầm hít một hơi, giả bộ tức giận. “Cái gì gọi là đơn giản? Người có biết hai cha con chúng ta vì thoát đi tà giáo lần nữa, trải qua bao nhiêu khổ cực sao?”

“Thật xin lỗi, ta không ngờ đến điều này, ta cho là có chuyện phiền toái hơn đây đưa nên người mới có thể nói như vậy.” Hắn là thật lòng cảm thấy có lỗi. “Chuyện này người có thể nói với ta a! Ta sẽ giúp người chuẩn bị một thân phận mới, tuyệt đối không làm cho Kỳ Tinh giáo tìm đến người.”

“Những năm gần đây mặc dù chúng ta trôi qua khổ cực, nhưng Kỳ Tinh giáo lại chưa từng đi tìm chúng ta, cũng không còn nghe tin tức nói bọn họ có đuổi theo chúng ta, điều này chứng tỏ Kỳ Tinh giáo đã sớm không coi chúng ta thành chuyện gì to tát, cho nên cũng không làm phiền người.”

Hắn nhìn ra nàng không muốn nói nhiều chuyện này, đến nỗi có nhiều nghi vấn hơn nữa cũng không hỏi tới nữa.

Mặc dù hẳn không biết Kỳ Tinh giáo đối với Hoa Đóa còn có mục đích gì, nhưng hẳn sẽ đem hết khả năng đến bảo vệ nàng, đây cũng là lý do lớn nhất hẳn làm nghĩa lữ công tử. “Người cũng không hiểu kỳ ta đã như thế nào, không muốn biết chuyện của ta sao?” Cười nói sang chuyện khác.

“Danh tiếng của người quá vang dội rồi, coi như không cố ý đi hỏi, cũng sẽ hiểu biết rõ chuyện của người.” Bất kể đi đến nơi nào cũng sẽ nghe được ba chữ La Trữ Nhạc, quả thật âm hồn bất tán. “Tháng trước nữa, người và Hoàng phủ thiên kim cùng đi du hồ, nghe nói khiến không ít khuê nữ tan nát cõi lòng.” Giọng nói của nàng hơi vị chua.

Hừ! Hoa đào của hẳn thật đúng là nhiều.

Hắn nhướn mày, giọng mang đùa giỡn. “Người cũng có trong bày khuê nữ đó sao?”

Nàng ngẩn người một chút, ngay sau đó lạnh mặt lại. “Ta nào có nhân hạ thoải mái vì một người nam tử mà tan nát cõi lòng?”

Những lời này khiến cho nụ cười của hẳn nhất thời cứng đờ, đáy mắt một chút thất vọng. “Thật sao?”

“Ai! Ta hiểu rõ đó không phải là thật, có cái gì mà để ý!” Nàng không thích vẻ mặt tịch mịch của hẳn, vội vàng nặn ra câu nói kia.

“Cho nên ý của người là, nếu là thật, người sẽ để ý đúng không?”

“Chuyện lại còn chưa có xảy ra, ta như thế nào biết!” Nàng trả lời không được tự nhiên, vội vã rút tay về. “Chỉ là người cũng không còn nghe lời của ta!”

“Ta nào có?” Hẳn thật biết điều, đều nghe nàng lời nói nha!

“Ta không phải ghét nhất người rêu rao sao? Kết quả hai năm qua, người quả thực là phách lối đến kinh khủng, từng cử động làm cho người trong thiên hạ cũng biết.”

“Cũng là vì người nha!”

“Người thích rêu rao thì tự mình thừa nhận, chớ kéo ta theo!” Nàng bắt mãi hừ một tiếng.

“Đóa Nhi.” Đưa mắt nhìn đôi mắt của nàng, “Ta đây phách lối chính là muốn để cho bất kể là người ở đâu cũng sẽ biết tin tức của ta, để cho người vĩnh viễn cũng không thể quên được ta.”

“Cái gì?” Nàng chưa từng nghĩ tới lý do như vậy hẳn là vì nàng.

“Ta biết rõ người sẽ không nhớ ta chút nào, cũng sẽ không quan tâm tin tức của ta, hơn nữa còn ước gì có thể quên đã từng biết qua ta.” Giọng điệu của hẳn tràn đầy oán giận. “Chắc, chỉ có một mình ta nhớ nhưng người thật không công bằng, người đã không tìm ta...ta sẽ dùng miệng của người trong thiên hạ đi nói cho người biết tin tức, như vậy mặc kệ ở nơi nào, cũng sẽ nghe được tên của ta á!”

Hoa Đóa á khẩu không trả lời được, nhìn gương mặt tuấn tú của hẳn đỏ ửng nói ra lời nói này, làm cho tầng tầng phòng bị trong tim nàng từ từ bị hẳn mở ra, lần đầu bởi vì hẳn mà cảm thấy cảm động.

“Nếu tìm đến người rồi, về sau ta sẽ khiêm tốn làm việc, cho nên người cũng đừng tránh ta nữa.”

Nàng hít sâu một hơi, do dự một chút mới mở miệng, “Đối với bằng hữu người đều tốt như vậy sao?”

“Ừ. Hình như chỉ có đối với người như vậy.” Hẳn nheo lại mắt, “Đóa Nhi, không phải người không muốn làm bằng hữu sao, chỉ cần sống ở bên cạnh ta là được rồi.”

“Không làm bằng hữu? Vậy ta phải dùng danh nghĩa gì sống ở bên cạnh người?” Nàng lộ ra vẻ mặt ngu ngốc khó có được.

“Huynh muội?”

Huynh muội? Hai chữ này giống như gai chọc vào trái tim nàng, nàng theo bản năng phản kháng. “Không!” Nàng mới không muốn làm muội muội của hẳn.

“Vậy.” Chuyện này có thể khiến cho La Trữ Nhạc khổ não. “Tỷ muội thì như thế nào?”

Nàng cau mày, nhìn thấy tia hài hước trong đáy mắt hắn, cảm động chợt biến mất, cực kỳ tức giận hô to: “Cầu xin người nghiêm túc một chút!”

Hắn vui vẻ cười to, bàn tay vò rối mái tóc của nàng — bắt kể làm cái gì cũng tốt, hắn chỉ hi vọng Hoa Đóa có thể vĩnh viễn ở bên cạnh hắn làm bạn.

Mặt trời chiều ngả về tây, sắc trời dần tàn, Hoa Đóa trở lại sau khi giặt xong y phục bên dòng suối, vừa đi vào viện lập tức nhìn thấy La Trữ Nhạc mặc quần áo giản dị ngồi bên cạnh cha Hoa học đàn giỏ trúc.

Hắn nói sau khi tìm được nàng sẽ học khiêu tống, mới đầu nàng cho là hắn đang nói đùa, cũng không coi là quan trọng, ai ngờ nàng sai lầm rồi.

Hắn từ từ giảm bớt cơ hội xuất hiện trước mặt đại gia, cũng không giống trước kia khắp nơi truyền tai tin tức của hắn, bắt đầu giữ vẻ thần bí.

Hiện tại phố lớn ngõ nhỏ đều đang kêu rên không thấy được nghĩa lăm công tử, rất nhiều trái tim khuê nữ lại tan nát.

Thậm chí còn có lời đồn truyền thuyết La Trữ Nhạc là bị bệnh rồi. Người của nghĩa trang mắt thấy tình thế nghiêm trọng, vội vàng giải thích nghĩa lăm công tử rất tốt, chỉ là bận rộn công việc.. Nên mới không tiếp khách.

Ai sẽ ngờ tới, La Trữ Nhạc vốn nên nghỉ ngơi ở trang viên của nghĩa trang sẽ mặc trang phục vải thô mộc mặc đi đến nhà nàng, giúp đỡ việc nhà nông.

Nàng nên sớm biết La Trữ Nhạc là một người nói được là làm được, không nên đi nghi ngờ lời của hắn. . . . “Ai! Vì cái gì mà người phải làm cho ta trở thành cái đinh trong mắt mọi người?”

Nếu như hắn mặc bộ trang phục này, hắn làm chuyện bị người ngoài thấy thì phải làm sao? Có thể coi nàng như là yêu nữ xấu xa, dẫn đến gây lộn với nàng hay không?

Mặc dù một quyền của nàng có thể quét sạch tất cả, nhưng nàng vẫn sẽ có chút lo lắng a!

“Đóa Nhi, đã về rồi?” La Trữ Nhạc không biết cảm xúc phức tạp của nàng, vui vẻ tay về phía nàng.

“Cười, cười, cũng biết cười, không hiểu tâm tình đau khổ của ta chút nào!” Nhìn chằm chằm nụ cười xán lạn của hắn, nàng lăm bằm trong miệng, ánh mắt từ đầu đến cuối cũng không thể rời khỏi hắn, không tự kiềm chế được báo đáp ân tình mà cũng vẫy tay về phía hắn.

“Đóa Nhi, mau tới đây.” Hắn vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh.

“Ai! Ta rốt cuộc là làm cái gì?” Nàng miễn cưỡng bước chân đi tới trước mặt hắn.

“Người xem, đây là giỏ trúc ta đan.” Hắn giống như hiển vật quý cho nàng nhìn. “Ta làm rất tốt chứ?”

Nàng nhận lấy bảy tám giỏ trúc uốn éo, gật đầu một cái. “Ừ, rất đẹp.”

“Bá phụ, Đóa Nhi khen ngợi ta ư!” Hoa Đóa luôn luôn nghiêm mặt với hắn lần đầu tiên khen ngợi hắn, khiến cho tâm tình của hắn cảm thấy không khỏi vui vẻ.

“Ừ, Đóa Nhi từ trước đến giờ không có thói quen khen ngợi người khác đó!” Cha Hoa cười gật đầu, thật ra thì hắn rất thích La Trữ Nhạc, nhìn ra được hắn là thật lòng tốt với Hoa Đóa.

Mặc dù Hoa Đóa không muốn tìm phiền toái thay La Trữ Nhạc, không ngừng tránh né hắn, nhưng lòng riêng của cha Hoa vẫn là hi vọng hắn có thể nhanh chóng nhận ra được chuyện của Hắc Ngục kiếm, bảo vệ Hoa Đóa đáng thương.

“Cha.” Nàng không hiểu sao cha Hoa có lúc hồ đồ theo.

Cha Hoa nhún vai, bày ra gương mặt vô tội.

Nàng chỉ có thể lắc đầu — nên nói là sức quyến rũ của La Trữ Nhạc thật đúng là lớn, ngay cả cha Hoa luôn luôn không thích đến gần người xa lạ cũng bị mê đảo.

“Y phục giặt xong, ta giúp người phơi được không?” Đoạt lấy giỏ trong tay nàng.

Nào có người cướp làm việc nặng nhọc hay sao? Nàng vội vã đoạt lại, liếc thấy ngón tay của hắn có thương tích, vội vàng bắt lại tay của hắn. “Người. . . .” Là vết thương lúc đan giỏ trúc mà ra sao?

“Ách, lúc luyện võ cũng sẽ bị thương, ta nhìn thấy thành thói quen, cảm giác gì cũng không có.” Hắn không hy vọng nàng lo lắng, cợt nhả mà nói.

“Luyện võ cũng như thế này sao?” Luyện võ là muốn làm chuyện lớn, nhưng bện giỏ trúc đây? Đường đường nghĩa lẫm công tử tại sao phải làm khổ như thế? Hắn là muốn cho nàng áy náy mà chết đúng không?

“Cũng là làm việc, có cái gì không giống nhau?”

“La Trữ Nhạc! Rốt cuộc ngươi đang suy nghĩ gì?”

“Muốn giúp ngươi nha!” Hắn cầm ngược lại tay của nàng, “Người không phải cũng vẫn luôn làm những chuyện này sao? Ta muốn chia sẻ công việc với ngươi! Mặc dù ta làm không được tốt lắm, nhưng ít ra ngươi không phải lại đụng đến những cây trúc thô này, tay cũng không cần phải chịu khổ nữa a!”

Nàng là một cô nương gia, lại bởi vì từ nhỏ đã phải làm những chuyện vất vả này, đôi tay trở nên rất thô ráp, thậm chí vết thương chồng chất. Mỗi lần sờ tới trên ngón tay cứng rắn của nàng, tim của hắn lại rất đau.

Trước kia hắn không có biện pháp giúp đỡ coi như không nói, nhưng bây giờ không giống như vậy, hắn sẽ hầu ở bên người nàng, sẽ không để cho nàng chịu khổ.

Mặc dù ngón tay bị thanh trúc bén nhọn làm bị thương, nhưng nghĩ đến hắn có thể bị thương thay nàng, hắn lập tức không thấy đau chút nào, ngược lại cảm thấy vui mừng.

Tại sao hắn mở miệng ngậm miệng đều là nàng đây? Hoa Đóa thừa nhận mình bị hắn làm cho cảm động, ngay cả nửa câu trách cứ cũng không nói được —— nàng cũng là một cô nương gia, mỗi lần thấy thứ những thiên kim tiểu thư mặc, không cần phải vì sinh hoạt mà khổ não, bất kể làm cái gì đều có người phục vụ, cũng là sẽ cảm thấy có chút hâm mộ, thậm chí có chút ghen tỵ.

Nàng biết người có vận mệnh riêng, nàng là một người dễ tiện, không nên ôm lấy hi vọng, nhưng kể từ khi gặp gỡ La Trữ Nhạc. Hắn luôn luôn nhân nhượng nàng, lấy lòng nàng, thậm chí không muốn làm cho nàng chịu khổ còn giúp nàng làm nhiều chuyện.

Nàng không tin sẽ có người vô duyên vô cớ đối tốt với một người khác —— nàng nhớ mình từng tỏ ra rất ngoan ngoãn hỏi La Trữ Nhạc, hỏi hắn rốt cuộc muốn lấy được cái gì từ trên người nàng?

Ngay lúc đó La Trữ Nhạc không để ý thái độ vô lễ của nàng chút nào, chỉ là sờ sờ gương mặt của nàng, cười cười mà nói: “Chỉ cần ngươi không tránh ta nữa, chấp nhận ở lại bên cạnh ta là được.”

Nàng nghĩ thầm, hai năm trước khi La Trữ Nhạc ngã vào bẫy rập thì nhất định là đụng hư đầu, nên mới biến người bình thường là nàng trở thành bảo bối!

La Trữ Nhạc nhìn dáng vẻ khổ não của nàng, không nhịn được cười ra tiếng —— khẳng định nàng lại đang suy nghĩ lung tung!

Thật ra thì hắn có thể hiểu ý nghĩ của nàng, ngay cả chính hắn cũng không hiểu tại sao phải đối với nàng tốt như vậy —— đời này hắn chưa từng đối với cô nương nào. Không! Hắn chưa từng quan tâm bất cứ người nào như vậy, chớ nói chi là trăm phương ngàn kế đi lấy lòng một người.

Thật chẳng lẽ như Trữ Bình nói, hắn thích Hoa Đóa rồi hả ?

Vậy ưa thích là cảm giác gì? Hắn không hiểu, hắn chỉ biết mình để ý Hoa Đóa, hi vọng vẻ mặt của nàng mỗi ngày đều có thể tươi cười, trôi qua vui vẻ.

Hắn không muốn suy nghĩ quá nhiều, chỉ muốn dựa theo cảm giác.

“Đi vào nhà đi! Ta giúp ngươi thoa thuốc.” Nàng buông tay bên rổ xuống, kéo hắn đứng dậy, liếc thấy ánh mắt mập mờ của cha Hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời ửng hồng, bước chân càng mau.

Hắn thích bộ dáng Hoa Đóa lo lắng cho hắn, mặc cho nàng kéo đi, cùng đi vào trong nhà.

“Phải nhanh chóng thoa thuốc, nếu không hộ vệ của người thấy tay của người, sẽ cho rằng ta ngược đãi người.” Từ học tử lấy ra thuốc cao, cầm lấy tay của hắn, thận trọng bôi thuốc thay hắn.

“Người cũng sẽ sợ?”

Nàng trừng mắt nhìn hắn, “Ta sợ sẽ chết mất.” Tiếp tục bôi thuốc, bàn tay nhỏ bé đụng đầu ngón tay của hắn lần nữa, chợt cảm thấy một dòng điện truyền qua thân thể, làm nàng hoảng sợ không thôi.

“Sao vậy?” Nhìn khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng của nàng, hắn không nhịn được mà lại gần, hít sâu một hơi.

Oa ~ Hoa Đóa thật đáng yêu. Bộ dáng kiều mỹ như thế làm cho hắn nhịp tim đập nhanh, mặt cũng đỏ lên theo.

“Ta. Mặt của người thật là đỏ đó!” Nàng ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm gương mặt tuấn tú trước mắt đến mất tự nhiên.

“Người cũng giống vậy a!” Hắn ngơ ngác nói.

“Ta cũng vậy sao?” Nàng không tự chủ vuốt gương mặt, quả nhiên nóng không dứt. “Tại sao phải đỏ mặt? Là thời tiết quá nóng sao?”

“Hình như không liên quan đến thời tiết.” Hắn lắc đầu, “Mỗi lần người tới gần ta, hoặc là đụng phải ta đều sẽ đỏ mặt.” Hắn phân tích rất nghiêm túc.

“Ừ, ta hình như cũng như vậy.” Nàng tán thành. “Nhưng tại sao chúng ta đụng nhau sẽ đỏ mặt đây?”

“Chuyện này. Ta cũng không biết.” Hắn gương mặt khổ sở.

Ai! Đường đường nghĩa lẫm công tử như thế nào không biết đây? Nếu truyền đi thật là quá mất mặt rồi.” Sau khi ta tra được nguyên nhân sẽ nói lại cho người.”

“Tra nguyên nhân đỏ mặt?” Nàng cau mày, mặc dù không có hiểu rõ rõ ràng tại sao bọn họ ở chung một chỗ sẽ mặt hồng tim đập, chỉ là cảm giác chuyện như vậy rất mất thể diện. “Người không cần tra.”

“Vậy chúng ta làm sao biết.”

Nàng cắt đứt lời của hắn, “Một ngày nào đó sẽ biết.”

“Ừ.” Hắn héch lên mày, hào phóng cầm tay của nàng. “Được rồi! Chúng ta đụng thêm mấy lần. Nói không chừng lần sau sẽ tìm được nguyên nhân.”

Đụng thêm mấy lần? Nàng trợn to mắt, lời như thế hắn cũng nói sao? Da mặt của vị nghĩa lẫm công tử này. Thật là dày đến mức hù chết người! “Người thật giống như rất ưa thích loại da thịt tiếp xúc này đó?”

Hắn nhếch miệng cười một tiếng, “Cùng người khác không biết, nhưng tiếp xúc da thịt cùng Đóa Nhi. Ta rất thích.” Thích đến mức muốn ngày ngày dính vào trên người nàng!

“Người người người.” Nàng lúc này chẳng những đỏ mặt, ngay cả trái tim cũng cũng mất khống chế, xấu hổ không thốt nên lời.

Có phải La Trữ Nhạc không đem “Xấu hổ” để ở trong mắt hay không? Không, không đúng, có lẽ hắn căn bản cũng không biết hai chữ xấu hổ này phải viết thế nào!

Đang lúc nàng muốn hất tay của hắn ra thì cha Hoa đi vào trong nhà, nhìn thấy hình ảnh đôi tay bọn họ nắm lấy nhau, hắng giọng. “Ách, Đóa Nhi, Đại Ngưu tìm người.”

“Đại Ngưu?” Nàng mừng rỡ nói: “Ta đi ra ngoài một chuyến, người mau tới bôi thuốc. Còn nữa, buông tay!”

Hắn rất vô tội nhìn nàng, “Thuốc cũng còn không có bôi xong, người phải đi đâu?”

“Ta có việc muốn làm.” Nàng trừng mắt nhìn hắn, dùng sức rút tay về.

Sức lực của nàng thiếu chút nữa làm cho hắn té xuống cái ghế, vội vàng ổn định thân thể, không vui nói: “Đi nhanh về nhanh, ta chờ người giúp ta bôi thuốc.”

Nàng đồng ý qua loa lấy lệ một tiếng, ngay sau đó vọt ra khỏi phòng.

“Bá phụ. Là ai tìm đến Đóa Nhi à?” Mới vừa rồi tâm tư của hấn đặt toàn bộ ở trên người Hoa Đóa, không nghe rõ cha Hoa nói.

“Đại Ngưu nha!”

Đại Ngưu? Nghe tới là nam tử tên, hấn xiết chặt lông mày, “Hấn là ai?”

“Ồ! Hấn ở gần đây, coi như là hàng xóm của chúng ta, khi chúng ta mới đến thường xuyên chăm sóc chúng ta.”

“Ý tứ chính là hấn thường đến tìm Đóa Nhi đúng không?”

“Đúng vậy! Hình như Đóa Nhi nhờ hấn mua giúp cái gì. Ta cũng quên rồi.” Cha Hoa thấy hấn đứng lên, không hiểu hỏi: “Người phải đi đâu vậy?”

“Bá phụ, ta đi ra ngoài một chuyến.” Bỏ lại những lời này, không để ý cha Hoa gọi liền vọt ra ngoài phòng.

Khinh công của hấn nhất đẳng, rất nhanh sẽ đuổi theo bước chân của bọn họ, lại lo lắng Hoa Đóa sẽ trách cứ hấn theo dõi không thể làm gì khác hơn là núp ở một bên quan sát.

Nhìn bọn họ đi vào một gian phòng ốc, La Trữ Nhạc nhin xuống ý nghĩ vọt vào, nhẩn nại chờ đợi bên ngoài, trong lòng đầy phiền não trước nay chưa có!

Đang lúc hấn sắp không kìm nén được kích động thì bọn họ cùng đi ra ngoài. Hoa Đóa ôm một xấp vải, dùng nụ cười xán lạn cùng Đại Ngưu vừa nói vừa cười.

Hình tượng này làm La Trữ Nhạc khó thở, một tay vuốt trái tim, chỉ cảm thấy lòng đang co rút đau đớn — loại đau nhói này nhiều hơn lúc hai năm trước biết được nàng biến mất rất nhiều.

Nghe được nàng kêu “Đại Ngưu ca” thì một cỗ tức giận xông lên ót La Trữ Nhạc, khiến cho phiền não của hấn lên đến điểm cao nhất. “Gọi ta thì gọi cả tên họ, gọi hấn lại gọi Đại • Ngưu • ca? !” Sắc mặt khó coi.

Hấn tức giận, cũng không biết mình rốt cuộc tại sao tức giận như vậy. “Đóa Nhi!” Chờ Đại Ngưu đi vào phòng, hấn lập tức đi tới trước mặt nàng.

“La. Trữ Nhạc, không phải ta muốn người ở nhà chờ sao, làm sao người lại chạy tới?” Thấy sắc mặt hấn âm trầm, nàng lập tức khấn trương.

Hấn sao vậy? Xem ra rất tức giận.

“Đều là người, tạo sao lại đối xử kém nhiều như vậy?” Hấn tự lẩm bầm, đáy mắt xuất hiện vẻ đau lòng.

Hấn đối tốt với Hoa Đóa, không cầu bất kỳ sự hồi báo nào, nhưng khi nhìn nàng vừa nói vừa cười với những nam nhân khác, lại nghiêm mặt với hấn. Điều này làm cho tim của hấn cảm thấy thật khó chịu!

Đại Ngưu đó là làm cái gì mà có thể làm cho nàng lộ ra nụ cười ngọt ngào như thế? Hấn thật không cam lòng nhai “Người nói với hấn cái gì?”

“Hấn?” “Ồ! Đại Ngưu ca nha!” di nương của Đại Ngưu ca làm việc ở phường vải (nơi sản xuất vải), hấn biết ta muốn mua vải vóc may áo, đi mua, lại không mất nhiều tiền, đặc biệt cầu cạnh di nương của hấn, tính ta hơi rẻ.” Nhìn vải vóc trong tay: “Rất đẹp chứ?”

La Trữ Nhạc nhìn chằm chằm vải vóc trong tay nàng — là vì những thứ vải vóc này sao? Hấn hơi nhếch môi, tâm tình phức tạp nhìn nàng. “Người là bởi vì mua được những thứ này vải vóc mà mở lòng, hay là bởi vì nhìn thấy hấn.” Cổ họng giống như là bị mắc kẹt, không cách nào nói nên lời.

“Thấy Đại Ngưu ca thì sao?” Nàng không hiểu nháy mắt.

“Không có, không có gì.” Hấn mở to mắt, đột nhiên không có dũng khí hỏi ra lời — hấn đột nhiên rất sợ nàng sẽ đáp là bởi vì Đại Ngưu nên mới có thể mừng rỡ như thế. “Ta muốn trở về nghĩa trang rồi.” Khó chịu nặn ra những lời này, hấn xoay người rời đi.

Nàng theo dõi bóng lưng hắn đi xa, trong đầu chứa đầy bộ dạng hắn muốn nói lại thôi, ngực giống như là có một sự buồn phiền bị lấp kín, làm cho nàng cảm thấy khổ sở khác thường.

Nụ cười của nàng trầm xuống, đột nhiên phát hiện một hiện tượng rất đáng sợ—— La Trữ Nhạc mất hứng, nàng lại cũng sẽ buồn bã theo!

Này, đây rồi cuộc là có chuyện gì?

4. Chương 4

Nàng đi theo sau lưng tổng quản Đình đi vào đình viện to lớn, xuyên qua hành lang, bước lên cây cầu cong cong nhìn xuống cảnh tượng ven hồ dưới kia, đến mức bị lỗi cuốn.

Không hổ là thắng cảnh nơi nghỉ ngơi của nghĩa trang, đình viện trong trang viên xinh đẹp khiến người than thở.

“Hoa cô nương, người ở chỗ này nghỉ ngơi trước, thiếu gia lập tức tới ngay.” Đình thúc dẫn nàng đi tới dưới cây đại thụ chờ: “Hay là muốn đi lương đình (chỗ nghỉ ngơi) phía trước? Phong cảnh nơi đó đẹp hơn.”

“Không, ở chỗ này là được.” Hoa Đóa lắc đầu, chần chờ một chút lại mở miệng, “Đình thúc, người thật không thể nhận thay những thứ vãi vốc kia sao?”

Đình thúc mặt làm khó: “Ách, Hoa cô nương. Chuyện này phải thiếu gia quyết định.”

“Ừ, ta hiểu.” Nàng thở dài, cũng biết không có cách nào trốn tránh.

“Hoa cô nương, thiếu gia tới, ta lui xuống trước.” Đình thúc rời khỏi đình viện.

Nàng vừa ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy khuôn mặt tươi cười La Trữ Nhạc hiện ra, lập tức khẩn trương nắm tay thành quả đấm —— lần trước chẳng biết tại sao hắn tức giận, còn chưa kịp hỏi rõ ràng hắn đã rời đi, liền tiếp vài ngày cũng không nhìn thấy hắn đến tìm nàng, còn tưởng rằng hắn thấy mệt mỏi với nàng. Hôm nay thấy hắn vẫn lộ ra nụ cười với nàng như cũ, nàng chợt thở phào nhẹ nhõm.

“Đóa Nhi, thật sự là người.” La Trữ Nhạc bước nhanh tới trước mặt nàng, nhếch miệng lên: “Không ngờ người sẽ tìm đến ta. Oa! Rất cảm động.” Một tay vuốt lồng ngực, lộ vẻ cảm động đến rơi nước mắt.

Nhiều ngày không thấy, hắn vẫn là tinh nghịch, nàng không khỏi bật cười lắc đầu.

“Có phải không thấy ta cảm thấy những ngày sau này rất không thú vị hay không, cho nên trong lúc nhớ nhung vô tình mới tới tìm ta?” Hắn hài hước hỏi.

“Ừ.” Nàng không giống trước kia lạnh lùng phủ nhận, chậm rãi gật đầu.

Hắn sững sốt, vốn là không có mong đợi nàng sẽ đáp lại, hôm nay nhìn nàng gật đầu, tâm tình trở nên vui mừng khác thường.

“Người...người. Là thật nhớ tới ta sao?” Cảnh thận hỏi từng li từng tí.

“Người không ở đó, ta cảm thấy nơi đó là lạ. Có lẽ là đã quen cho người dài dòng bên cạnh, đột nhiên vắng đi âm thanh của người, cũng không tự giác nhớ tới người.” Ánh mắt của nàng phức tạp, không hiểu vì sao chính mình lại tâm tình kỳ lạ này.

Thì ra là tâm tình của Hoa Đóa cũng giống hắn —— không thấy được nàng, hắn cũng sẽ cảm thấy cả người không được tự nhiên!

“Yên tâm, chờ ta xử lý xong chuyện của phái Vọng Nhân, sẽ có thể cùng người đi chơi khắp nơi.” Hắn chủ động kéo tay của nàng, nhớ tới chuyện vặt đang xử lý, khuôn mặt không vui: “Phái Vọng Nhân thật đúng là phiền, cũng đã giao chứng cứ cho bọn hắn, vẫn còn không muốn xử lý, luôn quần lấy nghĩa trang.”

Hoa Đóa từng nghe Đinh thúc đề cập tới chuyện mà La Trữ Nhạc đang bận rộn mấy ngày nay, rất đau lòng vì hần khổ cực, cho nên mới do dự có nên vì chuyện vải vóc mà tìm hần hay không.

“Đúng rồi, người tới trang viên thật sự là bởi vì nhớ tới ta sao?” Hần nháy cặp mắt sáng ngời, tâm tình vui vẻ hỏi.

Nàng tức giận liếc hần một cái, “Ta cũng không rảnh rồi như vậy.”

Hần nhún vai, ngón tay vuốt mạnh gương mặt. “Ta biết ngay!” Ai! Không nên mong đợi nàng sẽ cho hần ăn đường lần nữa.

“Nói đi! Tìm ta có chuyện gì?”

” Tơ lụa vải vóc người đưa tới.”

Lời của nàng chưa nói xong, hần đã nhiệt tình cắt đứt. “Thích không? Đây chính là thứ tơ lụa vải vóc của phường vải tốt nhất Trường An, nếu như lấy những thứ vải vóc kia làm quần áo, nhất định sẽ có thật nhiều người thích.”

Tơ lụa vải vóc của phường vải tốt nhất chính là vải vóc rất nhiều quan lại quyền quý thích nhất! Nàng kinh ngạc cau mày, chỉ là nhìn cũng biết giá trị của vải vóc hần đưa tới rất xa xỉ, nhưng không ngờ lại đắt giá như thế. “Đúng, người nói không sai, vải vóc của phường vải tốt nhất không phải là ai cũng có thể có được, nếu có thể lấy ra may quần áo, tuyệt đối có thể kiếm một số tiền lớn, vấn đề là, như vậy vải vóc quý như vậy, ta hoàn toàn không mua nổi nha!”

“Đó không phải là vừa vặn? Ta đưa người vải vóc, người không cần mất tiền rồi.”

” Tại sao muốn đưa ta vải vóc quý giá như vậy?”

“Bởi vì người cần a!” Hần ngược lại như là không hiểu tại sao nàng lại có bộ dáng ngu ngốc mà hỏi như thế .

Nàng cần, hần sẽ cho nàng sao? Tại sao? Nàng cũng không phải là người nào của hần, làm sao lại có tư cách tiếp nhận phần quà tặng đắt giá này?

Đối với nàng mà nói, hành động của hần đã tạo thành gánh chịu trong lòng nàng .” Vải vóc nhờ Đại Ngưu ca mua được đã đủ rồi.”

Gương mặt tuần tú biến sắc, ánh mắt âm trầm. “Ý của ngươi là chỉ cần Đại Ngưu mà không muốn ta đưa? !”

Nàng cau mày, “Ta không phải ý đó.” Tranh thủ thời gian giải thích , “Người đưa vải vóc quá đắt giá, ta không thể nhận, hôm nay tới đây chính là muốn trả lại cho người, nhưng Đinh thúc nói muốn trải qua đồng ý của người mới có thể nhận lấy.”

“Ta sẽ không lấy lại!” Hần rất tức giận nàng tình nguyện tiếp nhận trợ giúp của Đại Ngưu, cũng không chịu nhận lấy quà tặng của hần, vì vậy lửa giận không khỏi bắt đầu thiêu đốt ngực của hần, làm cho trong lòng hần tràn đầy đố kỵ. “Đóa Nhi, đó là ta cam tâm tình nguyện đưa cho người! Huống chi, người đánh đồng vải vóc Đại Ngưu cho cùng ta đưa sao?”

“Có phải người không hiểu ý của ta không?” Nàng cắn môi, “Không sai, quả thật không thể đánh đồng, nhưng ít ra đó là dùng bạc ta kiếm được mua, cho dù so ra không bằng phường vải tốt nhất, ta cũng hết sức quý trọng.”

Hần hít sâu một hơi, một tay vỗ trán. “Được, vậy ta bán cho người.”

“Coi như người phải bán, ta cũng không mua nổi.”

“Người tuyệt đối mua nổi! Một tấm vải ta bán cho người một đồng tiền.” Ngay sau đó lắc đầu, “Không, dứt khoát làm như vậy đi! Người bán thời gian cho ta — mấy ngày nay còn chuyện phải xử lý, người trực tiếp đi theo ta, coi như ở trong thư phòng may vải vóc cũng được.” Hần nhìn thấy sắc mặt của nàng trắng xanh, thân thể phát run, chợt cảm miệng.

“La Trữ Nhạc! Bản thân ta ở trong mắt của người luôn buồn cười như vậy phải không? Người biết ta khổ cực như thế nào mới tiết kiệm được khoản tiền đó, là ta cố gắng bao nhiêu mới có được dung khí nhờ Đại Ngưu ca nói giúp ta, dùng hết biện pháp mới mua được cuộn vải đó sao?” Nàng cười khổ, “Vậy mà người mang tiền ra nói giỡn, hoàn toàn không hiểu tâm tình của ta. Thôi, làm sao ta có thể hy vọng xa vời một quý công tử hiểu lòng tự ái hèn mọn của ta chứ?”

Hắn nhắm mắt lại, ngực cảm thấy đau nhói — sai lầm rồi, Đóa Nhi hiểu lầm ý tứ của hắn! “Đóa Nhi, ta không có.”

Nàng lạnh lùng ngắt lời hắn, “Hắn là người cũng rất khó hiểu, coi như nghèo muốn chết, nhưng vẫn duy trì một chút lòng tự ái không đáng giá, ta cũng vậy không muốn tiếp nhận ý nghĩ thương hại của người khác, đây cũng chính là một trong những nguyên nhân chúng ta không thể nào ở chung một thế giới.” Đáy mắt thoáng qua vẻ khổ sở. “Ta sẽ không nhận lấy những thứ vải vóc kia, người đừng đưa tới nữa!”

Nói xong, nàng đang muốn xoay người rời đi, lại nghe được hắn lấy khàn khàn giọng nói mở miệng — “Ta thừa nhận phương thức tặng quà quá mức qua loa, nhưng người vì sao không suy nghĩ một chút tâm ý của ta? Ngày đó người và Đại Ngưu vừa nói vừa cười, người thậm chí đối với hắn lộ ra nụ cười ta chưa bao giờ từng thấy! Ta cũng vậy thật là muốn một lần nhìn thấy nụ cười đó, còn tưởng rằng chỉ cần ta cũng tặng cho người quà tặng giống vậy, người sẽ đối đãi với ta giống như Đại Ngưu vậy.”

Nàng cứng ngắc xoay người, chống lại ánh mắt mát mẻ của hắn.

“Ta chưa từng lấy lòng người nào, ta không biết nên làm sao làm mới có thể thấy được người vui vẻ, ta dùng hết biện pháp đi quần lấy người, rốt cuộc thật vất vả mới làm người không hề tránh ta nữa, nhưng Đại Ngưu đây? Thế nhưng hắn lại là không phí chút công phu nào đến gần người, dễ dàng lấy được nụ cười của người.” Hắn khổ sở chỉ cảm thấy trái tim truyền đến một trận đau nhói. “Đóa Nhi, người không thấy rằng người rất không công bằng sao? Bởi vì người không công bằng, làm cho ta y hệt kẻ ngu đố kỵ Đại Ngưu!”

“Ta không biết.” Nàng nhất thời cảm thấy khó thở, giờ mới hiểu được trong lúc vô tình nàng đã thương tâm ý của La Trữ Nhạc.

Nàng thật sự sợ hãi bởi vì quan hệ của nàng mà liên lụy La Trữ Nhạc, vì vậy tránh né hắn lần nữa, tức giận với hắn, tức giận, nàng cũng không ghét hắn, mà là rất rõ ràng một khi nàng mở lòng với hắn, nàng sẽ lệ thuộc vào hắn nha!

Còn thân thiết với Đại Ngưu tất cả đều là vì vải vóc, cũng không phải là để ý Đại Ngưu, nàng chưa bao giờ nghĩ tới La Trữ Nhạc sẽ cảm thấy khó chịu. Giữa bọn họ có luồng không khí nặng nề lên vào, đang không biết nên phá vỡ cục diện bế tắc như thế nào thì đột nhiên, đại thụ khẽ chấn động, tiếng bước chân rất nhỏ từ trên mái hiên truyền đến.

La Trữ Nhạc lập tức cảm thấy một luồng sát khí, lập tức chạy tới che chở nàng vào trong ngực.

Mà nàng cũng giống nhau phát hiện được dị trạng, “Sao vậy.”

“Đừng nói ahhh... Có người đang nhìn.”

“Cẩn thận!” Nàng đột nhiên nhìn thấy một người bịt mặt bắn ra phi đao về phía La Trữ Nhạc, kinh ngạc hô lên.

Hắn nhanh nhẹn thoáng qua, một chưởng đánh rơi đao găm bay tới. “Người đâu! Có thích khách.” Trầm giọng kêu, vẻ mặt nghiêm túc.

Thích khách này cũng không khỏi quá mức lớn mật rồi, lại dám ở dưới ban ngày ban mặt tới hành thích hắn? Quả thực là không để nghĩa trang ở trong mắt!

“Bảo vệ thiếu gia!” Một đám hộ vệ lập tức chạy vội tới đình viện, rối rít triển khai săn đuổi. “Mau bắt lại thích khách!”

Thích khách đương nhiên là có chuẩn bị mà đến, thừa dịp trước khi mọi người tới bao vây hắn thì lấy ra túi khói mù từ ống tay áo xuống ném một cái, lập tức mùi thoát ra, khói màu trắng mù mịt khiến tất cả mọi người không mở mắt được.

“Ha ha ha, đi chết đi! Nghĩa lắm công tử.” Thích khách phách lối cười to, bắn ra phi đao về phía La Trữ Nhạc lần nữa.

Hoa Đóa nghe được câu này, cố gắng mở mắt ra, nhìn thấy phi đao, lập tức bước chân quay lại, muốn đỡ một đao kia. Đầu có thể đoán được hấn sớm nhìn ra động tác của nàng, trở lại trước mặt nàng lần nữa, mà phi đao cũng vừa vịn cắm vào phần lưng của hấn!

“Người ——” nàng ngậy người, nhìn khuôn mặt luôn luôn tươi cười không cười, thậm chí có vẻ có chút khổ sở, điều này làm cho ngực của nàng thoáng chốc tràn lên sự đau đớn.

Nàng thật là ngu ngốc, biết rõ khinh công của hấn là hạng nhất, động tác nhanh nhẹn không người nào có thể so được, sao không dứt khoát đẩy hấn ra đây? Nếu như trực tiếp đẩy hấn ra, cũng sẽ không để cho hấn có cơ hội lại trở về trước mặt nàng, như vậy. Cây đao kia cũng sẽ không thương tổn được hấn. . . .

Khói mù nồng nặc vào lúc này tiêu tán, bọn hộ vệ thấy La Trữ Nhạc bị thương, lập tức xông lên trước, hốt hoảng kêu, “Thiếu gia!”

Bọn hộ vệ vây lại La Trữ Nhạc, Hoa Đóa bị chen ra ngoài, nhìn máu tươi trên lòng bàn tay, hốc mắt nàng không nhìn được ứng hồng. “Trữ, Trữ Nhạc.” Kêu lên nghẹn ngào.

“Không ngờ. Sẽ ở loại, loại tình huống này nghe được người gọi tên của ta.” Sắc mặt của hấn có chút tái nhợt.

Thật ra thì cây đao kia cũng không đâm vào chỗ nguy hiểm, mặc dù chảy không ít máu, nhưng thương thế không có gì đáng ngại, chỉ là hấn bị Hoa Đóa đâm thương tâm, cảm thấy cả người mệt mỏi. “Ta không biết làm chuyện người không thích, vãi vốc. Coi ta như không có đưa qua, người không phải để trong lòng. A Thảo, sai Đinh thúc đưa Hoa cô nương về nhà.”

“Vâng”

“Còn có. Nhất định phải bắt được thích khách.” Bàn giao toàn bộ, không nhìn hề thêm Hoa Đóa lần nữa, hấn sai khiến bọn hộ vệ hộ tống rời khỏi hiện trường.

“Hoa cô nương, xin mời.”

Hoa Đóa theo dõi bóng lưng của hấn, liệu mạng cẩn rằng mới không khiến nước mắt chảy xuống —— Trữ Nhạc, không phải người nguyện để ý đến ta rồi sao? Nàng tự lẩm bẩm, lần đầu tiên đau lòng khổ sở như vậy.

Sào huyết của Kỳ Tinh giáo ở nơi thâm sơn, đi vào là có thể cảm nhận được không khí thần bí cùng quỷ dị, hơn nữa ba năm qua đi, Giáo chủ Bái Hà rút cuộc xuất quan, người trong giáo không khỏi căng thẳng tinh thần, nơm nớp lo sợ làm việc, rất sợ không cẩn thận sẽ bị Bái Hà lấy ra làm vật hy sinh cho thí nghiệm.

Cuối hành lang u ám là đại điện thần thánh của Kỳ Tinh giáo, trừ nhân vật có địa vị cao quý có thể đến gần bên ngoài, những người còn lại nếu là tự tiện xông vào, kết quả cũng chỉ có một con đường chết!

Lúc này Bái Hà mới xuất quan gọi trưởng lão trong giáo tập họp trong đại điện, chắc là muốn kế hoạch một chuyện đại sự có thể gây nên tình phong huyết vũ (máu tanh mưa gió) trên giang hồ.

“Giáo chủ, tu luyện thành công chú ngữ của Hắc Ngục kiếm rồi sao?” Một trưởng lão hỏi.

Bái Hà giương lên nụ cười tà mị tràn đầy tự tin. “Dĩ nhiên, tổn hao thời gian ba năm của ta, cuối cùng là luyện thành.”

Ba năm này vì có thể nắm trong tay Hắc Ngục kiếm, hấn bẻ quan khổ tâm tu luyện, không chỉ học được chú ngữ trong tay, ngay cả võ công cũng tăng tiến không ít, hiện tại đường như trong toàn võ lâm không tìm ra nổi đối thủ có thể địch lại hấn.

Hôm nay chỉ cần bắt được Hoa Đóa, lợi dụng thần lực của nàng, là hấn có thể làm thiên hạ đệ nhất!

“Tìm được nàng sao?”

Các trưởng lão gật đầu, “Đúng, nghe nói nàng ở Trường An.”

Bái Hà cười lạnh. “Để mặc cho nàng ba năm, đến lúc nên tóm nàng trở lại dạy dỗ.” Nắm chặt quả đấm.

Lúc ấy hẳn chưa luyện thành chú ngữ của Hắc Ngục kiếm, hoàn toàn không đánh thắng Hoa Đóa nắm giữ thần lực lại kiềm giữ Hắc Ngục kiếm, vì có thể chuyên tâm tu luyện, cũng kiêng kỵ những danh môn chính phái kia đến đập phá náo loạn, đến lúc đó nếu lại kinh động đến nghĩa trang, nhưng mà sẽ hư chuyện lớn, Bái Hà biết mình phải khiêm tốn làm việc, cho nên ba năm này cũng chưa từng đi tìm qua Hoa Đóa, nếu không nàng đâu có thể nào tránh được thế lực của Kỳ Tinh giáo?

“Chỉ là bên người nàng có một nhân vật làm người ta khó giải quyết.”

Bái Hà nheo lại mắt, “Người nào?”

“Là nghĩa lẫm công tử.”

“Nghĩa lẫm công tử La Trữ Nhạc?”

“Không sai, cho tới nay chúng ta không tra ra bọn họ biết nhau như thế nào, thế nhưng tình cảm của hai người hình như không tệ, thường xuyên ở chung một chỗ.” Trưởng lão nói qua tin tức thủ hạ đưa tới. “Nhưng gần đây xảy ra chút ngoài ý muốn, nghĩa lẫm công tử thích khách hãm hại, trước mắt đợi trong trang viên nghỉ ngơi, không thường liên lạc với Hoa Đóa.”

“Thậm chí có thích khách dám hành thích nghĩa lẫm công tử?”

“Thích khách đã bị bắt được, là Liễu Thiên Viễn —— trước bởi vì chuyện cùng phái Vọng Nhân mà tìm tới nghĩa trang, nhưng hẳn không phục phán quyết của nghĩa lẫm công tử, lòng mang hận ý mới có thể hành thích. Bởi vì địa điểm hành thích là ở đất nghỉ ngơi của trang viên, cũng không phòng vệ sâm nghiêm giống như ở nghĩa trang, mới có thể khiến Liễu Thiên Viễn có cơ hội có thể dùng.”

“Ý là, nghĩa lẫm công tử hiện tại đã là tự thân khó bảo toàn, vô lực chăm sóc đến Hoa Đóa thật sao?”

“Nếu muốn bắt được Hoa Đóa, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất.”

“Thật tốt quá!” Bái Hà cười gằn. “Trước khi những nhân sĩ chính phái kia còn chưa nhận thấy được Hắc Ngục kiếm, chúng ta phải nhanh chóng bắt được Hoa Đóa!”

“Đúng a! Chờ sau khi giáo chủ khống chế Hoa Đóa, nghĩa trang là cái thá gì? Thiên hạ đã thuộc về tay Kỳ Tinh giáo rồi!”

Cao thủ tụ tập ở nghĩa trang, nhưng nếu không nhận được thỉnh cầu điều tra, hoàn toàn không quyền lực tham gia chuyện giang hồ. Mà trước đây Bái Hà khiêm tốn làm việc chỉ là lo lắng những người miệng đầy đạo nghĩa giang hồ kia sẽ vì Hắc Ngục kiếm đến chinh phạt Kỳ Tinh giáo, tiến tới cùng nghĩa trang cùng nhau liên thủ.

“Nghĩa trang, nghĩa trang, quả nhiên là cái gai trên đầu ta.”

“Vì sao giáo chủ kiêng kỵ nghĩa trang như vậy? Một khi khống chế Hoa Đóa, là có thể phát huy uy lực của Hắc Ngục kiếm, đến lúc đó thiên hạ chính là của Kỳ Tinh giáo, hoàn toàn không cần phải sợ hãi nghĩa trang!”

“Ta không phải kiêng kỵ nghĩa trang, mà là kiêng kỵ nghĩa lẫm công tử.”

” Vô công của nghĩa lẫm công tử mạnh hơn nữa, cũng không so được với Hắc Ngục kiếm chứ?”

Bái Hà nhất thời sắc mặt trở nên xanh mét. “Không. . . . Chỉ sợ nghĩa lẫm công tử là nhân vật duy nhất ta không cách nào nắm trong tay được.”

Ba năm này hẳn nghiên cứu các loại bộ sách có liên quan Hắc Ngục kiếm, từ trong đó phát hiện được một phương pháp có thể phá giải thần chú của Hắc Ngục kiếm, mà người có thể thi hành phương pháp này, hẳn chỉ nghĩ tới nghĩa lẫm công tử. . . . Vì để ngừa không may, trước khi nghĩa trang nhúng tay hẳn phải đánh bại vô lâm những môn phái khác trước, trở lại chuyên tâm đối phó nghĩa lẫm công tử.

Bái Hà đề xuống lo lắng, ra lệnh cho thủ hạ: “Truyền lệnh xuống bắt sống Hoa Đóa! Nhớ lấy không thể để cho người trong võ lâm phát hiện chuyện này, phải cẩn thận làm việc.”

“Vâng” bọn thủ hạ gật đầu trả lời, rồi rút đi ra đại điện.

“Thái Hồng Lâu” vào ban đêm càng thêm lộ ra vẻ náo nhiệt, là nơi rất nhiều khách tìm hoan nhiệt tình yêu thương.

Ở cửa có rất nhiều cô nương diện mạo xinh đẹp hướng mọi nhân về phía nam tử đi vào, một khi thấy vừa mắt, lập tức liều mạng làm nũng, làm cho nam nhân hoàn toàn không có lực chống đỡ, chỉ có thể bước vào thanh lâu.

Một vị nam tử trẻ tuổi dung mạo thanh tú, mặc áo màu đậm đứng ở trước cửa không ngừng hít sâu.

“Cũng sẽ không bị phơi bày, có lẽ có thể thành công công đi vào!” Hắn tự lầm bầm, khẩn trương nuốt nước miếng.

Nghe nói hôm nay là sinh nhật của nghĩa lữ công tử La Trữ Nhạc, anh em tốt vì thương thế của hắn mới vừa khỏi hắn mà chúc mừng, đặc biệt sắp xếp bữa tiệc ở Thái Hồng Lâu.

Hắn. . . . Không! Là nàng —— nàng sẽ trang phục thành nam nhân tới đến Thái Hồng Lâu, tất cả đều là vì La Trữ Nhạc: “Tất yếu chạy tới thanh lâu chúc mừng sao?”

Nghĩ đến một đám cô nương xinh đẹp vây quanh bên cạnh La Trữ Nhạc, nhất thời vị chua xót xông lên tim của nàng: “Nam nhân vẫn là ưa thích người xinh đẹp đúng không?”

Xem ra La Trữ Nhạc đã thức tỉnh, không hề nữa đem người bình thường là nàng làm thành bảo bối, nếu không tại sao liên tục mấy ngày cũng không tới tìm nàng đây?

“Hoa Đóa, người chỉ là tới xác định hắn có tốt hay không mà thôi, đừng nữa suy nghĩ lung tung.” Nàng nắm quyền, hít sâu một hơi.

La Trữ Nhạc bị thích khách gây thương tích, người của nghĩa trang bày tỏ thương thế của hắn đã không còn đáng ngại, nàng vốn tưởng rằng hắn sẽ đến tìm nàng giống như trước đây, vậy mà ai ngờ hắn vẫn không xuất hiện.

Mới đầu nàng làm bộ như không quan tâm, trong miệng còn la hét mình rút cuộc thoát khỏi hắn, không ngờ nàng lại phải không ngừng nhớ tới từng lời nói từng hành động của hắn, có lúc thậm chí sẽ không tự giác lệ rơi đầy mặt.

Nàng giờ mới hiểu được —— thì ra là nàng đã sớm đặt La Trữ Nhạc trong lòng mình, không cách nào không quan tâm hắn.

Vì vậy nàng lấy dũng khí muốn đi thăm hắn, lại bị nghĩa trang người của ngăn trở, hi vọng nàng đừng quấy rầy La Trữ Nhạc dưỡng thương.

Có lẽ là nàng khiến La Trữ Nhạc thương tâm rất nhiều, nhân tài của nghĩa trang không chịu để cho nàng thấy hắn, hay là hắn hoàn toàn cũng không muốn lại theo nàng có qua cát, quyết tâm muốn cùng nàng phải sạch quan hệ. . . . Nghĩ đến người, lòng của nàng đau, cũng nhanh hít thở không thông.

Nghe tới tối nay hắn sẽ đến Thái Hồng Lâu, nàng bởi vì không kìm chế được tâm tình nhớ nhung hắn mà tìm tới —— vì có thể thuận lợi tiến vào thanh lâu, nàng còn đặc biệt trang phục thành nam tử.

“Ta chỉ là muốn nói với hắn tiếng xin lỗi.” Nàng một tay vuốt lồng ngực, “Có lẽ nói xong, trái tim cũng sẽ không lại đau nữa.”

Nhất định là La Trữ Nhạc bởi vì nàng mà đau lòng, mà nàng cảm thấy rất áy náy mới có thể cảm thấy đau lòng, chỉ cần hắn nguyện ý tiếp nhận lời xin lỗi, nàng thì sẽ khôi phục bình thường.

Hoa Đóa nhắm mắt bước ra bước đầu tiên, lập tức có cô nương đến chào đón.

“Ai yêu, công tử tuần tú, đi vào ngồi một chút đi!” Cô nương khoác tay của hắn, đáy mắt thoáng qua một tia kinh ngạc.

Vị công tử này có da thịt tuyết trắng, xem ra thật mềm mại, thân hình cũng nhỏ thấp so với nam tử bình thường. Hắn thật sự là nam nhân sao?

“Khụ, thật ra thì ta là nữ.” Nhìn thấy ánh mắt khác thường của nàng, Hoa Đóa vội vàng dè dặt giọng nói. “Ta là.”

“Muốn đi vào ngồi một chút sao? A, công tử nói sớm đi! Mau vào.” Lôi kéo Hoa Đóa đi vào Thái Hồng Lâu.

Bên trong Thái Hồng Lâu cực kỳ náo nhiệt, một đám cô nương xinh đẹp rúc vào bên cạnh khách, cùng nhau uống rượu mua vui.

Hoa Đóa chưa từng tới nơi như thế này có vẻ không được tự nhiên, không ngừng hết nhìn đông tới nhìn tây, chờ đợi có thể tìm thấy La Trữ Nhạc.

Hắn ở đâu? Nàng không thấy bóng dáng của hắn xung quanh, nghĩ đến thân phận tôn quý của hắn, nhất định là được an bài đến sương phòng kín đáo.

“Công tử, mau tới đây ngồi.”

“Cô nương, ta có thể lên lầu không đây?”

“Cái này. Hôm nay có khách quý bao hết trên lầu, có thể không tiện lắm.”

Tên kia khách quý nhất định là La Trữ Nhạc! Hoa Đóa gật đầu một cái — nàng không phải là không thể đi lên! “Cô nương, ta tới nơi đây là vì tìm người.”

“Ta hiểu rõ, công tử là tới tìm Tiểu Tuyết.” Tiểu Tuyết sờ lên gò má của Hoa Đóa, không khỏi sửng sốt một chút, vẻ mặt nghi ngờ — quái, làn da của một người đàn ông làm sao lại có vẻ non mịn của một cô nương chứ?

Tiểu Tuyết là ai à? “À, không phải như vậy, ta không biết Tiểu Tuyết nào. A! Cô nương xin buông tay.” Hoa Đóa nói đến một nửa, phát hiện một đám cô nương bao vây quanh nàng, còn không ngừng bàn luận xôn xao.

“Tỷ tỷ, vị công tử này thật kỳ quái, da tay của hắn đặc biệt sờ rất tốt!”

“Xem ra cũng thật tuần tú, ai yêu, còn có thể đỏ mặt!” Cô nương được gọi là tỷ tỷ to gan vuốt mặt của Hoa Đóa, cười đến cười run rẩy hết cả người.

Bao lâu không có đụng phải tiểu tử trẻ trung như vậy à nha? Bọn họ lộ ra nụ cười xấu bụng, nhìn chăm chăm Hoa Đóa không tha.

Bây giờ là sao vậy? Cảm giác không kịp bỏ chạy sẽ bị ăn hết — Hoa Đóa luôn luôn tỉnh táo nhìn thấy ánh mắt nhìn chăm chăm của bọn họ, nhất thời bị sợ đến đầu tóc dựng đứng, sợ phải lùi lại vài bước. “Các người, các người đừng tới đây, ta...ta rất nguy hiểm, ngộ nhỡ các người bị thương tổn sẽ không tốt.”

“Người rất nguy hiểm? Ha ha ha, đúng vậy! Công tử thật là nguy hiểm, tiểu nữ tử hơi sợ.” Họ mới không thèm để uy hiếp của hắn ở trong mắt, từng bước một đến gần hắn.

Trời ạ! Tại sao nàng sẽ cảm thấy nữ nhân so nam nhân còn đáng sợ hơn đây? Hoa Đóa mãnh liệt lắc đầu, mắt thấy họ sẽ tới gần, bị sợ đến đưa tay đẩy — lại sợ thương tổn được họ, sức lực thu lại mấy phần.

“A —” Tiểu Tuyết là người đầu tiên gặp nạn, tiếp theo là tiểu Diễm, Tú Nhi, Mẩu Đan. Từng người một giống như là túi vải bay ra ngoài, trực tiếp ngã tới bên cạnh bàn.

Hình ảnh thần kỳ xuất hiện, họ giống như là đang đùa giỡn một kỹ năng đặc biệt, một chồng lên một, lặp lại cho đến khi xây xong tháp lơ phơ bằng thịt người hoàn mỹ. Lúc này, Pháp Hải hiện thân. Không, không phải, Lý ma ma mặt đầy son phấn phe phẩy cái quạt đi ra, nhìn thấy thảm cảnh, thét chói tai.

“A — là ai tàn nhẫn chính những cô nương này thành như vậy?” Nàng trừng mắt hạnh, rống giận hỏi.

Tất cả cô nương cùng khách tìm hoan đều sợ ngây người, rồi rút đưa ngón tay hướng mặt Hoa Đóa đang áy náy.

“Đã sớm nói ta rất nguy hiểm. Thật xin lỗi, là ta dùng quá sức rồi.” Nàng đã rất khắc chế lực tức giận.

“Người? !” Lý ma ma mắt thấy hần có dáng vẻ gầy yếu, hoàn toàn không tin.

“Ma ma không nên xem thường hần.” Tiểu Tuyết bị đặt ở dưới cùng yếu đuối nói, “Hần thật là đáng sợ.”

“Lại dám ở trong Thái Hồng Lâu gây chuyện, người đâu! Mau bắt hần lại.”

Hoa Đóa không muốn tổn thương người vô tội nữa, kịch liệt nói: “Các người đừng đi tới nữa, sẽ bị thương đấy!”

“Hãy bớt lời nói nhảm đi!”

“Vị này ma ma, ta chỉ là tới tìm người, cũng không ác ý.”

“Tìm người?” Lý ma ma hếch mày lên. “Tìm ai?”

“Ách. La Trữ Nhạc.”

“Cái gì? Nghĩa lăm công tử?” Lý ma ma nhìn hần chằm chằm, “Tiểu tử thối! Không phải ngươi là sẽ thám tử thanh lâu bên cạnh phái tới chứ? Muốn mang đại khách quý của chúng ta đi, không có cửa đâu!”

Hoa Đóa lắc đầu, “Không phải, ta không có.”

“Các người còn ngăn người tại đó làm gì? Mau bắt hần lại cho ta!”

“Ai! Tại sao chuyện biến thành như vậy?” Hoa Đóa hốt hoảng kêu, nhìn bọn cận vệ chạy như điên tới, chỉ có thể ra quyền chống cự.

Bang bang! Quả đấm mạnh mà có lực vừa ra, một đám đại hán giống như Phi Long Tại Thiên* —— trực tiếp đụng vào cột lều hai, rồi quăng mạnh xuống đất, tiếng kêu gào nổi lập tức lên bốn phía.

Phi Long tại thiên: rồng bay giữa trời.

“Gặp quỷ, chuyện này quá đáng sợ!” khách tìm hoan kích động kêu to, chạy trốn tứ phía.

Lúc này một nha hoàn tuổi nhỏ vừa vịn xuống lều, mắt thấy sự việc náo nhiệt này, không khỏi hết sức bội phục Hoa Đóa.

“Vị này. Ah?” Nhìn thấy quần áo trên người Hoa Đóa trở nên xốc xếch, có cảm giác quái dị không nói ra được, lại thấy cái mũ méo sẹo trên đầu hần, lộ ra một chút sợi tóc, lập tức lòng hiếu kỳ nổi lên, đưa tay lấy xuống cái mũ của Hoa Đóa, trong nháy mắt một đầu tóc dài đen mượt rơi xuống. “Ma ma, nàng là một cô nương!” Nha hoàn hô to.

Hoa Đóa thất kinh, không hiểu vì sao tìm La Trữ Nhạc sẽ gây ra được nhiều chuyện như vậy, đều do nàng nhất thời mất khống chế ra quyền. “Một cô nương gia lại mặc nam trang chạy tới thanh lâu, còn nói muốn tìm nghĩa lăm công tử, rốt cuộc có rắp tâm gì?” Lý ma ma liếc mắt thấy Thái Hồng Lâu bị phá hư, tức giận tới mức giậm chân. “Ngươi phải bồi thường tổn thất của ta sao đây?”

Hoa Đóa lùi thẳng hướng ngược lại, “Vị ma ma này, ta cũng chỉ là muốn gặp La Trữ Nhạc một lát, cũng không muốn gây ra phiền toái.”

“Tìm nghĩa lăm công tử chỉ là lấy lý do phải không? Bởi vì ngươi không có tiền bồi thường, nghĩ hết biện pháp muốn lợi dụng lòng tốt của nghĩa lăm công tử đúng không?” Ánh mắt của nàng tràn đầy khinh thường. “Nha đầu thối! Xem bộ dạng nghèo kiệt hủ lậu này của ngươi, không phải là ngươi cũng muốn nói với ta ngươi và nghĩa lăm công tử có giao tình chứ? Bằng ngươi cũng muốn quần lên hần, ngươi có xấu hổ hay không vậy?”

Trái tim Hoa Đóa như bị đánh mạnh một cái, cắn chặt môi dưới —— nàng luôn cho rằng là nàng với cao La Trữ Nhạc, chính tai nghe thấy người khác nói ra miệng, vẫn cảm thấy rất khổ sở.

“Người đâu! Mau bắt nàng lại đưa cho quan phủ.”

“Ma ma, chúng ta, chúng ta không dám.”

“Hừ! Sợ cái gì?” Lý ma ma nhìn Hoa Đóa đang sững sờ, không khỏi nhếch mép lên — nha đầu này xem ra là hoảng hồn rồi. “Chẳng qua chỉ là một nha đầu nghèo hèn!” Đưa tay lôi kéo tóc của Hoa Đóa, mười phần mạnh tay.

Hoa Đóa đau đến mức nước mắt ròng ròng, nhưng bởi vì sợ tổn thương người vô tội, đến nỗi lại không dám ra quyền. “Người. Buông tay.” Nàng phải nhẫn nại, nhẫn nại. Thật là đau đó!

“Người cũng biết sợ á!” Lý ma ma hừ lạnh. “Nếu không có tiền, lập tức ngoan ngoãn để cho người ta dạy dỗ một trận, ta sẽ coi như người đã bị trừng phạt mà bỏ qua cho người, không báo quan xử lý.”

“Nàng mà sợ ư!” Bị chuông phong cường hãn của Hoa Đóa sửa chữa qua, các cô nương không chịu được giọng điệu này, rồi rít nhào tới trước.

“Các người.” Hoa Đóa sợ hãi sức lực của mình, có vẻ vướng chân vướng tay, ngược lại bị họ thừa cơ vây công.

Đột nhiên, cửa một gian nhà được mở ra, một nam tử diện mạo tuấn tú bước ra cửa, lấy giọng nói lười biếng nói, “Chuyện gì gay gắt, quyết liệt vậy?”

Lý ma ma thấy khách quý xuất hiện, vội vàng tiến lên. “Không có gì, đang giáo huấn một nha đầu không thức thời, nghĩa lẫm công tử mau vào đi thôi!”

Hắn nheo lại mắt, đang muốn đi về sương phòng thì đột nhiên nghe được một giọng nói run rẩy — “Trữ Nhạc!”

Thân thể hắn cứng đờ, rất nhanh quay đầu nhìn về phía đám người tụ tập ở xa, là âm thanh của Đóa Nhi — “Đóa Nhi!” Lòng hắn như lửa đốt mà kêu lên.

Lý ma ma lại ngăn ở trước mặt hắn. “Nghĩa lẫm công tử muốn đi đâu vậy?”

“Tránh ra!” Tròng mắt thâm thúy lạnh lùng, lạnh nhạt nói qua.

Lý ma ma chưa từng thấy qua nghĩa lẫm công tử âm trầm như vậy, sợ hãi lập tức tránh ra một bên.

La Trữ Nhạc đi nhanh về phía trước, mọi người nhanh chóng nhường đường, nhìn một cái lập tức thấy được Hoa Đóa đang ngã ngối trên đất, hắn thở dốc vì kinh ngạc, trái tim chỉ cảm thấy một hồi đau nhói — làm sao mà nàng lại trở nên chật vật như vậy?

Tóc Hoa Đóa rối tung, y phục trên người bị kéo tới rách mướp, bộ ngực thậm chí bị lộ một nửa, lộ ra da thịt trắng như tuyết, dường như có thể thấy được cảnh xuân. Hắn vội vã đứng ở trước mặt nàng, cởi áo khoác xuống bao chặt lấy nàng, cũng hung ác nhìn chằm chằm bọn nam tử đứng vây xem ở một bên, rất muốn đào cặp mắt của bọn hắn ra!

“Gặp người một lần thật là khó khăn.” Chưa từng bị nhiều như vậy cô nương vây lại tấn công, hiển nhiên nàng không có cách nào trấn định tinh thần.

Hắn chống lại mắt của nàng, nắm chặt quả đấm run rẩy, phát hiện được trên gương mặt thanh tú của nàng có các vết cào nông sâu. Hắn là trăm phương ngàn kế cố nào muốn bảo vệ nàng, ngay cả một lời nói nặng cũng không nói được với nàng, kết quả lại có người can đảm dám tổn thương nàng —

“Đóa Nhi, ta tới đây.” ôm lấy eo nàng, con mắt căm tức nhìn khuôn mặt sợ hãi của Lý ma ma.

“Nghĩa lẫm, nghĩa lẫm công tử, ta không biết nàng.” Âm thanh của nàng run run, cho dù La Trữ Nhạc không có tỏ rõ quan hệ cùng vị cô nương kia, nhìn qua cũng có thể biết được hắn có bao nhiêu che chở nàng ấy. Nàng xong đời rồi!

“Tất cả hư hại đều tính trên đầu ta, không cho phép truyền đi chuyện ngày hôm nay, ngộ nhờ ta nghe đã có người nói tới chuyện này, ta tuyệt sẽ không bỏ qua người, hiểu chưa?” Hắn biết Hoa Đóa rất kiêng kỵ bị người khác biết được hơi sức của nàng, hôm nay nhiều người thấy được thần lực của nàng như vậy, nàng

nhất định sẽ cảm thấy rất lo lắng, mới có thể mặc cho người khác khi dễ mà không nguyền ra tay giống như bây giờ.

Hắn không thích nàng toát ra dáng vẻ sợ hãi, chỉ cần có thể tiêu trừ sợ hãi của nàng, bất kể bỏ ra giá cao bao nhiêu hắn cũng không quan tâm.

“Vâng, vâng.” Lý ma ma gật đầu như bầm tỏi, không dám cò kè mặc cả.

Cúi đầu nhìn Hoa Đóa trong ngực chưa hồi hồn, hắn lại bắt đầu cảm thấy đau lòng —— đứa ngọc Đóa Nhi này!

5. Chương 5

La Trữ Nhạc ôm Hoa Đóa trở lại trang viên, hắn không để ý ánh mắt khác thường của những người khác, đi thẳng vào phòng, để cho nàng ngồi ở bên cạnh hắn, nhìn chằm chằm gương mặt bị móng tay cào xước của nàng, than thở: “Người không có lời nào muốn nói với ta sao?” Mở bình thuốc ra, thấp giọng hỏi.

“Thật xin lỗi.” Nàng rũ mắt xuống.

Hắn cau mày: “Người làm chuyện gì cần phải xin lỗi sao?”

“Rất nhiều! Lần trước bởi vì chuyện của Đại Ngưu khiến cho người đau lòng, lần này lại gây họa khiến cho người phải giúp một tay dọn dẹp tàn cuộc, những chuyện này chẳng lẽ ta không nên nói tiếng xin lỗi sao?”

Hắn nhếch miệng, thận trọng mang thức ăn lên thay nàng: “Ta không thích nghe lời xin lỗi, ta thà rằng nghe người nói tiếng cảm ơn.”

Nàng ngẩn ngơ, chậm rãi gật đầu: “Ừ, ta biết rồi. Trữ Nhạc.”

Nghe thấy nàng dịu dàng gọi tên của hắn, hắn cười đến vô cùng vui vẻ: “Tại sao người ăn mặc như vậy đi Thái Hồng Lâu?”

“Không đi Thái Hồng Lâu, đâu thể nhìn thấy người !”

“Người nói gì vậy? Người muốn gặp ta thì đến trang viên là được rồi!”

” Không phải là người không muốn gặp ta sao?” Nàng nháy mắt, không hiểu mà hỏi.

“Ta làm sao có thể. Lời này là có ý gì?” Hắn nhíu mày.

“Lần trước ta đến tìm người, người của trang viên nói người ở đây nghỉ ngơi thân thể, không muốn gặp khách. Nghe thấy người đến Thái Hồng Lâu, nghĩ thầm có lẽ thân thể không thoải mái chỉ là lấy cớ, trên thực tế là người cảm thấy ta phiền, nên mới có thể không muốn gặp ta.” Giọng nói của nàng nồng nặc mùi vị chua xót: “Ta rất hiểu, nếu như không phải người bằng lòng gặp ta. Ta cũng sẽ không mặt dày đi tìm người, mà ta cảm thấy nên nói xin lỗi với người, nê mới đi Thái Hồng Lâu.”

La Trữ Nhạc không ngờ sẽ có nội tình như vậy: “Ta không biết người đến tìm ta, còn tưởng rằng người thật sự ác độc không hề quan tâm đến ta, trong lòng còn thấy tức giận với người. Những hạ nhân này đang làm cái gì vậy, tại sao lại tự tiện quyết định?”

Thì ra là như vậy, nàng lập tức thở phào nhẹ nhõm, cảm xúc phiền muộn nhất thời biến mất: “Có thể là bọn họ sợ người đau lòng nên mới làm như vậy, đừng trách bọn họ.”

“Nếu như không gặp người Thái Hồng Lâu, không phải chúng ta sẽ vẫn hiểu lầm đối phương hay sao?” Hắn đột nhiên mỉm cười, “Vì để tránh cho chuyện như vậy xảy ra, Đóa Nhi, về sau người hãy mặt dày mà đến tìm ta có được hay không?”

“Cái gì?”

“Ta. Lần này là thật sợ.” Đáy mắt hần thoáng qua vẻ cô đơn. “Sau khi người tức giận lần trước, ta không biết nên đối mặt với người ra sao, rất sợ bất kể làm cái gì cũng sẽ chọc giận người. Nhưng nếu không phải người để ý đến ta, ta nên như làm sao đây? Cho nên ta sợ, không dám mặt dày đi dây dưa người nữa. Sợ người không bằng lòng gặp lại ta! Cho nên khi ta không cso dũng khí đi tìm người thì người có thể tới tìm ta trước hay không?” Hần nhỏ giọng hỏi, vẻ mặt tràn đầy khẩn trương.

Hoa Đóa nhìn hần không có dáng vẻ tự tin, ngực co rút đau đớn. “Nhất định là chỗ đó có vấn đề, tại sao người để ý loại người như ta đây?”

Nhưng hần đường đường là nghĩa lẫm công tử, là anh hùng trong lòng mọi người, lại còn là đối tượng ngưỡng mộ của rất nhiều cô nương, người tôn quý như vậy tại sao lại giống như đứa bé sợ bị vứt bỏ mà làm nũng, cầu cạnh với nàng chứ?

Thật là ngu ngốc!

“Có lẽ là vậy!” Hần cũng không hiểu vì sao mình lại bối vì nàng mà đau lòng, “Đóa Nhi, người sẽ sợ ta khổ sở sao?”

Nàng không chút do dự gật đầu. “Sẽ.”

“Lần trước người cự tuyệt quả ta tặng, quả thực ta rất đau lòng. Nhưng mà bởi vì đó là người, cho nên không có sao cả, bất kể người làm cái gì, ta cũng sẽ không so đo.” Ngón tay đụng chạm mấy vết cào trên mặt nàng, “Chỉ là người bị thương, ta sẽ đau lòng thật lâu, nhưng nếu người sợ ta khổ sở, cũng không để cho mình bị thương.”

“Ta.” Hần thật sự đối tốt nàng làm cho nàng thực sự bị cảm động.

“Đóa Nhi, cầm lấy thuốc này.” Bỏ bình thuốc vào trong tay nàng, “Mỗi ngày đều phải bôi thuốc, cho đến khi vết sẹo biến mất mới thôi, hiểu không?”

“Mỗi ngày? Nhưng mà đây là vết cào, bôi mấy lần là được, không cần mỗi ngày bôi đâu!” Nàng cảm thấy hần thật kỳ lạ.

“Ta biết ngay người sẽ nói như vậy.” Nàng không hề suy nghĩ đến tâm tình của hần dù chỉ một chút. “Nếu như người không cố gắng thoa thuốc khiến vết sẹo biến mất, ta. Ta sẽ không để cho người nhìn thấy ta.” Hần vừa nói ra khỏi miệng, trên mặt lập tức xuất hiện vẻ ảo não.

Đáng ghét! Những lời này nói ra người chịu đau khổ còn không phải là hần? Ai! Hần hoàn toàn không có cách nắm bắt Hoa Đóa. “Thôi, coi như người không thấy ta cũng sẽ không sao cả, cứ coi như ta chưa nói.” Tự giận mình.

Nàng mãnh liệt lắc đầu, cầm tay của hần, “Sẽ, ta không thể không gặp người.”

“Cái gì?”

“Ta sẽ thoa thuốc, không cần người nói sẽ không gặp ta như thế.” Nàng rất sợ sẽ không được gặp lại hần, “Trữ Nhạc, người thắng, người không ở đây, ta sẽ rất muốn gặp người, làm việc gì cũng không được, trong đầu đều là bóng dáng của người.”

Hần nghe vậy ngẩn ra, ngay sau đó một niềm vui mừng xông lên đầu. “Có thật không? Người rất muốn gặp ta, không thể không gặp ta?”

Nàng cau mày, bắt đầu dĩ than thở. “Đúng” nàng và La Trữ Nhạc, cuối cùng là hần thắng!

“Đóa Nhi, ta rất vui khi người nói vậy, cũng rất thích người gọi tên của ta, người gọi một lần nữa có được không?” Hần lại gần, thấy nàng đỏ mặt muốn tránh hần, không khỏi nhếch miệng. “Có được hay không? Có được hay không? Có được hay không vậy~~”

Hần lại thế. Nàng kiềm chế kích động tròn mắt, cắn răng đúng như hần mong muốn, “Trữ Nhạc, Trữ Nhạc, La Trữ Nhạc!”

“Ha ha, ta rất hạnh phúc đó!” Nụ cười của hần rực rỡ, dáng vẻ vô cùng say mê.

Nàng nhìn sững sờ, không khỏi bối vì nụ cười ngốc nghếch của hần mà cười ra tiếng. “Ồ ồ.”

Hắn lại còn tiếp tục cọt nhả giúp nàng thoa thuốc.

“Trữ Nhạc.” Nàng nheo mắt lại, nghĩ đến một chuyện, trái tim cảm thấy không thoải mái.

“Hả?”

“Người ở trong Thái Hồng Lâu cũng sẽ giống như những nam nhân kia, sẽ ôm cô nương uống rượu, nói chuyện phiếm sao?” Nàng đi vào Thái Hồng Lâu, thấy hình ảnh nam tử cùng các cô nương gần gũi với nhau lập tức bị kinh ngạc, nghĩ đến bên cạnh La Trữ Nhạc cũng bị vây quanh bởi rất nhiều cô nương, ngực cảm thấy buồn buồn.

Hắn ngừng tay, chột dạ tránh né ánh mắt của nàng. “Uống rượu, nói chuyện phiếm là có, nhưng. . . . Ta không có chạm vào họ.” Là các nàng vẫn cố tình dính vào .

“Thật sao?”

“Đúng.” Hắn dùng lực gạt đầu. “Thật ra thì đây là lần đầu tiên ta đi đến đó, là bằng hữu nói muốn giúp ta chúc mừng, ta không có cách nào cự tuyệt nhiệt tình của bọn hắn nên mới đi, nếu như người không thích ta đi, về sau ta sẽ không đi.”

Quan sát vẻ nghiêm túc của hắn, nàng lại rơi vào khổ não —— nghe nói nam nhân đều thích đi thanh lâu, mặc dù hắn nói sau này sẽ không đi, nhưng rất khó sẽ không bị hấp dẫn. . . . nếu hắn vui vẻ cùng các cô nương đó, lòng của nàng sẽ rất khó chịu.

Phải làm sao thì mới có thể làm cho hắn chỉ nhìn một mình nàng, mà không đi nhìn cái cô nương khác đây?

“Ừ, đã rất muộn rồi, ta cần phải trở về.” Nàng đột nhiên đứng lên.

“Phải đi nhanh như vậy sao?” Hắn sững sốt, cho là nàng là bởi vì chuyện thanh lâu mà tức giận. “Ừm, thật sự lần sau ta là sẽ không. . . .”

Nàng chột lại gần hắn, hôn mặt hắn thật nhanh, thẹn thùng nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

“Đóa Nhi. . . .” Hắn ngây ngốc vuốt mặt.

“Khụ, ta muốn về nhà rồi! Hẹn gặp lại.” Lần này hắn sẽ không nhìn đến những cô nương khác nữa chứ? Nàng nở nụ cười rực rỡ, thừa dịp hắn ngẩn người vội vàng chuồn ra khỏi phòng.

“Hong bet, trái tim đập thật là nhanh.” Hắn tự lẩm bẩm một mình, một tay nắm vạt áo, khó thừa nhận nhịp tim điên cuồng lúc này.

Chuyện này là sao vậy? ! Xong rồi, cả đời này trong mắt hắn cũng chỉ thấy được một mình Hoa Đóa thôi!

Mặt trời lặn, đêm tối lại sắp tới, người làm ăn buôn bán bày quầy rồi rít thu dọn, Hoa Đóa cũng không ngoại lệ, vội vàng bỏ rau dưa không bán được vào giỏ trúc, vác giỏ trúc lên đi về nhà.

“Quái, không phải cha nói tối nay sẽ đến sao? Tại sao lại không đến?” Nàng tự lẩm bẩm.

Trước khi ra khỏi cửa Hoa phụ thấy thời tiết không ổn định, nhớ đến rau dưa ngoài ruộng chuẩn bị sắp thu hoạch, muốn nàng đi bày quầy trước, còn mình đi kiểm tra ruộng nương, tối nay sẽ gặp lại nàng. Kết quả cả ngày cũng không hề xuất hiện, bởi vì nàng vội vàng làm ăn nên không có thời gian suy nghĩ nhiều, bây giờ hết bận, trong lòng cảm thấy lo lắng.

Nàng bước nhanh hơn, đi qua phố nhỏ náo nhiệt, trở lại ngôi nhà ở trong thôn nhỏ.

“Cha.” Đi vào viện mới chú ý đến viện giống như bị phá hư, chung quanh có vẻ ngổn ngang không chịu nổi. “Đã xảy ra chuyện gì?” Trong lòng sợ hãi, vội vàng bước vào bên trong nhà, nhất thời mùi máu tanh tưởi xông vào mũi, nàng nhìn thấy Hoa phụ nằm gục trong vũng máu!

“Cha!” Bước vội vàng đến bên cạnh, dò xét thương thế của hắn. “Cha, cha đừng làm con sợ, đừng dọa con nha! Tại sao có thể như vậy?” Tay nhỏ bé vuốt mặt của hắn, giọng nói run run.

“Đóa, Đóa Nhi. . . .” Hoa phụ yếu đuối nói, “Là bọn hắn, bọn họ tìm, tìm tới cửa. . . .”

Kỳ Tinh giáo? ! Sắc mặt của nàng nhất thời trắng xanh, hốc mắt chứa đầy nước mắt.

“Bọn họ không tìm, không tìm được kiếm, người không cần, không cần lo lắng.”

“Phụ thân ngọc nghé, con lo lắng cho người!” Nước mắt chảy xuống mặt, đau lòng vì Hoa phụ bị thương còn nhớ đến an toàn của nàng.“Cha, người sẽ không có chuyện gì, Đóa Nhi đến, con đi mời đại phu đến chữa trị cho người.”

“Đóa Nhi!” Hoa phụ dùng sức kêu, cầm tay của nàng.“Cha, cha đã không được, con...con chạy mau.”

Nàng mãnh liệt lắc đầu, nghẹn ngào nói: “Không cho phép cha nói lời này! Con sẽ chữa trị tốt cho người, người không thể bỏ lại con một mình, không thể.”

Lau đi nước mắt trên mặt, trong óc của nàng hiện lên khuôn mặt La Trữ Nhạc.“Đúng, đúng,, nhất định hẳn có biện pháp cứu người.” Vội vàng công Hoa phụ máu me be bét khắp người lên, vọt ra phòng.

Một cô nương nhỏ nhắn công nam tử trung niên ở trên đường chạy như điên, lập tức dẫn đến tới ánh mắt khác thường của mọi người, nhưng nàng không để ý chút nào, một lòng chỉ muốn cứu cha bị trọng thương, bước nhanh hơn đi tới trang viên của nghĩa trang.

Nàng gấp gấp gõ cửa, cửa chính rốt cuộc mở ra.

“Hoa cô nương?” Người làm nhẩn mày lại, không hiểu tình huống trước mắt.

“Mau. Làm ơn, làm ơn, để cho ta gặp La Trữ Nhạc!”

“A, dạ, mau vào.” Người làm biết tình thế nghiêm trọng, vội vàng đưa nàng vào đại sảnh.

Không lâu, La Trữ Nhạc xuất hiện với mặt nghiêm túc, thấy nàng nước mắt lã chã, lòng dạ ác độc vừa kéo.“Đóa Nhi, đây là chuyện gì?”

Nước mắt Hoa đóa rót cuộc tuôn ra như lũ.“Cứu ta cha! Van người cứu, cứu cha ta.” Khóc không thành tiếng.

La Trữ vui mừng tiến lên từ trên người nàng nhận lấy hoa phụ, mà nàng ngay sau đó vô lực ngã ngồi trên mặt đất.

Lập tức phái người dìu Hoa phụ vào trong phòng, hẩn ngồi xồm người xuống, một tay ôm bả vai run rẩy nàng.“Có ta ở đây, bá phụ không có việc gì. Đại phu sẽ tới ngay lập tức, đừng khóc.” Nhẹ giọng an ủi.

Nàng hít hít lỗ mũi, nghĩ đến Hoa phụ, vẻ mặt hốt hoảng.“Cha, cha. Ta muốn ở bên cạnh hẩn.”

“Được, ta dẫn người đi.” Đỗ nàng dậy, đưa nàng đi chỗ sương phòng Hoa phụ ở.

Khi bọn hẩn vào trong phòng không lâu, đại phu cũng đến.“Nghĩa lẫm công tử.”

“Đại phu, mau đến đây nhìn một chút.”

“Vâng”

Đại phu tiến lên bắt mạch cho Hoa phụ, vẻ mặt từ từ trở nên nặng nề.“Chuyện này.” Tình huống không ổn!

“Thế nào?” Lòng Hoa đóa như lửa đốt hỏi.

Gương mặt tuấn tú của La Trữ Nhạc trầm xuống, “Đóa Nhi, người đừng gấp gấp, để đại phu nói rõ ràng.” Nháy mắt cho đại phu.

Đại phu hiểu rõ ý tứ của hẩn, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Lục phủ ngũ tạng đều bị tổn thương, chỉ là cô nương không cần quá lo lắng, lão phu viết mấy thang thuốc, theo chỉ thị dùng vào sẽ có hiệu quả.”

“Thật?”

“Vâng” thật ra thì thương thế của người bệnh này rất nghiêm trọng, cho dù là Thần Tiên cũng bó tay hết cách, nhưng nhìn thấy dáng vẻ La Trữ Nhạc hết sức muốn bảo vệ Hoa Đóa, hiểu được hẩn không hy vọng nàng khổ sở, vì tác thành cho ý tốt của hẩn mới nhắm mắt nói láo.

“Đóa Nhi, ta tiến đại phu.” La Trữ Nhạc muốn đứng dậy, tay áo lại bị Hoa phụ kéo, chống lại ánh mắt buồn bã của Hoa phụ— Hoa phụ hình như có lời muốn nói với hắn!

Khi đang hắn không biết nên làm như thế nào để khiến Hoa Đóa rời đi thì đại phu lên tiếng, “Cô nương, bởi vì được liệu có hơi phức tạp, trước hết nói rõ với người, người có thể cùng lão phu đi ra ngoài một chút không?” Hắn cũng thấy ánh mắt của Hoa phụ, dứt khoát làm người tốt đến cùng.

“Nhưng.” Nàng muốn hầu ở bên cạnh cha.

“Đóa, Đóa Nhi.”

“Cha, con ở đây.” Cầm lấy tay của Hoa phụ.

“Người đi theo, đi theo đại phu đi, có Trữ Nhạc chăm sóc ta. Sẽ không có chuyện gì.” Sắc mặt của hắn trắng bệch, khó khăn cử động môi, mới miễn cưỡng nói thành lời.

Nàng sửng sốt một chút, ngay sau đó gật đầu.“Dạ, con sẽ đi.” Đưa mắt nhìn Hoa phụ một cái, lập tức cùng đại phu ra khỏi phòng.

“Bá phụ, Đóa Nhi đã rời đi, có lời gì người cứ nói đi!” La Trữ Nhạc thay thế Hoa Đóa cầm đôi tay lạnh lẽo của Hoa phụ.

“Đúng, đúng Kỳ Tinh.”

“Kỳ Tinh giáo sao?” La Trữ Nhạc tiếp lời.

Hoa phụ hít sâu một hơi, xem ra La Trữ Nhạc đã biết thân phận Hoa Đóa rồi.

“Kỳ Tinh giáo muốn bắt các người trở về nên mới hạ độc thủ với người sao? Mà ta nhớ các người cũng chỉ là một phần tử trong hơn ngàn giáo đồ, Bái Hà không có thể nào chỉ vì bắt bọn phản đồ tầm thường mà hao tổn tâm cơ.” La Trữ Nhạc cau mày, “Bá phụ, trong chuyện này còn có nội tình đúng không?”

“Phải. Đóa Nhi là sợ liên lụy người không dám nói, nhưng. Ta biết rõ ta đã, không được, không có biện pháp bảo vệ Đóa, Đóa Nhi nữa. Hiện tại chỉ có người có thể. Có thể bảo vệ nàng.” Vừa nói vừa nôn ra một ngụm máu đen, nắm chặt tay La Trữ Nhạc.” Đồng ý ta, đồng ý ta bảo vệ. Bảo vệ nàng!”

La Trữ Nhạc không đành lòng nhắm mắt lại, dùng sức gật đầu.“Ta đồng ý với người ta sẽ dùng hết khả năng bảo vệ Đóa Nhi, người cứ thoải mái nói đi!”

Cho dù Hoa phụ không giao phó, hắn cũng sẽ thề bảo vệ Hoa Đóa .

“Bái Hà muốn bắt Đóa Nhi. Là vì khống chế giang hồ.” Hoa phụ nhin đau, nói ra chuyện Hắc Ngục kiếm.

La Trữ Nhạc càng nghe, khuôn mặt càng lạnh lại, đáy mắt xuất hiện lửa giận.

“Nếu như Đóa Nhi bị bắt, không chỉ có nàng phải chịu khổ. Ngay cả người trong thiên hạ cũng phải chịu khổ.”

Dã tâm Bái Hà rất lớn —“Bá phụ, người yên tâm, ta sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra!”

Giọng nói của hắn kiên định khiến cho Hoa phụ thở phào nhẹ nhõm, lo lắng trong lòng rốt cuộc có thể để xuống.“Có người ở đây, ta yên tâm rồi.” Lộ ra nụ cười vui mừng.“Trữ Nhạc! Ta...ta mệt mỏi.”

“Bá phụ nghỉ ngơi thật tốt đi!” La Trữ Nhạc vỗ vỗ tay của hắn.“Ta sẽ ở bên cạnh coi chừng.”

Hoa phụ đưa mắt nhìn hắn hồi lâu, rốt cuộc an tâm nhắm mắt lại, ngủ thật say, mà đã ngủ, hắn cũng không mở mắt ra nữa, liên tiếp chùng mấy ngày đều lâm vào hôn mê, dù đại phu dốc toàn lực cấp cứu, cuối cùng vẫn là hết cách xoay chuyển.

Khi Hoa Đóa biết cha rời khỏi nhân thế, hoàn toàn sụp đổ, ngã đi tại chỗ, hoàn toàn không nghe được tiếng hô đau lòng muốn chết của La Trữ Nhạc—

“Đóa Nhi, ăn một chút gì đó được không?” La Trữ Nhạc ngồi bên cạnh nàng, một tay đang cầm chén, một tay múc cháo nấu nhuyễn, dịu dàng dụ dỗ.

Mặt Hoa Đóa không hề thay đổi, ánh mắt trống rỗng, lẳng lặng ngồi ở trên ghế, như tượng gốm sứ cũng không hề nhúc nhích.

Hắn hít sâu một hơi, “Một miếng là tốt rồi, chỉ cần ăn một miếng, ta sẽ không ép buộc ngươi nữa.” Cái muống lại gần môi của nàng, dù là thế nào cũng không cách đưa cháo vào trong miệng của nàng.

Kể từ sau khi Hoa phụ qua đời, Hoa Đóa giống như là mất đi hồn phách, cả ngày ngẩn người đợi trong sương phòng, một chút cũng không có sức sống.

Nàng không chỉ coi người khác không tồn tại, thậm chí còn không ăn không uống, mà tình trạng đã kéo dài ba ngày rồi.

La Trữ Nhạc thấy trong đáy mắt, đau ở đáy lòng, nếu mà tiếp tục để mặc cho Hoa Đóa như vậy, hắn sẽ nhanh chóng mất đi nàng.

Cho đến giờ phút này, hắn mới hiểu rõ ràng mình sẽ để ý nàng tất cả đều là bởi vì thích nàng —— hắn cũng không biết là mình thích nàng từ lúc nào, có lẽ ngay từ lúc mới quen đó đã có tình cảm khác thường với nàng, cùng với việc chung đụng với nàng, thường thức thái độ không tranh quyền thế của nàng, vì vậy hắn yêu thích từng cử động của nàng

Tim của hắn bởi vì nàng mà sinh ra biến hóa mạnh mẽ, hắn sẽ đau, sẽ mừng rỡ —— ở bên cạnh nàng hắn cũng không phải là nghĩa lấm công tử người người sùng bái kia, mà là một La Trữ Nhạc ngây thơ lại bình thường!

Hắn đã sớm yêu Hoa Đóa rất nhiều, cho nên hắn không cách nào trơ mắt nhìn nàng tự hành hạ mình!

Mặc kệ mọi người ngăn cản, hắn trực tiếp vào ở sương phòng của Hoa Đóa, buộc nàng uống nước, buộc nàng ăn cơm. Hôm nay chỉ có uống nước thành công, thức ăn nàng không chịu ăn vào, điều này làm cho hắn cảm thấy lòng như lửa đốt.

Lúc này, cửa tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài.

“Mời vào.”

“Thiếu gia, đây là món điểm tâm ngọt người sai đầu bếp làm.” Đinh thúc bưng một bàn điểm tâm tiến vào trong phòng.

“Để đó là được rồi.”

“Thiếu gia. Ta biết rõ ngươi lo lắng cho Hoa cô nương, nhưng mà không thể tuyệt thực theo nàng được! Tiếp tục như vậy người sẽ có bệnh.” Đinh thúc lo lắng nhìn đáng vẻ gầy gò của La Trữ Nhạc, không kiềm chế được mà than thở.

Thiếu gia chỉ biết lo lắng cho Hoa Đóa, thấy nàng không ăn cũng không ăn theo, nhưng ban ngày hắn vội vàng giải quyết chuyện của nghĩa trang, buổi tối còn phải tuyệt thực cùng với nàng, thậm chí không ngủ không nghỉ để coi chừng nàng, cho dù là thân thể bằng sắt cũng sẽ không chịu được!

“Chớ nói nữa.” Từ đầu đến cuối tầm mắt của hắn đặt ở trên người Hoa Đóa, bàn tay vuốt khuôn mặt càng lúc càng tiêu tụy của nàng, lòng đau như đao cắt. “Nàng không ăn, ta cũng sẽ không ăn!”

“Thiếu gia!”

“Đi ra ngoài!” Hắn hét lớn một tiếng.

Đinh thúc hiểu rõ tính tình La Trữ Nhạc, trừ khi tự hắn nghĩ thông suốt, nếu không bắt kẻ người khác khuyên như thế nào cũng sẽ không nghe. “Được rồi, ta sẽ đi ra ngoài.” Nhìn Hoa Đóa không nhúc nhích, chỉ mong chờ nàng có thể nghe được thiếu gia nói, sớm ngày tỉnh lại từ trong bi thương, đừng hành hạ thiếu gia nữa.

Chờ Đinh thúc rời đi, hắn lập tức cầm bánh ngọt trong mâm lên. “Không muốn ăn cháo không sao, ăn chút điểm tâm ngọt.” Bẻ một phần nhỏ của bánh ngọt đưa đến gần bên miệng của nàng.

Nàng lại trực tiếp quay mặt đi, ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn hắn một cái.

Bất đắc dĩ thả tay xuống, ánh mắt của hắn khổ sở: “Đóa Nhi. . . . Ta biết rõ ngươi lo lắng, cũng biết ngươi không muốn đối mặt thực tế. . . . Không sao, ta sẽ cùng ngươi, cũng sẽ chờ ngươi. . . . Nhưng ngươi có thể nhìn ta một cái hay không? Nhìn tấm lòng của ta đối với ngươi một chút được không?”

Hắn vừa nói vừa ghen ngào, dùng sức ôm lấy nàng: “Ta trở nên như thế nào ngươi cũng không quan tâm sao? Coi như ta đau lòng muốn chết bởi vì ngươi, ngươi cũng không sao sao?”

Vùi mình vào cổ của nàng, hốc mắt ửng hồng: “Không phải ta đã nói ngươi đối với ta ra sao cũng không sao, chỉ cần không để cho mình bị thương. . . . Ngươi không ăn không uống, hành hạ thân thể của mình, ngươi có nghĩ tới cũng là đang hành hạ trái tim của ta hay không đây. . . . Ta van ngươi, van ngươi ăn một chút gì có được hay không?”

Nước mắt nóng bỏng chảy xuống da thịt của nàng, thân thể của nàng chấn động mạnh mẽ, giống như là đột nhiên thức tỉnh từ trong mộng, ánh mắt của nàng không hề có vẻ trống rỗng nữa, thậm chí chứa đầy nước mắt.

“Trữ. . . . Trữ Nhạc.” Chậm rãi gọi lên tên của hắn, nước mắt cũng vỡ òa lần nữa.

Lời nói cầu khẩn đầy khổ sở của hắn nàng đều nghe được — bây giờ lòng của nàng bị tổn thương, cũng không thể làm như không thấy.

“Đóa Nhi, ngươi. . . .” Ngẩng mặt nhìn nàng lệ rơi đầy mặt: “Không cần phải sợ, không cần tự thu mình lại có được hay không? Ngươi còn có ta mà! Ta vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh của ngươi.” Nắm chặt hai tay của nàng, giọng nói nức nở làm lòng người cực kỳ chua xót.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi. . . .” Nàng khóc không thành tiếng.

Đối với nàng mà nói, sự tồn tại của A Cha giống như trời vậy — nếu không phải A Cha, nàng sẽ không thể biết được thân tình ấm áp, lại càng không hiểu được là yêu một người như thế nào.

A Cha biết rõ Kỳ Tinh giáo đáng sợ, nhưng vì bảo vệ nàng, cũng là làm việc nghĩa không hề chùn bước mà đối kháng với bọn họ, càng vì nàng, dẫu có chết cũng không nói ra chỗ giấu Hắc Ngục kiếm. . . .

Mất đi A Cha, thế giới của nàng sụp đổ, cả người nàng cũng rơi vào bi thương mà không biết nên làm như thế nào, lại quên đi La Trữ Nhạc vẫn còn ở si ngốc chờ đợi nàng.

Mỗi lần đều là như vậy — coi như bị nàng thương thấu tâm, hắn vẫn giống như kẻ ngu đứng tại chỗ chờ nàng quay đầu lại, cũng không quan tâm mình đã có vết thương chồng chất trong lòng.

Trong mắt hắn, hình như cũng chỉ thấy được nàng. Mà nàng, có tài đức gì lại khiến La Trữ Nhạc có thân phận tôn quý lại si tình như thế?

Nhưng nếu nàng tổn thương lòng của hắn nữa, chỉ sợ cũng sẽ bị thiên lôi đánh xuống!

“Chỉ cần ngươi chưa từng quên ta là được rồi.” Hắn thật sợ hãi nàng sẽ quên còn có hắn đang bên cạnh nàng.

“Trữ Nhạc, vĩnh viễn ở bên cạnh ta được không?”

“Cầu cũng không được.” Hắn dịu dàng hôn nước mắt của nàng, tiếp đến hôn lên đôi môi tái nhợt của nàng, dùng phương thức triển miên biểu đạt tình yêu của hắn đối với nàng.

Bị đòi lấy một cách bá đạo khiến cho nàng gần như không thở nổi, rúc vào ngực của hắn, làm cho nàng phút chốc hiểu ra. . . . Nàng thật sự rất quan tâm hắn, rất ưa thích hắn!

6. Chương 6

Hoa Đóa đứng ở trong lương đình, lúc này một trận gió thổi qua làm rối loạn mái tóc dài đen nhánh của nàng, che đi một nửa khuôn mặt nàng. “Cha ta đã nói cho người chuyện Hắc Ngục kiếm?” Xoay người nhìn chiếc hộp trên bàn hỏi.

“Ừ.” La Trữ Nhạc đi lên trước, dính vào bên người nàng.

Sau khi biết tâm ý của nhau, hẳn càng thêm can đảm mà tiếp xúc da thịt với nàng — giống như là thỉnh thoảng hôn trộm cái miệng nhỏ nhắn của nàng, sờ sờ tay nhỏ bé của nàng, thậm chí ôm hông của nàng. . . .

Quả thực là hẳn quá vui mừng rồi.

Hoa Đóa liếc hẳn một cái, chỉ cảm thấy vừa tức giận, vừa buồn cười — biết rõ không thể để cho hẳn không có chừng mực như vậy, nhưng nàng cũng rất thích cùng hẳn ở chung một chỗ, hơn nữa cả người cũng rơi vào trong đó.

“Nghiêm chỉnh một chút!” Nàng cảnh cáo.

Hắn nhướng mày, “Ta rất nghiêm chỉnh!” Đúng là hẳn đang nghiêm chỉnh liếc mắt đưa tình với cô nương hẳn yêu mà!

Nàng bật cười, tầm mắt lại quay lại mặt bàn. “Trữ Nhạc, ta là người rất phiền toái, thậm chí có thể sẽ liên lụy đến người, như vậy người còn muốn yêu thích ta sao?”

“Đứa ngốc! Vì chuyện còn chưa xảy ra đã cho là sẽ liên lụy đến ta?” Hắn vò rối mái tóc của nàng, “Chuyện này quả thật khó giải quyết một chút, nhưng hãy cứ tin tưởng ta, có được không? Ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết, người hãy an tâm để cho ta bảo vệ người.”

“Phải giải quyết thế nào? Ba năm qua dường như Bái Hà không quan tâm đến chuyện của ta, lần này lại trực tiếp tìm tới cửa, nhất định là đã luyện thành chú ngữ có thể khống chế ta. . . .” Nàng cảm thấy rất lo lắng. “Ta thật sợ hãi trở thành đao phủ của hắn, đến lúc đó chẳng những sẽ tổn thương đến người vô tội, ngay cả người. . . . Ta cũng có thể sẽ làm người bị thương!”

“Đóa Nhi, ta sẽ không để người rơi vào trong tay của hắn.”

Nàng lắc đầu, nói tiếp: “Vì đạt được mục đích, Bái Hà sẽ dùng mọi thủ đoạn! Sở dĩ hắn lựa chọn khiêm tốn làm việc, chính là sợ chuyện sẽ ra ánh sáng; bây giờ là bởi vì người trong cả thiên hạ vẫn còn chưa biết kế hoạch của hắn, mà người lại không thể tự tiện nhúng tay. . . .”

“Đóa Nhi, hẳn không muốn làm cho người trong thiên hạ biết, chúng ta sẽ khiến người trong thiên hạ biết trước, khiến cho người trong thiên hạ đi ngăn cản kế hoạch của hắn!”

“Người nói là, nói cho nhân sĩ vô lâm biết tin tức này trước sao?”

“Không sai, chúng ta phải chủ động đánh trả.”

“Ta cũng nghĩ đến việc cầu xin vô lâm nhân sĩ giúp một tay, nhưng ta chỉ là một tiểu nữ tử vô danh tiểu tốt nói ra ai sẽ tin tưởng? Nói không chừng còn sẽ bị Kỳ Tinh giáo cắn ngược lại một cái, coi ta là phản đồ, đến lúc đó nếu Bái Hà nói là hắn muốn thanh lý môn hộ, càng thêm không ai dám nhúng tay!”

Các phái trên giang hồ đều có quy củ riêng của mình, không phải ai cũng có thể tham gia can thiệp.

“Người vô danh, nhưng ta không giống vậy.”

Nàng sững sờ một chút, hoảng sợ nói: “Người quen nghĩa lẫm công tử cũng không được tự động can thiệp vào quy củ của giang hồ rồi sao?”

“Ta chưa! Ta lại không nói muốn dùng thân phận nghĩa lẫm công tử tham gia vào chuyện này.” Nhìn dáng vẻ ngơ ngác của nàng, hẳn dí mũi của nàng một cái. “Ta muốn lợi dụng thế lực của nghĩa trang, phái người len lén truyền ra tin tức của Hắc Ngục kiếm, khiến người trong giang hồ biết quỷ kế của Bái Hà sớm một chút. Đến lúc đó hẳn sẽ loay hoay đi ứng phó những người đó, mà không thể đến bắt người.”

“Phái người? Như vậy sẽ không tra được là người của nghĩa trang làm sao?”

“Đương nhiên là phải giấu thân phận rồi!”

Nàng nháy mắt, “Làm sao người có thể lợi dụng nghĩa trang đi làm chuyện như vậy?” Lúc này suy nghĩ của nàng trở nên rất hỗn loạn — vẫn cho rằng hình tượng của nghĩa trang chính trực, làm việc quang minh lỗi lạc, không ngờ cũng sẽ làm chuyện lén lút như vậy, nhất thời khiến cho ảo tưởng của nàng tan vỡ.

“Ta là nghĩa lẫm công tử, dĩ nhiên có thể lợi dụng chức quyền để đạt được mục đích ta muốn.” Hắn biết sự kinh ngạc của nàng, cũng chỉ nhún nhún vai nói: “Đóa Nhi, người quá đơn thuần, làm sao có thể có người là hóa thân của chính nghĩa, làm việc đều theo quy củ chứ?”

“Nhưng nghĩa lẫm công tử trước.”

Hắn nheo lại mắt, ngón tay vuốt mạnh gương mặt. “A! Đúng là, nghĩa lẫm công tử trước ta đều là như thế.” Hắn nhíu mày một cái, “Xem ra là ta không bình thường.”

“Trữ Nhạc.”

“Đóa Nhi, phải bảo vệ một người có lúc phải chạy ở giữa hai bên chính tà, nếu không rất khó đạt được hiệu quả mình muốn.”

Hoa Đóa trầm mặc không nói — nàng thừa nhận lời nói của hắn rất có đạo lý, ban đầu nàng cũng cho là cá tính của La Trữ Nhạc quả thật không giống một nghĩa lẫm công tử chỉ biết tuân thủ quy tắc, chỉ là không ngờ hắn cũng không phản bác, hình như đã quen chuyện như vậy!

“Người nghe qua Nhược Hóa phái chưa?” Hắn chợt nhắc tới chuyện này.

“Ừ.”

“Vậy người biết Chuồng Môn của Nhược Hoa phái tại sao lại tuyên bố thoái ẩn một năm trước không?”

“Nghe nói là ngã bệnh.”

Hắn nở nụ cười nhàn nhạt, “Người có nghĩ ngã bệnh chỉ là lý do hay không, nói không chừng là do có nhược điểm của hắn bị rơi vào tay người khác, nên không thể không rút lui?”

“Nhược điểm?”

“Không sai, nhược điểm.” Đáy mắt hắn tràn lên ánh sáng quỷ quyệt.

Đột nhiên hô hấp của nàng trở nên khó khăn — một năm trước, Chuồng Môn Nhược Hoa phái từng tìm đến nghĩa trang để giải quyết phân tranh, kêu rằng đệ tử của phái khác tung tin đồn hại đến danh tiếng của Nhược Hoa phái, ai ngờ sau khi nghĩa lẫm công tử La Trữ Nhạc kiểm chứng, tội danh đó hoàn toàn không có chứng cứ, là oan uổng người khác. Chuyện này gây nên một trận náo loạn trên giang hồ, khiến Nhược Hoa phái vốn là đang sa sút bỗng chốc nổi danh.

Tất cả mọi người nói Nhược Hoa phái là vì để chấn uy danh tiếng, nên mới nghĩ hết biện pháp mượn danh tiếng nghĩa trang. Kết quả là sau đó mấy ngày, Chuồng Môn lợi dụng lý do ngã bệnh mà thoái ẩn giang hồ.

Chuyện này quả thật rất quỷ dị, chẳng lẽ La Trữ Nhạc nói là Nàng kinh ngạc nhìn hắn, không dám tiếp tục suy nghĩ.

“Còn có Đan Ngự từ Dĩ Nguyệt Quang Kiếm, đương gia của Thái Cực phái, Minh Chủ của Độc Tuyệt Minh, môn chủ của Nam Thiên Môn. Những người đều lựa chọn rút lui trong một đêm là vì cái gì?”

Càng nghe da đầu nàng càng tê dại — nếu nàng nhớ không sai, những người này cũng đã từng tạo rắc rối giả mà tìm đến nghĩa trang xin giúp đỡ.

“Đóa Nhi à! Người tuyệt đối không cần phải sợ sẽ liên lụy đến ta.” Hắn mỉm cười vỗ vỗ gương mặt của nàng.

Theo dõi nụ cười như gió xuân phơi phới của hắn, hồi lâu nàng nói không ra nửa câu, sao nàng lại quên mất bản tính của La Trữ Nhạc — bề ngoài hắn có vẻ chính trực, thật ra thì bên trong toàn là quỷ kế.

Ngay cả với nàng, hắn cũng đầy tà niệm, cố ý dây dưa tới cùng, thậm chí còn giả bộ đáng thương để chiếm lấy sự đồng tình của nàng, không phải sao?

“A, đúng vậy! Ta thật sự đã quá khinh thường ngươi.” Nàng tự lẩm bẩm.

Chỗ lợi hại của La Trữ Nhạc chính là cho dù biết hắn dùng hết tâm kế để gạt người, cũng sẽ làm cho người bị lừa phải cam tâm tình nguyện, giống như nàng.

Một khi bước vào trong cạm bẫy tình yêu hắn thiết kế tỉ mỉ, đến cuối cùng cũng không thể thoát ra được.

“Đóa Nhi.” Hắn khẽ gọi một tiếng, bàn tay nâng cằm của nàng lên. “Đồng ý với ta, đừng né tránh ta nữa. Ta thật sự chịu đủ cảm giác không có người ở bên cạnh ta rồi, cảm giác cô đơn đó ta không muốn ném thêm lần nữa.”

Cầm tay của hắn, nàng chủ động ôm lấy hắn. “Ta đồng ý với ngươi, Minna(DD)(LQD) về sau ta sẽ không để cho ngươi cảm thấy cô đơn nữa.”

Mặt của hắn vui sâu vào cổ của nàng, hít thở một cái đã ngửi thấy mùi thơm trên người nàng—— có chiếc ôm của nàng, làm cho hắn cảm thấy hạnh phúc khác thường.

“Tại sao người trong thiên hạ đều biết chuyện Hắc Ngục kiếm?” mặt Bái Hà vặn vẹo, tức giận la to.

Bây giờ trên giang hồ đang đồn đãi Kỳ Tinh giáo luyện ra một thanh Tà Kiếm, muốn lấy Tà Kiếm để không chế võ lâm, khiến tất cả võ lâm nhân sĩ đều cảm thấy tức giận không ngoai, đồn dập kêu gọi yêu cầu bao vây tấn công Kỳ Tinh giáo.

Các Trưởng lão Trên đại điện hai mặt nhìn nhau, một vị trong đó mở miệng, “Là ai truyền ra tin tức thì chưa tra rõ, chỉ là khẳng định có liên quan với Hoa Đóa.”

Hắn nheo mắt lại, “Chẳng lẽ là La Trữ Nhạc?”

“Chuyện này. Mặc dù trước đây La Trữ Nhạc quả thật thường ở chung một chỗ cùng Hoa Đóa, nhưng gần đây cũng không nhận bọn họ còn có liên lạc với nhau.”

“Xác định sao?”

Trưởng lão gật đầu. “Căn cứ hồi báo của thám tử, hoàn toàn không sai.”

“Có khả năng là La Trữ Nhạc cố ý gây ra tin tức giả hay không? Nói không chừng tin tức về Hắc Ngục kiếm cũng là hắn truyền đấy!”

Hoa Đóa biết rõ mình chỉ là nhân vật tầm thường không hề có thế lực, hoàn toàn không dám đi cầu cứu các võ lâm nhân sĩ, nếu không đến ba năm chuyện Hắc Ngục kiếm đã lộ ra rồi.

Tuyệt đối là do quen biết La Trữ Nhạc, cho là có thể lợi dụng thế lực của nghĩa trang để chống lại hắn, nên lá gan mới trở nên to lớn như vậy!

” Nhưng mà La Trữ Nhạc là nghĩa lẫm công tử, chắc hẳn hắn hiểu rất rõ nếu tự tiện nhúng tay vào chuyện giang hồ nhất định sẽ gặp phải công kích, còn có thể liên lụy đến nghĩa trang, D.D/L.Q.D/Minna. ta nghĩ hắn sẽ không vì một vị cô nương mà bỏ ra cái giá lớn như vậy.”

Bái Hà đương nhiên hiểu lời nói này của trưởng lão, cũng không cho là sẽ có người ngốc đến mức thà mình bị thương cũng muốn đi bảo vệ người khác.

“Có phải đi tìm Hoa Đóa trước hay không, giết cha của nàng có thể dẫn đến chú ý của những người khác?”

“Bọn họ biết điều như vậy, có ai sẽ chú ý?” Bái Hà lắc đầu. “Trừ nghĩa lẫm công tử, ta nghĩ không ra còn ai vào đây nữa!”

“Nhưng trước mắt cũng không đầu mối chỉ ra rằng nghĩa lẫm công tử gây nên chuyện này, tình huống hiện nay đang không có chứng cứ, Giáo chủ cũng không thể quá mức kích động.”

Nghĩa lẫm công tử cùng Bái Hà. Cho dù ai cũng sẽ tin nghĩa lẫm công tử!

“Ta hiểu rõ, nhưng bây giờ tất cả mọi người đã biết chuyện Hắc Ngục kiếm, không chỉ có việc bắt Hoa Đóa trở nên khó khăn, mà làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ trở nên trời tay trời chân.” Bái Hà nóng nảy đi tới đi lui.

Lúc này, thủ hạ vội vàng tiến vào đại điện, vẻ mặt kinh hoảng. “Giáo chủ, việc lớn không tốt rồi, bên ngoài có rất nhiều người yêu cầu gặp Giáo chủ!”

“Rất nhiều người?”

“Dạ, người tới thật sự là quá nhiều rồi, tiểu nhân chỉ nhận ra Tùng Sơn phái, Tiền Kiếm phái, Hoa Dương Môn, còn có mấy vị đại hiệp rất có danh tiếng trên giang hồ đều đã đến rồi!” Lấy hơi xong còn nói: “Bọn họ cầu kiến Giáo chủ, đều là bởi vì chuyện Hắc Ngục kiếm.”

Bái Hà nắm chặt quyền, giống như cực kỳ tức giận — cũng biết là vì Hắc Ngục kiếm!

Đáng ghét, lần này tất cả danh môn chính phái cùng võ lâm nhân sĩ đều tìm đến cửa, nếu hắn không xử lý tốt chuyện này, chỉ sợ hắn vẫn chưa thể khống chế Hắc Ngục kiếm thì Kỳ Tinh giáo đã bị người khác tiêu diệt trước!

“Giáo chủ, chúng ta nên làm gì đây? Những người đó cũng không phải là người bình thường, cho dù võ công Giáo chủ mạnh hơn nữa cũng khó mà ứng phó nổi!” Lòng các Trưởng lão như lửa đốt.

“Ta hiểu rõ!” Hắn sắp bị phiền chết rồi, Minna>D/D/Lqd “Đáng chết! Nếu không bắt được Hoa Đóa nhanh lên một chút, vậy thì cái gì cũng xong rồi!” Khẽ nguyền rủa một tiếng, hắn muốn nghĩ được biện pháp toàn vẹn đôi bên.

“Giáo chủ, âm thanh bên ngoài càng lúc càng lớn, nếu không đi ra có thể sẽ dẫn đến việc nhiều người tức giận.” Trưởng lão lo lắng nói.

Sắc mặt của hắn âm trầm. “Ta không thể bị vây ở chỗ này!” người Hoa Đóa sợ cũng chỉ có hắn, hắn phải tự ra tay bắt nàng trở lại, chuyện mới có xoay chuyển.

“Lời này là có ý gì?”

Hắn nheo mắt lại, “Trưởng lão, có biện pháp nào tìm người thế thân cho ta trước hay không?”

“Thế thân cho Giáo chủ?” Các Trưởng lão sửng sốt.

“Không sai, đối phó những người đó phải tiêu phí không ít thời gian của ta, như vậy khi nào ta mới có thể bắt được Hoa Đóa? Ta đã nhẫn nại ba năm, tuyệt đối không thể bởi vì bọn họ mà hỏng chuyện lớn của ta!” Bái Hà phẫn hận nói.

Mặc dù lời đồn đối với Kỳ Tinh giáo rất bất lợi, nhưng ở tình huống không có chứng cứ, những cái kia miệng của võ lâm nhân sĩ đầy nhân nghĩa đạo đức cũng không dám vội vàng động thủ, dưới mắt hắn chỉ tu trước tìm lý do lừa gạt, không để cho chuyện ồn ào thêm, lại đuổi bắt được Hoa Đóa, chờ khống chế được Hắc Ngục kiếm, tương lai bất kể là bao nhiêu người đến hắn cũng không cần phải sợ.

Các Trưởng lão gật đầu, “Chúng ta biết suy nghĩ của giáo chủ rồi, nhưng thế thân. . . . Trong khoảng thời gian ngắn thì có chút khó khăn.” Không chỉ muốn tìm người có thân hình tương tự, ngay cả khuôn mặt cũng phải tương tự nữa!

“Cần bao lâu?” Hắn không kiềm chế được hỏi.

“Ít nhất ba ngày.”

“Được, ta sẽ đợi thêm ba ngày.” Gương mặt cứng lại, Bái Hà cố nén quyết tâm trong lửa giận.

” Trước hết Giáo chủ vẫn phải nghĩ biện pháp đi trấn an bọn họ đã.”

“Biết, đi, đi xử lý chuyện trước mắt trước.” Nói xong phất tay áo đi ra khỏi đại điện, trực tiếp đối mặt với phiền toái.

Núi cao hùng vĩ, hồ nước trong veo, liễu rủ nhẹ nhàng đu đưa trong gió. . . . Phong cảnh bên hồ rực rỡ, bởi vì là giữa hè, cho dù đã gần đến hoàng hôn, sắc trời cũng không ảm đạm, ánh mặt trời chiều màu cam chiếu xuống trên mặt hồ, có vẻ có một phong vị khác.

Một đôi nam nữ chậm rãi đi ở bên hồ, nam tử tuấn tú ưu nhã, nữ tử xinh đẹp kiều diễm. d)d)l.Q.d(Min.na)
Hai người có dáng vẻ xuất chúng so sánh với cảnh sắc xinh đẹp trước mắt không hề thua kém, trong mắt người ngoài là một đôi trai tài gái sắc.

“Trữ Nhạc công tử, không ngờ còn có thể lại cùng người đạo chung hồ, Thúy nhi thật là vui mừng đó!” Nàng che miệng mà cười, dáng vẻ xấu hổ.

Nàng là thiên kim của Hoàng phủ Hoàng Thúy nhi, bên ngoài xinh đẹp lại còn có cá tính dịu dàng động lòng người, là người tình trong mộng của nam tử ở Kinh Thành.

Vậy mà ánh mắt của nàng cực cao, từ lần đầu tiên du lịch nhìn thấy nghĩa lữ công tử, nàng lập tức bị dáng vẻ phong độ nhanh nhẹn của hắn hấp dẫn, sau lần đó trái tim cũng chỉ chứa đựng được mình hắn.

Thân phận của nghĩa lữ công tử vô cùng tôn quý, được rất nhiều cô nương yêu mến, bất kể hắn đi đến đâu cũng sẽ có cô nương đi theo. Nhưng nàng cũng là người được nhiều người biết đến, người ta gọi là Kinh Thành Đệ Nhất Mỹ Nhân, vì vậy nàng dĩ nhiên cho là người có thể cùng hắn thành gia lập thất (xây dựng gia đình) cũng chỉ có mình nàng.

Vì vậy nàng lấy dũng khí tìm đến nghĩa lữ công tử, mà hắn cũng như tin đồn nói, thân thiết lễ độ, hài hước khôi hài, vô cùng tốt với nàng.

Đang lúc nàng không biết có nên nói lên đề xuất cuộc hẹn lần sau hay không, La Trữ Nhạc lại chủ động nhắc đến chuyện du hồ, làm cho nàng cảm thấy kích động vô cùng, âm thầm cho rằng là sức quyến rũ của nàng quá lớn, mê đảo hắn.

Không ngờ sau khi du hồ, không có ước hẹn lần tiếp theo nữa, điều này làm cho nàng nghĩ mãi không thông. Đang đắn đo trong lòng xem có nên bỏ xuống bản tính dè dặt của cô nương gia để đi tìm hắn hay không thì người của nghĩa trang tìm đến cửa, nói rằng lão gia muốn mời nàng cùng đến Trường An tìm kiếm La Trữ Nhạc.

Chuyện này làm cho nàng cảm thấy mừng rỡ như điên — thì ra là La Trữ Nhạc đã sớm thích nàng, còn muốn cha giúp cầu hôn với nàng!

Cho nên đương nhiên là nàng đến, nhìn thấy dáng vẻ anh tuấn mê người của La Trữ Nhạc lần nữa, tim của nàng mất khống chế nhảy loạn lên, thái độ lại trở nên thẹn thùng hơn.

“Ngay cả chính ta cũng cảm thấy thật bất ngờ!” La Trữ Nhạc nhỏ giọng nói, khuôn mặt anh tuấn vẫn treo nụ cười dịu dàng như cũ, nhưng đáy lòng thì đang gào khóc. Cha hắn rốt cuộc là đang suy nghĩ gì? Đến Trường An gặp con trai thân ái còn mang theo bạn bè sao? Tại sao cha và thiên kim Hoàng phủ lại đến cùng nhau, lại còn mạnh mẽ giục hắn đưa nàng cùng đi du hồ, nếu không sẽ không chịu buông tha hắn!

Ai! Thật vất vả mới thoát khỏi dây dưa của Hoàng Thúy nhi, không ngờ bây giờ nàng tìm tới cửa, hắn nên làm gì đây?

Liếc qua nàng, tầm mắt không tự chủ dời xuống, dừng lại trên lỗ mũi xinh xắn của nàng — được rồi! Là lỗi của hắn, nếu không phải là trước đây hắn nhất thời bị ma quỷ ám vào mới nàng du hồ, MinnaD.D.L.Q.D chuyện hôm nay cũng sẽ không diễn ra.

Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của hắn!

“Trữ Nhạc công tử, trên mũi ta có gì đó sao? Người một mực nhìn chăm chăm, khiến Thúy nhi rất thẹn thùng.” Nàng vuốt lỗ mũi, đỏ mặt hỏi.

Hắn vội vã giương mắt chống lại ánh mắt nàng. “Không, không có gì.” Lắc đầu mạnh mẽ, cảnh cáo mình đừng gây ra cử chỉ vô lễ nữa, ánh mắt vẫn là không tự chủ được chuyển qua sống mũi của nàng.

Ừ, hắn cũng không thể nói so với mặt của nàng, hắn cảm thấy có hứng thú đối với lỗ mũi của nàng hơn. . . . Sự thật luôn luôn tàn nhẫn, hắn không đành lòng tổn thương tâm linh của nàng, cho nên đầu có chết

cũng không thể nói!

“Thật ra thì tâm ý của Trữ Nhạc công tử, Thúy nhi đều hiểu.” Nàng căn môi nhìn gò má hoàn mỹ của hắn.

“Tâm ý của ta?” Cái gì tâm ý? Chẳng lẽ nàng đã biết bí mật về lỗ mũi mình? Hắn cau mày, âm thầm giật mình.

“Ừ, bá phụ đã nói cho ta biết tất cả tâm ý người, ta cũng không biết thì ra là Trữ Nhạc công tử đối với ta.” Đôi tay nhỏ bé bưng lấy mặt, cười vô cùng rạng rỡ. “Bá phụ muốn ta đến Trường An chính là hi vọng chúng ta có thể nhanh chóng bồi dưỡng tình cảm, như vậy tiến triển về sau cũng có thể nhanh hơn một chút.”

Ai! Nghĩ đến đã cảm thấy rất thẹn thùng rồi!

“Tiến triển về sau?” Đây là có ý tứ gì? Hắn nghe thấy vô cùng mờ mịt. “Hoàng cô nương, có thể nói rõ ràng một chút hay không, ta không hiểu ý của cô nương nhiều lắm.”

“Trữ Nhạc công tử thật là xấu đó! Biết rất rõ ràng sự việc là như thế nào, còn muốn chính miệng ta nói.” Bởi vì hắn làm trái tim nàng run rẩy, nói xong cũng không biết vừa nói cái gì.

Hắn suýt chút nữa bị nước miếng của mình làm cho nghẹn đến chết, dùng sức vỗ ngực, MinnaSakaiL?Q?D? “Hoàng cô nương tốt bụng nói cho ta biết đây là chuyện gì đi!”

Nàng do dự một chút mới mở miệng, “Trữ Nhạc công tử không phải muốn bá phụ tới nhà của ta cầu hôn sao? Còn nói, còn nói người yêu thích ta đã lâu rồi, hi vọng cha ta có thể đồng ý hôn sự này.”

“Cái gì? !” Nghe vậy lúc hắn ngây ngốc, chợt nhớ tới nụ cười mập mờ của cha hắn.

Nhớ tới cha vừa đến Trường An đã la hét: Tiểu tử thú! Rõ ràng có đối tượng trong lòng, tại sao không nói cho ta biết sớm một chút? Yên tâm, ta đều hiểu!

Lúc ấy hắn còn tưởng rằng cha hắn nói đến Hoa Đóa, còn mừng rỡ phụ họa theo. Chẳng lẽ cha nói đến Hoàng Thúy nhi sao? Tại sao? ! Hắn trừng lớn mắt, suy nghĩ rơi vào hỗn loạn.

“Bá phụ nói người cũng không chủ động hẹn cô nương khác, sở dĩ muốn mời ta du hồ, có thể thấy được rất yêu thích ta. A, tự trong miệng ta nói ra thật đúng là ngượng ngùng.” Nàng che miệng cười.

“Thì ra lại là du hồ.” Khó trách cha lại gọi hắn đưa Hoàng Thúy nhi đến du hồ lần nữa!

Thấy thế này hắn mới bình tĩnh hiểu ra, mặt mày lắc đầu. Nhìn chằm chằm cái mũi của nàng, trong tim của hắn có oan uổng không thể nói ra miệng, tuần nhan lập tức trở nên xanh mét.

“Là du hồ!” Nàng dùng sức gật đầu. “Trữ Nhạc công tử, nơi này phong cảnh thật là đẹp, chúng ta cùng đi một chút đi?”

Hắn hít sâu, cố giữ vững trấn định, “Hoàng cô nương, lần này ta đặc biệt bày một bàn rượu ở trên thuyền, chúng ta vừa trò chuyện, vừa thưởng thức phong cảnh bên hồ, không biết ý của cô nương như thế nào?”

Cha dặn dò muốn hắn chiêu đãi Hoàng Thúy nhi thật tốt, còn an bài giùm hắn thuyền nhỏ trước, bây giờ cũng có thể lấy ra lợi dụng.

“Trữ Nhạc công tử nói gì, Thúy nhi cũng sẽ không phản đối.” Nàng rất vui mừng nếu có thể cùng hắn ở trên thuyền hưởng thụ thời gian ở chung một chỗ.

“Thật sao?” Minna:D,D.L,Q,D Hắn nặn ra nụ cười, đưa nàng đi đến bên bờ. “Hoàng cô nương đi lên trước, ta nói với tiểu ca (ý chỉ người lái thuyền) mấy câu sẽ lập tức đi qua.” Hắn chỉ vào thuyền nhỏ nói.

“Ừ.” Nàng gật đầu, ném cho hắn một ánh mắt mỉa mai, nghe lời lên thuyền trước, tiến vào trong thuyền chờ đợi.

Nụ cười của hắn trở nên cứng ngắc, thậm chí còn nghe được lời của người chèo thuyền——

“Vì sao ánh mắt của vị cô nương kia thẳng thắn vậy chứ?”

Nghe vậy hắn rớt cuộc cười ra tiếng. “Đúng là rất thẳng thắn.”

“Đừng nói cái này, nghĩa lẫm công tử, lão gia đặc biệt phân phó ta muốn đưa hai người đi du hồ thật tốt!” Người chèo thuyền nhìn về phía hấn, vui vẻ nói.

Hấn nhú mào, ngay cả chuyện như vậy cha hấn cũng dặn dò rồi, rốt cuộc là hi vọng hấn thành thân nhiều đến mức nào? Hấn than thở, một tay ôm bả vai người chèo thuyền. “Tiểu ca, ta cũng cần sự hỗ trợ của người.”

“Ta sao? Có thể giúp nghĩa lẫm công tử là vinh hạnh của ta, công tử cứ việc nói đi!” Không ngờ cuộc đời này có thể đến gần nghĩa lẫm công tử như thế. Người chèo thuyền khẩn trương nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy vô cùng kích động.

“Tiểu ca.” La Trữ Nhạc từ trong tay áo móc ra một túi bạc giao cho hấn, “Ta còn có chuyện phải xử lý, không có cách nào lên thuyền bởi Hoàng cô nương, hi vọng tiểu ca có thể thay thế ta bởi Hoàng cô nương du hồ, để cho nàng nhìn hết phong cảnh bên hồ.”

“À? Công tử không thể cùng đi sao?”

“Ta cũng muốn cùng đi, nhưng thân là nghĩa lẫm công tử, luôn là thân bất do kỷ!” La Trữ Nhạc rũ mắt xuống, dáng vẻ vô cùng bất đắc dĩ. “Hoàng cô nương đường xa đến đây, ta lại không cách nào hầu ở bên cạnh nàng, người ngấm lại xem, ta có thể để cho nàng mất hứng mà về sao? Cảnh hồ lại mỹ lệ như thế, người có thể chịu đựng khi thấy tinh thần của mỹ nhân chán nản sao?”

Hấn nói xong cảm giận không thôi. “Mặc dù một mình du hồ có chút đáng tiếc, chỉ là có lúc một người mới có thể lĩnh ngộ ra sự tuyệt vời của tự nhiên, ta không hy vọng nàng mất đi cơ hội lĩnh ngộ sự đẹp đẽ đó, cho nên mới phải làm phiền tiểu ca!” Kích động cầm hai tay của người chèo thuyền.

“Sau khi lên thuyền, cũng không cần quay đầu lại cứ dùng sức bơi về phía đông, giống như Hoàng Hà nước chảy một đi không trở lại.” Nhìn thấy vẻ mặt quái dị của người chèo thuyền, vội vàng đổi lời nói, “Ý của ta là muốn người đưa nàng đi khắp cả hồ, để cho nàng chơi được tận hứng.”

“Nhưng ngộ nhỡ Hoàng cô nương không cảm kích, muốn xuống thuyền thì làm thế nào?”

“Cái này a. Hoàng cô nương nhất định sẽ bởi vì ta bỏ rơi nàng mà cảm thấy đau lòng, nhưng ta đã sớm quen bị người đời hiểu lầm, dù sao nghĩa lẫm công tử cũng không dễ làm!” Hấn còn hối hận nói: ”/Minna/Sakai/dd/l.q.d Mặc dù bị nàng hiểu lầm ta sẽ khó chịu, nhưng ta còn chờ đợi nàng có thể hiểu tâm ý của ta. Nếu nàng kiên trì xuống thuyền, không phải là đã bỏ lỡ mất công sức ta chuẩn bị chuyến đi du hồ cho nàng hay sao?”

“Ai! Công tử thật đúng là có tình có nghĩa, hi vọng Hoàng cô nương có thể hiểu tâm ý của người.” Người chèo thuyền nhìn về mặt ưu buồn hấn, thấy không hổ là nghĩa lẫm công tử, đối đãi với người khác thật là ân cần.

Hấn cũng muốn học tập nghĩa lẫm công tử.

Đây chính là khí phách người của nghĩa trang nên có—— tình cùng nghĩa, giá trị ngàn vàng, lên núi đao xuống chảo cũng không tiếc

~~“Chỉ hy vọng như thế, vậy xin nhờ tiểu ca, ngàn lần vạn lần đừng dừng lại, cứ đi tiếp là được rồi.” Vỗ vỗ bả vai của người chèo thuyền, nhìn người chèo thuyền dùng sức gật đầu, vẻ mặt nghiêm nghị lên thuyền.

Mà Hoàng Thúy Nhi chờ đợi ở bên trong thấy thuyền đã cách bờ, La Trữ Nhạc vẫn còn ở bên hồ không hề có ý định đi lên, không hiểu vọt ra ngoài. “Trữ Nhạc công tử, mau lên đây đi!” Vẫy tay về phía hấn, nóng nảy nói: “Tiểu ca, xin chờ một chút, công tử còn chưa lên thuyền !”

Người chèo thuyền quả nhiên nghe theo chỉ thị của La Trữ Nhạc, mắt diếc tai ngơ với lời nói của nàng, nỗ lực chèo lên thuyền như cũ.

“Tiểu ca, đây là chuyện gì? Người dừng lại đi!” Nàng chỉ cảm thấy vô cùng nóng nảy. “Trữ Nhạc công tử, Trữ Nhạc công tử!” Nàng kinh hoảng vẫy tay.

La Trữ Nhạc cũng học nàng vung lên tay, “Hoàng cô nương, người nói cái gì? Người muốn tự mình đi du hồ, không cần ta lên rồi thật sao? Ai! Biết, ta không đi lên là được.”

Cái gì? Nàng nào có nói câu nói như thế kia? Vội vàng đứng lên lắc đầu, “Không phải vậy, không phải vậy.” Thuyền cách bờ càng lúc càng xa, nàng chỉ có thể dùng sức hô to.

“Ta hiểu tâm ý của cô nương, sẽ - lại ——”

“Không đúng không đúng không phải. Mau quay lại đi! Tiểu ca, người nghe thấy không?” Nàng gấp đến mức giẫm mạnh chân, nước mắt rờn rờn, làm thế nào cũng không thể khiến thuyền dừng lại. “Trữ Nhạc công tử.”

La Trữ Nhạc ở bên hồ phất tay một cái. “Không hẹn gặp lại á! Hoàng cô nương.” Nhìn theo bóng dáng của nàng từ từ nhỏ đi, hần mới thở phào nhẹ nhõm.

Chợt dung nhan thanh tú hiện lên trong đầu, sắc mặt của hần nhất thời trắng bệch —— hồng bét! Hần phải mau chóng trở về dự lễ Đóa Nhi của hần!

7. Chương 7

Rõ ràng là giữa hè, tại sao lại có gió rét thổi đến thế này? La Trữ Nhạc vừa bước vào đình viện, lập tức toàn thân nổi lên nổi da gà, nhìn thấy người đứng ở dưới gốc cây lớn, tiến lên rất nhanh chóng, lại nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của nàng, vội vàng bước chậm lại.

“Sao lại trở về nhanh như vậy à nha? Du hồ không thú vị sao?” Hoa Đóa nghe được tiếng bước chân của hần, mặt không hề thay đổi, giọng nói lại ngọt ngào khác thường.

“Đóa Nhi.” Tóc trên da đầu của hần dựng thẳng đứng lên, xong rồi! Đóa Nhi đang rất giận, rất giận, rất giận! Hần than thở một tiếng, vì số mạng bi ai của mình mà nhỏ xuống một giọt lệ đồng cảm.

“Ta còn tưởng rằng phải đến khi trời tối mới có thể nhìn thấy người!” Nàng vừa nói, vừa nâng bàn tay lên nhẹ nhàng vỗ xuống bàn đá bên cạnh, phịch một tiếng, mặt bàn nứt ra Minna,D,d.L,q,d.

Hần nuốt nước miếng một cái, “Đóa Nhi, người hãy nghe ta nói.”

Nàng nheo lại mắt, hoàn toàn không có ý định nghe hần giải thích, cầm mảnh vỡ nứt ra từ bàn đá lên ném về phía hần.

“Dội chút, Đóa Nhi!” Hần vội vàng tránh ra, tảng đá lớn rơi vào trong hồ phát ra tiếng động to, văng lên sóng nước rất cao, dội cho hần ướt sũng từ đầu đến chân.

“Tại sao người không đưa Hoàng cô nương về đây?” Giọng nói lạnh tanh vang lên lần nữa, chưởng phong mạnh mẽ cũng hướng đến tấn công hần.

“Đóa Nhi, ta với nàng ấy thật sự không có gì.” Thân thủ của hần nhanh nhẹn né tránh, cũng tranh thủ thời gian để giải thích.

“Không có gì sẽ đến Trường An tìm người sao? Còn đi du hồ cùng với người!” Gạt người! Nàng nên sớm biết giữa hần và Hoàng Thúy Nhi có vấn đề, nếu không trước đây hai người bọn họ cùng đi du hồ làm gì?

Bây giờ là lần thứ hai cùng đi du hồ, bọn họ chơi rất vui vẻ mà!

Rầm! Đại thụ bị đánh ngã, đá vụn bay đầy trời, đình viện bị phá hủy nghiêm trọng.

“Trước đó ta cũng không biết nàng ấy sẽ đến đến Trường An, du hồ là Ai! Nàng là khách, dù sao ta cũng phải làm tròn trách nhiệm của chủ nhân đến cùng.” Hần tránh trái tránh phải, nhiều lần cũng bị chưởng phong cường hãn của nàng quét qua, suýt chút nữa khó giữ được cái mạng nhỏ này. “Đóa Nhi, người tỉnh táo lại trước đã.”

Sự buồn rầu tràn ngập trong ngực của nàng, làm cho nàng cảm thấy thật khó chịu —— nàng nghe nói cha của La Trữ Nhạc đến Trường An, vốn định ăn mặc thật đẹp khiến bá phụ có một ấn tượng tốt với nàng, ai ngờ Hoàng Thúy Nhi đó cũng đi cùng.

Lúc này nàng mới nhớ đến chuyện La Trữ Nhạc cùng thiên kim Hoàng phủ đã từng cùng đi chơi hồ, lúc ấy nàng không cảm thấy có cảm giác gì, nhưng bây giờ chuyện xưa tái diễn, lòng của nàng càng đau hơn so với ban đầu.

Nghe Đinh thúc nói, Min,na.d.d,l.q.D bá phụ rất ưa thích Hoàng Thúy Nhi, cố ý muốn tác hợp bọn họ. . . .

Khi đó nàng khổ sở không biết nên làm như thế nào cho phải, chỉ có thể thỉnh cầu Đinh thúc trước hết đừng để cho bá phụ biết sự tồn tại của nàng, sau đó núp ở trong sương phòng, cho đến sau khi bá phụ ra khỏi cửa mới dám ra ngoài.

Cả ngày nàng tưởng tượng ra hình ảnh La Trữ Nhạc cùng Hoàng Thúy Nhi cùng đi dạo hồ, nhiều lần cũng không nhin được nổi chua xót ở mũi, cổ nén nước mắt. Trong nháy mắt khi nhìn thấy hấn, tầm mắt của nàng lập tức trở nên mơ hồ.

“Từ nhỏ đến lớn, ta vẫn luôn ở tỉnh táo, nuốt toàn bộ khổ sở, nước mắt vào bụng. Bây giờ ta biết người mình thích cùng người khác ở chung một chỗ, người còn muốn ta cố gắng giữ tỉnh táo sao? Rốt cuộc là ta phải tỉnh táo đến khi nào? Ta không muốn tỉnh táo!” Hốc mắt nàng rưng rưng, nghẹn ngào hô lên.

Trước khi gặp được hấn, nàng chưa bao giờ từng trải qua cảm giác giống như bị phu quân ruồng bỏ này.

Bất được hai tay của nàng, nhìn thấy nước mắt của nàng, nhất thời hấn cảm thấy khó có thể hô hấp —— hấn không thích thấy nàng khổ sở, hấn dùng hết phương pháp chính là vì dụ dỗ nàng vui vẻ, không nghĩ tới hôm nay người khiến cho nàng đau lòng rơi lệ lại là chính hấn!“Đóa Nhi, thật xin lỗi, ta đã làm cho người khó chịu.”

Nhìn vào tròng mắt thâm thúy của hấn, giống như có thể cảm nhận được sự đau lòng của hấn, điều này làm cho toàn thân nàng chấn động—— rốt cuộc là nàng đang làm gì? Chỉ vì hấn và Hoàng Thúy Nhi cùng ra ngoài mà giận đến mất trí sao?

Nàng chợt cảm thấy tâm hoảng ý loạn, vẻ mặt phức tạp —— đến tận cùng là quan tâm hấn bao nhiêu, nàng mới có thể biến thành như vậy?

“Tại sao ta lại trở nên ngây thơ như vậy chứ?” Nhẹ giọng thở dài, bởi vì cái ôm của hấn mà từ từ khôi phục lý trí.“Trữ Nhạc, ta quá sợ người sẽ rời ta mà đi giống như cha...ta vẫn cảm thấy rất lo lắng. . . . Người không cần thích Hoàng Thúy Nhi có được hay không Min.na.Sa.kai.d?d.l?q?d?”

” Đóa Nhi ngu ngốc, người ta yêu vĩnh viễn là người!” Bàn tay vỗ vỗ lưng của nàng, dịu dàng an ủi trái tim của nàng.

“Thật sao? Người không hề có một chút cảm giác gì với Hoàng Thúy Nhi sao?” Nàng hỏi gấp gáp.

“Dĩ nhiên không có.” Người hấn để ý từ đầu đến cuối cũng chỉ có mình Hoa Đóa mà thôi.

“Nhưng bá phụ đưa nàng ấy đến Trường An.”

“Đó là tự cha ta quyết định.”

“Nếu như bá phụ muốn người cưới nàng thì sao đây?”

“Muốn thành thân, tự hấn đi mà cưới!” Lời này nếu để cho mẫu thân nghe được, hấn nhất định sẽ bị đánh.“Nhưng ta sẽ không đồng ý thành thân với nàng ấy.”

“Vậy tại sao trước đây người cùng nàng đi du hồ? Cho nên lúc đó tất cả mọi người đều nói là người thích nàng, nên mới mời nàng đi.”

“Thật ra thì ta rất sớm muốn nói cho người biết chuyện này từ sớm, nhưng mà người khi đó dường như rất không để ý!”

Rũ mắt xuống.“Mỗi thời mỗi khác, bây giờ ta rất để ý, người phải thành thực khai báo.”

“Ta sẽ nói, điều này cũng muốn trách tự ta. . . . Không đúng! Người cũng phải chịu trách nhiệm rất lớn. Min/na?D/d?LQD” Ánh mắt của hấn có vẻ oán trách.

“Ta? !” Cùng với nàng có quan hệ gì chứ?

“Không sai, ban đầu nếu không phải người không nói một tiếng đã rời khỏi ta, làm sao ta nhất thời bị ma quỷ ám ảnh với Hoàng Thúy Nhi chứ?”

“Lời này là có ý gì?” Nghe đến bị ma quỷ ám ảnh thấy hết sức mập mờ! Cũng không phải là nàng buộc hắn đi tìm Hoàng Thúy Nhi!

Hắn do dự một chút mới mở miệng, “Bởi vì nàng ấy lớn lên giống người!”

“Cái gì? !” Nàng ngẩn ngơ, trong đầu hiện lên khuôn mặt của Hoàng Thúy Nhi, nhất thời lửa giận lại nổi lên. “La Trữ Nhạc! Người cho rằng ta là người mù sao? Ta với nàng ấy không hề giống nhau chút nào cả!”

Nàng không phải là một người vô liêm sỉ, biết vẻ ngoài của mình nhiều lần được coi là đáng yêu, không hề dính dáng đến hai từ xinh đẹp chút nào cả. Nhưng Hoàng Thúy Nhi thì khác, gương mặt xinh xắn có vẻ đẹp động lòng người, ngay cả nàng nhìn thấy cũng động lòng. Đây cũng là lý do nàng không an tâm ——

Nàng không hiểu tại sao La Trữ Nhạc lại bỏ Hoàng Thúy Nhi mà lựa chọn nàng!

“Không phải là khuôn mặt giống nhau!” Thằng thần nói, hắn cũng không nhớ dáng dấp của Hoàng Thúy Nhi như thế nào. “Nhưng mà. Nơi này rất giống.” Ngón tay thon dài điểm chóp mũi của nàng.

“Lỗ mũi?” Vuốt lỗ mũi. “Có không?” Giọng nói có vẻ nghi ngờ.

Hắn rất nghiêm túc nói: “Có, nhất là khi nàng nghiêng mặt thì góc độ đó nhìn lỗ mũi giống như người vậy.”

Nàng đột nhiên cảm thấy đầu muốn ngất, nhìn chằm chằm bộ dáng nghiêm trang của hắn, đột nhiên có ảo giác không nên cùng hắn quá mức nghiêm túc. “Được, lỗ mũi của ta lớn lên giống nàng thì như thế nào?”

“Không, là lỗ mũi của nàng giống người.” Điểm này rất quan trọng, là Hoàng Thúy Nhi giống như nàng!

“Ai! Vậy thì thế nào?” Nàng không chịu được mà rên rỉ.

“Lúc ấy người đi rồi, ta rất nhớ người.” Hắn giọng nói trầm thấp, giống như trở lại tình cảnh lúc đó, tâm tình dường như đang rất cô đơn. “Chính tại một lần ta tình cờ thấy Hoàng Thúy Nhi, nàng chủ động đến nói chuyện với ta, vốn là ta là không để ý đến nàng. Nhưng nàng càng đến gần, ta càng cảm thấy nhìn quen mắt, nhìn kỹ mới phát hiện cái mũi của nàng rất giống người! Sau đó khi lại nói chuyện với nàng, tầm mắt của ta luôn là không điều khiển được mà dừng lại trên mũi của nàng.”

Nhìn thấy Hoa Đóa cau chặt mày, hắn vội vàng còn nói: “Ta hiểu rõ như vậy rất không lễ phép, cho nên sau khi mời nàng một lần cũng không dám nữa.”

Hoa Đóa nghe xong chỉ cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, nếu là người khác nói lời như thế, nàng nhất định sẽ cho là viện lý do, nhưng La Trữ Nhạc thì không như vậy, hắn hiểu nàng ghét bị lừa gạt, chưa bao giờ nói láo với nàng.

Nếu theo như hắn đang nói, hắn tiếp nhận Hoàng Thúy Nhi thuần túy là muốn tìm bóng dáng của nàng trong đó, nàng thật bị hành động ngu ngốc của hắn làm cho cảm động.

Mặc dù cảm thấy thật có lỗi với Hoàng Thúy Nhi, nhưng nàng thật sự thích La Trữ Nhạc như vậy —— trong mắt cũng chỉ có mình nàng, không có chỗ cho cô nương nào khác.

“Đóa Nhi đừng nóng giận.” Minna???d.đ?l.q.đ? Hắn tiến lại, cầm thật chặt tay của nàng. “Nếu người ở bên cạnh ta, ta tuyệt đối sẽ không nhìn những nữ nhân khác.”

“Ý là, nếu ta không có ở đây thì sẽ đúng không?” Nàng giả bộ tức giận nghiêm mặt.

“Ai yêu, họ lại không giống như người.” Dừng một chút còn nói: “Tại sao người cứ muốn chạy trốn khỏi ta chứ” Hắn nói có vẻ không vui.

Đuổi theo nàng một chết đi được! Hắn nên nghĩ biện pháp trói chặt nàng vào bên cạnh hắn, tránh cho không tìm được nàng.

“Không phải sao! Giống như người cùng đi du hồ với Hoàng cô nương, ta lại không thể đi theo. . . . Ta nói không phải là như vậy sao!”

Nghe vậy hần bừng tỉnh hiểu ra, hần lại nở nụ cười. “Yên tâm đi! Ta sẽ không nhìn các nàng ấy.” Hần cương chiều Hoa Đóa còn không kịp, đầu còn có ý định đi quan tâm những nữ nhân khác?

Rũ mắt xuống, nụ cười của nàng đỏ thắm, bởi vì tình yêu kiên định của hần mà cảm thấy mở cờ trong bụng — bởi vì số mạng trớ trêu của nàng, từ nhỏ nàng chưa từng hy vọng xa vời sẽ có một lang quân như vậy chờ đợi mình, Min, na, dien, dan, le, quy, don mà đang lúc nàng có suy nghĩ buông tha ý niệm về tình yêu, chỉ sống qua những ngày bình thường thì La Trữ Nhạc xuất hiện!

Hần giống như là mặt trời chiếu sáng tâm hồn khô héo nàng, mang cho nàng vui vẻ trước nay chưa có, nàng nghĩ thầm, có lẽ hần là hoa đào duy nhất đời này của nàng — cây hoa đào được đặt tên là La Trữ Nhạc này không chỉ có tuần tú, mà còn rất rêu rao!

“Sắc trời đã tối.” Nhìn đình viện thâm đến mức không nở nhìn, hần hắng giọng. “Người cũng tiêu hao không ít thể lực, không đối bụng sao?”

Đóa Nhi tức giận thì thật đáng sợ, ngộ nhỡ lại có mấy lần như thế nữa, trang viên chẳng phải sẽ bị phá hủy sao? Hần lắc đầu, thầm nghĩ lần sau tuyệt đối không thể chọc nàng nổi giận nữa.

“A, đối.” Nàng không dám nhìn đình viện bị thần lực của nàng vừa phá hủy nữa, cúi đầu nói.

“Chúng ta đi dùng bữa thôi.” Hần lôi tay của nàng đi, hai người cùng nhau rời khỏi đình viện.

Lúc này, một bóng người bước vào đình viện, nhìn đình viện vừa bị tàn phá, vẻ mặt dường như đang rất phức tạp.

“Có phải thiếu gia quá tốt đối với Hoa cô nương rồi hay không?” Tổng quản Đình thúc mới vừa rời đang ở chỗ vườn hoa cách đình viện không xa sửa sang lại hoa cỏ, không cẩn thận nghe toàn bộ đối thoại của bọn họ không sót một chữ, cảm thấy rất lo lắng với hành động sùng ái quá mức của La Trữ Nhạc đối với Hoa Đóa.

Nghĩa lắm công tử đâu thể đặt toàn bộ tâm trí ở trên người một vị cô nương? Huống chi nàng còn là một phiền toái lớn khó giải quyết, thiếu gia không nên dính líu với nàng quá nhiều.

Đình thúc thở dài, âm thầm ra một quyết định trong lòng.

Cha La cau mày nhìn La Trữ Nhạc cầm chặt tay Hoa Đóa không buông, vẻ mặt hơi có vẻ bất đắc dĩ — hần cần phải kiên cường như vậy trước mặt cha mình sao? Chắc, ý định bảo vệ Hoa Đóa quá mức mạnh mẽ.

“Trữ Nhạc, người làm cái gì với Hoàng cô nương vậy? Tại sao nàng khóc chạy đến muốn ta cho nàng một công đạo?”

“Đây mới là lạ, cha muốn con mang nàng đi du hồ, con cũng vậy làm theo, chẳng biết tại sao nàng có thể như vậy!” Hần giả bộ không hiểu.

“Chẳng lẽ không phải là người thích Hoàng cô nương sao?”

“Cha nhìn hành động của con, chẳng lẽ còn không hiểu sao?” m’i’n’n’a d/d/l/q/d Hần giơ cao bàn tay đang nắm tay Hoa Đóa lên, hỏi ngược lại cha của mình.

Ở bên cạnh hần, Hoa Đóa lo lắng khê hô, “Trữ Nhạc!” Vội vàng rút tay về.

Hần không vui ra mặt, nhưng lại không bù được hơi sức của nàng, chỉ có thể để mặc cho tay của nàng thoát khỏi lòng bàn tay của hần, lại không nhịn được nói mấy câu — sao lại tước đoạt quyền lợi của hần chứ? Đóa Nhi đáng ghét!

Nàng dựa vào hần rất gần, nghe lọt toàn bộ lời nói của hần vào trong tai, gương mặt trở nên ửng hồng, hần thật đúng là càn rỡ, ở trước mặt trưởng bối cũng không thay đổi bản tính.

Cha La thấy vậy, vẻ mặt trở nên rất nghiêm túc. “Được, chuyện Hoàng cô nương sau này hãy nói, hiện tại ta có chuyện quan trọng hơn muốn nói với ngươi.”

” Đúng lúc con cũng có chuyện quan trọng muốn nói ới cha.” Hắc đặc biệt cùng Hoa Đóa xuất hiện trước mặt cha chính là muốn nói về chuyện hôn sự.

“Hoa cô nương, có thể mời cô nương đi tránh một lát hay không?”

“Cha, chuyện ta muốn nói có liên quan đến Đóa Nhi.”

Cha La nhướng mày, “Ta có chuyện rất quan trọng phải nói.” Lần nữa nhấn mạnh.

“Trữ Nhạc, ta không sao.” Kéo kéo La Trữ vui ồng tay áo, Hoa Đóa quay về phía cha La nói: “Bá phụ, hai người từ từ nói chuyện, ta đi ra ngoài trước.”

” cũng là Hoa cô nương hiểu chuyện hơn ngươi.”

La Trữ Nhạc buồn bực không lên tiếng, yên lặng nhìn Hoa Đóa rời khỏi thư phòng xong mới mở miệng, “Có chuyện gì không thể nói trước mặt Đóa Nhi?”

“Trữ Nhạc, nàng không thể!” Cha La hoàn toàn không quanh co lòng vòng, làm nói rõ ràng cho hắc. “Ngươi không thích Hoàng cô nương cũng không sao, tìm thêm cô nương thích hợp là được rồi, chỉ có Hoa Đóa là không được!”

“Tại sao nàng không được?” (Mang truyện đi nơi khác khi chưa được phép là ăn cắp. Xin tôn trọng editor) La Trữ Nhạc trầm giọng hỏi.

“Nàng là một phiền toái.”

Sắc mặt La Trữ Nhạc cứng lại. “Chẳng lẽ cha đã biết.”

“Chuyện Hắc Ngục kiếm ta đã nghe nói, cũng biết là người phái người đi truyền ra tin tức, khiến cho lòng người trên giang hồ bàng hoàng.” về mặt cha La nghiêm túc, chân mày cũng nhíu chặt lại một chỗ.

” Cha nghe ai nói?” Làm sao cha biết chuyện này?

Lúc này, một người từ trong màn vải đi ra. “Là ta nói.”

“Đinh thúc, sao ngươi.” Hắc không ngờ tới tổng quản từ trước đến giờ luôn đứng bên cạnh hắc này lại sẽ đi mật báo với cha.

“Thiếu gia, ta không thể trở mặt nhìn người vì một cô nương mà bị mọi người công kích, cũng không thể khiến cho nghĩa trang bị liên lụy.” Đinh thúc chống lại con người đáng sợ của hắc, tâm tình phức tạp.

Đinh thúc là người nhìn La Trữ Nhạc lớn lên, hiểu rõ hắc đang có tất cả, cũng coi hắc như con trai ruột của mình.

Thiếu gia muốn làm cái gì cũng sẽ hỗ trợ hết sức, ví như sau khi thiếu gia lên làm nghĩa lâm công tử, gạt trưởng lão dạy dỗ những người lợi dụng danh tiếng kia hắc cũng có thể mở một con mắt, nhắm một con mắt, thậm chí giúp giấu giếm.

Nhưng lần này không được!

La Trữ Nhạc vì làm “Nghĩa lâm công tử” Min’na/d’d/le’quy’đon bỏ ra giá cao như thế nào —— thiếu gia đã hy sinh tất cả tự do, vui vẻ.

Mà thiếu gia chịu bao nhiêu khổ cực, hắc đều thấy tận mắt. Hôm nay sau bao nhiêu vất vả thiếu gia mới trở thành nghĩa lâm công tử được mọi người kính ngưỡng (kính trọng + ngưỡng mộ), lại vì một cô nương mà không để ý mình có thể sẽ bị công kích vẫn cố ý làm theo ý mình.

Điều này làm hắc thật sự không nhìn nổi.

Từ khi thiếu gia đưa Hoa Đóa đến trang viên, hắc đã hiểu rõ trong lòng thiếu gia nàng có địa vị cực cao, cũng bởi vì như thế, hắc càng không thể để mặc cho thiếu gia làm bậy.

Hắn biết rõ. . . . Chỉ cần là vì Hoa Đóa, thiếu gia cho dù là hy sinh tính mạng của mình cũng không hề do dự.

Mà hắn rất sợ thiếu gia như vậy!

“Chỉ cần có thể bảo vệ Hoa Đóa, con bị thương cũng không sao cả.”

“Người không sao cả, nhưng nghĩa trang thì sao đây? Bởi vì nàng, khiến cho nghĩa trang bị công kích cũng không sao cả sao?” Cha La tức giận hỏi.

“Vô lâm nhân sĩ vì Hắc Ngục kiếm đã tìm tới Kỳ Tinh giáo, bọn họ hoàn toàn không đi tra đến cùng là ai truyền tin tức, chuyện này tuyệt đối sẽ không bị người khác phát hiện.”

“Cõi đời này là không có bí mật nào là vĩnh viễn, người có tự tin sao như vậy?”

La Trữ Nhạc hừ lạnh một tiếng, “Không phải là con tự tin, mà đây là sự thật —— ”Xin đừng mang truyện đi nơi khác khi chưa được phép. Hãy tôn trọng editor ” Kỳ Tinh giáo đúng là muốn lợi dụng Hắc Ngục kiếm để khống chế giang hồ, mà con làm cho mọi người biết trước, nói không chừng ngược lại có thể mọi người còn cảm kích ta!”

“Cho dù đây là sự thật, đó cũng là chuyện trong vô lâm, không phải chuyện người nên tự tiện nhúng tay.”

“Tại sao? Dù thế nào đi nữa bọn hắn đánh không lại Kỳ Tinh giáo tự nhiên sẽ tìm tới nghĩa trang, đến lúc đó không phải là con phỉa vì bọn họ đi liều chết sao? ngăn cản Bái Hà sớm một bước không phải tốt hơn hay sao?”

” Ngăn cản sớm một bước cũng không phai là không được, nhưng cũng không phải do người đến ngăn cản. Người vừa nhúng tay, thì đồng nghĩa với là phá bỏ quy củ của nghĩa trang!” Minna Sa’kai dien’dan.le/quy/don Cha La biết rõ cá tính của hắn, bởi vì sợ hắn sẽ làm loạn, khi nghĩa lâm công tử đời trước định tuyển La Trữ Nhạc còn từng hết sức phản đối, sau đó lại thấy biểu hiện của con trai luôn luôn rất tốt, còn tưởng rằng hắn rốt cuộc đã hiểu chuyện, không ngờ cuối cùng lại gây ra đại họa.

“Quy củ?” La Trữ Nhạc ghét nhất nghe hai chữ này.“Nếu như mà con tuân thủ theo quy củ, cái gì cũng không trông nom, đợi đến khi bọn họ tới tìm con giúp một tay thì giang hồ đã sớm lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng rồi, bảo dạy con phải cứu sao đây? Còn nếu con không thể cứu được, chẳng phải là muốn đổ toàn bộ lỗi tất cả lên trên người của con sao?”

“Dù là như vậy, người cũng phải chấp nhận, đây chính là trách nhiệm của nghĩa lâm công tử.”

“Trách nhiệm? Chấp nhận? Cha, con nói lời thật lòng, đây hoàn toàn là suy nghĩ cổ hủ!” Hắn cười lạnh, Dien/dan’le’quy’don “Vâng, nếu không phải người giang hồ sùng bái nghĩa trang, nghĩa trang chắc là sẽ không có địa vị như ngày hôm nay. Nhưng nếu bởi vì Hắc Ngục kiếm mà giang hồ lọt vào nguy hiểm, không có giang hồ làm sao đến nghĩa trang? ! Con thấy nếu phải tuân theo quy củ hạ thì không phải càng phải hiểu được cách ứng biến hay sao? Con không cho là con làm sai chuyện này, con vẫn sẽ lo tới cùng!”

Dĩ nhiên cha La hiểu ý tứ của hắn, trầm mặc một chút mới nói: “Ta không phải là nghĩa lâm công tử, không có tư cách quản người phải làm gì, nhưng người dám nói nếu không phải vì Hoa Đóa, người sẽ nhúng tay vào sao? Người sẽ quản giang hồ lọt vào tình huống thế nào sao?”

Lòng La Trữ Nhạc căng thẳng, không cách nào phủ nhận lời cha nói —— nếu không phải vì chuyện này liên lụy đến Hoa Đóa, Minna.D.d..l.q.d hắn sẽ không hề muốn đi trông nom giang hồ trở nên như thế nào.

“Người biết lý do ta phản đối là gì không? Đó là người vì một nữ nhân mà ngay cả chính mình cũng không thêm để ý, thậm chí cũng không muốn để ý nguy cơ có thể xảy ra với nghĩa trang Nàng làm cho người mất trí, điều này làm ta không thể để mặc được!” Cha La yêu con trai mình, không thể để có bất kỳ chuyện gì xảy ra với hắn.“Ai cũng có thể, chỉ mình nàng không được! Trừ khi nhận được chỉ thị điều tra của giang hồ, trước đó, người đừng nhúng tay vào chuyện này nữa.”

“Cha, cha biết vì sao con lại đồng ý làm nghĩa lâm công tử không?” Hắn xoay chuyển lời nói, khiến cha La ngơ ngẩn.

“Nghĩa lâm công tử đời trước truyền vị trí lại cho người thì người phải đón lấy thôi!”

“Cha, cha còn chưa hiểu rõ con người của con sao? Nhưng nếu con không muốn, có ai có thể ép buộc con chứ?”

Cha La cau mày, đây chính là bốn phận mà La Trữ Nhạc không thể lảng tránh. “Nhưng người vẫn tiếp nhận rồi đó thôi.”

“Con nhận lấy cũng không phải bởi vì có ý thức trách nhiệm gì đối với vị trí nghĩa lẫm công tử, cũng không phải là vì bất cứ người nào ở nghĩa trang, mà là. . . .” Hắn nhớ tới khuôn mặt thanh tú của Hoa Đóa, ánh mắt thoáng chốc trở nên dịu dàng, “Nàng nói nàng là người bình thường, tâm nguyện duy nhất chính là muốn sống những ngày hạnh phúc. . . .”

“Nàng?”

Ngưng mắt nhìn cha La, ánh mắt của hắn trở nên nghiêm túc khác thường. “Nàng chính là Hoa Đóa! Con là vì bảo vệ Hoa Đóa mới làm nghĩa lẫm công tử, nếu như mà ngay cả nữ nhân mình yêu con cũng không có biện pháp bảo vệ, như vậy vị trí này đối với con mà nói một chút ý nghĩa cũng không có!

“Chuyện Hắc Ngục kiếm con sẽ không nhượng bộ, con nhất định sẽ lo tới cùng. Nếu cha sợ con sẽ liên lụy đến nghĩa trang, hãy sớm làm trực xuất con ra khỏi cửa đi! Con sẽ dựa vào chính mình để bảo vệ nàng.”

Cha La nghe vậy thở hắt vì kinh ngạc, không ngờ hắn đối với Hoa Đóa lại sẽ chấp nhất đến trình độ này. “Người. . . .” Ông chấn động nói không ra lời.

Đình thúc ở bên cạnh cũng cảm thấy khiếp sợ, vẻ mặt tràn đầy phức tạp nhìn hắn đi ra thư phòng.

“Trữ Nhạc.” Hoa Đóa một mực ngồi chờ đợi ở bên ngoài vừa nhìn thấy hắn đi ra, lập tức đứng lên nghênh đón. Diện.dan’lqđ’ Minna “Người cùng bá phụ nói chuyện gì vậy?” Thấy vẻ mặt hay nói cười cợt nhả của hắn trở nên nghiêm túc, lòng nàng khẩn trương đến mức thấy đau.

Hắn cầm tay của nàng. “Không có gì.” Hắn không muốn làm cho nàng lo lắng, chỉ có thể mỉm cười.

Nàng mặc cho hắn kéo đi, tâm tình lại trở nên rất trầm trọng —— nụ cười của hắn rất cứng nhắc, ánh mắt lại tràn đầy u buồn. Nàng biết hắn chỉ là đang an ủi nàng thôi!

Hắn cùng bá phụ cãi nhau sao? Có phải là. Vì nàng? Vừa nghĩ đến đây, sắc mặt của nàng trở nên vô cùng chán nản.

“Đang nghĩ gì vậy?” La Trữ Nhạc bước vào sương phòng của Hoa Đóa, thấy nàng ngồi ngẩn người trên giường, tiến lên trước hỏi đầy vẻ quan tâm.

Nàng vội vàng lấy lại tinh thần, “Không có gì.” Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của hắn, lo lắng hỏi: “Ta giúp được gì không?”

“Không có, nhưng mà thật là mong gặp người, nghĩ đến muốn xem người trở về chưa.” Ngồi xuống bên người nàng, trực tiếp nằm trên đùi nàng, hắn lộ ra nụ cười hài lòng. “Oa ~~ dựa vào thật là thoải mái.”

Nàng sợ hết hồn, bởi vì cử động thân mật này mà gương mặt ửng đỏ. “Trữ Nhạc, trở về phòng ngủ không phải thoải mái hơn không?”

“Một người rất cô đơn, ta thích ở chung một chỗ cùng Đóa Nhi.” Hắn làm nũng y hệt đứa bé, không muốn rời khỏi chân của nàng.

Bàn tay nhỏ bé của nàng vuốt gương mặt tuấn tú của hắn, (Xin đừng mang truyện đi nơi khác) trong mắt tràn đầy tình yêu say đắm cùng sự xót thương——hắn sợ nàng lo lắng, cam lòng chịu đựng một mình cũng không chịu thổ lộ với nàng một câu, cho nên nàng lén hỏi thăm tin tức từ Đình thúc, biết nguyên nhân hắn và cha La gây gổ, còn biết chuyện gần đây hắn đang vội vàng xử lý.

Nàng rũ mắt xuống, tay khẽ run quả nhiên Bái Hà không phải là đèn đã cạn dầu*, cho dù lâm vào nguy cơ vẫn không quên trả thù đối thủ.

*Đèn đã cạn dầu: hết sức lực trí tuệ, không làm được gì nữa. (Minna: mình hiểu vậy đó)

Hiện tại người trên giang hồ cũng biết nghĩa lắm công tử chứa chấp phản đồ Kỳ Tinh giáo, tự mình nhúng tay quản chuyện riêng của người khác, hơn nữa còn có ngụ ý chuyện Hắc Ngục kiếm cũng có liên quan đến hắn.

Bái Hà truyền tin tức ra thành công kích động mọi người, tất cả mọi người đều cho là La Trữ Nhạc không để quy định nghĩa trang trong mắt, là một người tùy hứng làm bậy.

Vì hỏi rõ ràng chân tướng, có một bộ phận người của rút nhân mã ở Kỳ Tinh giáo về, tìm đến nghĩa trang, muốn hắn giao ra phản đồ Kỳ Tinh giáo—— cũng chính là nàng, Hoa Đóa!

Biết mình sớm muộn cũng phải đối mặt với Bái Hà, sau khi cha Hoa qua đời, nàng đã muốn làm tốt sự chuẩn bị cho cuộc đối kháng, nhưng điều duy nhất làm nàng sợ chính là La Trữ Nhạc!

Nàng không sợ chết, lại sợ mình làm cho La Trữ Nhạc bị liên lụy, tất cả chuyện bây giờ đang xảy ra đều là tình hình nàng không muốn thấy nhất —— rõ ràng La Trữ Nhạc là người vô tội, Minna'd.d...l...q...d... lại vì yêu thương nàng mà phải chịu đựng chỉ trích của người khác, chẳng những không thể bồi thêm tiếng vang, mà còn có thể sẽ phải chịu tổn thương, nàng rốt cuộc nên làm gì đây?

Lúc này, bàn tay lớn đang cầm tay nàng. “Đóa Nhi.” Mở mắt nhìn vào tròng mắt ưu buồn của nàng. “Người.”

Chẳng lẽ nàng đã biết tình cảnh của hắn bây giờ? Không, không thể nào, hắn đã hạ lệnh không cho phép người của nghĩa trang lăm mồm với nàng, nàng không nên biết. Vậy nàng là từ không khí giữa hắn và cha mà phát hiện ra sao? Ừ, điều này cũng có thể.

Hắn mân mê môi dưới, trong đầu suy nghĩ phải làm như thế nào để cho nàng thoải mái.

“Ta thế nào?” Thu hồi ưu sầu, nàng cười cười hỏi.

“Đóa Nhi, người biết ta để ý người chứ?”

“Dĩ nhiên biết.”

“Như vậy ta nói cái gì, người cũng sẽ đáp ứng đúng không?”

Nàng sưng sốt một chút, ngay sau đó gạt đầu. “Ừ, yêu cầu của người, ta đều sẽ đáp ứng tất cả.”

“Chúng ta thành thân đi! Ta muốn người chính thức trở thành nữ nhân của ta, thê tử của ta.” Hắn ngồi dậy, Min'na' dien.dan'le'quy.don giọng nói rất nghiêm túc.

Chỉ cần Hoa Đóa trở thành thê tử của hắn, là hắn có thể bảo vệ nàng dưới cánh chim của hắn, bảo vệ nàng một cách quang minh chính đại.

Nàng hít sâu một hơi, hiểu cũng không phải hắn đang nói đùa, lập tức trái tim trở nên thấp thỏm —— nàng thật vui mừng khi hắn cầu hôn, nhưng nghĩ đến mục đích thực sự của hắn, lại thấy vô cùng đau đớn. “Trữ Nhạc, không phải bá phụ không đồng ý cho chúng ta ở một chỗ sao? Bây giờ nói chuyện này dường như quá sớm.”

Nàng hiểu lý do hắn nói muốn lập gia đình vào giờ phút này, chính là muốn một mình chịu chuyện phiền phức của nàng.

Hắn chịu khổ đã nhiều, nàng không thể tiếp tục làm như không thấy, nàng không thể liên lụy hắn!

“Là ta muốn thành thân, không liên quan đến chuyện cha ta.”

“Tại sao người nói như vậy? Thành thân không phải chỉ là chuyện của chúng ta, ta hi vọng được tất cả mọi người chúc phúc, mà không phải là vội vàng thành thân, giống như là vô cùng bất đắc dĩ vậy.” Nàng ôm lấy hắn. “Về sau. Sau này hãy nói chuyện này.”

“Về sau.” Hắn vẫn phải chịu nỗi sợ hãi mất đi nàng bao lâu nữa đây? Vui mặt vào cổ của nàng, hắn chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi.

Lúc này, ngoài cửa phòng truyền đến âm thanh của Đinh thúc, “Thiếu gia, người ở bên trong sao? Bên ngoài có người tìm người.”

La Trữ Nhạc chợt ngẩng đầu lên, “Ta biết rồi.” Lại tới nữa sao? Hắn cố giữ vững trấn định, không để cho Hoa Đóa nhìn ra tình trạng khác thường. “Gần đây tương đối nhiều chuyện, ta phải đi.”

Nàng gật đầu, hôn một cái vào trán của hắn, “Đi đi!”

Sau một hồi quyền luyện nhìn nàng hắn mới dời tầm mắt đi, thay đổi sắc mặt đang mệt mỏi, tiếp tục đi ra ứng phó phiền toái.

“Trữ Nhạc, ngươi biết không? Minna???? din?dan’le’quy’don Ta cũng rất thích ngươi, ta cũng không muốn làm cho ngươi bị thương tổn.” Hốc mắt nàng ửng hồng, âm thanh run rẩy, đấu tranh với chính mình để làm một quyết định.

Cho tới nay đều là La Trữ Nhạc đang bảo vệ nàng, lần này đổi nàng sẽ bảo vệ hắn ——

Đêm khuya yên tĩnh, một bóng dáng nhỏ nhắn leo ra khỏi tường từ trang viên của nghĩa trang , trong tay của nàng ôm một cái hộp, sau một hồi ngẩng đầu đưa mắt nhìn cửa chính trang viên, mới đạp bước chân nặng nề rời đi.

8. Chương 8

Là hắn!

Hoa Đóa nhìn nam tử đang chậm rãi tới gần, trong lòng cảm thấy vừa mừng vừa sợ —— làm sao hắn biết nàng ở chỗ này? Lúc rời khỏi trang viên nàng cũng không làm kinh động đến bất kể người nào.

“Trữ.”

Lời của nàng còn chưa nói xong, nam tử kia đã mở miệng cắt đứt.“Hoa Đóa, tới đây! Ta tới đón nàng trở về.”

Đáy mắt bỗng chốc thoáng qua vẻ khủng hoảng, thân thể của nàng lập tức trở nên cứng ngắc —— không đúng! Mặc dù nam tử trước mắt có mặt mũi đáng đáp tương tự với La Trữ Nhạc, nhưng nam tử này không phải là hắn!

La Trữ Nhạc vẫn dùng giọng nói dễ nghe giống như làm nũng gọi nàng là “Đóa Nhi” mà không phải là gọi cả tên cả họ giống như vậy, hơn nữa không hề có chút tình cảm nào mà chỉ có âm điệu lạnh lẽo!

“Ngươi không phải là La Trữ Nhạc! Rốt cuộc ngươi là ai?” Nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ, giả bộ trấn định.

Nàng sẽ mang theo Hắc Ngục Kiếm rời khỏi Trữ Nhạc, tất cả đều là vì muốn bảo vệ hắn —— những người danh môn chính phái kia tìm hắn gây phiền toái sẽ không tìm được nàng trong trang viên, chuyện Bái Hà truyền ra tin tức sẽ tự sụp đổ, như vậy là có thể giải trừ nguy cơ cho La Trữ Nhạc.

Dĩ nhiên nàng cũng hiểu, một khi nàng đi khỏi trang viên, thì đồng nghĩa với việc thoát khỏi sự bảo vệ của La Trữ Nhạc, nàng sẽ rơi vào nguy hiểm. Nhưng nàng nghĩ tới, Bái Hà đang bận ứng phó đối thủ, nên sẽ không cách nào phân thân tìm đến nàng, cho nên nàng thừa dịp sắp hỗn loạn, vội vàng chôn Hắc Ngục kiếm xuống đất trong núi, còn mình thì trốn đi.

Nàng định chống đỡ một khoảng thời gian, chờ sau khi La Trữ Nhạc trấn an hết đám người kia lại trở về, ai ngờ mới qua thời gian ngắn như vậy đã bị người khác phát hiện tung tích!

Nam nhân trước mắt này thậm chí còn muốn lợi dụng dáng vẻ La Trữ Nhạc đến lừa gạt nàng —— chẳng lẽ hắn là. . . . Bái Hà? !

“Làm sao ta không phải La Trữ Nhạc chứ?” Nam nhân nhíu mày, tiếp tục đi phía trước tiến tới gần nàng.

“Không, ngươi không phải là.” Nàng mà không trốn nữa sẽ không kịp mất! Không hề nghĩ ngợi, nàng lập tức giương chưởng muốn công kích hắn.

Cú đánh mạnh mẽ xông đến vừa vội, vừa nhanh, tên nam tử kia né tránh không kịp, chỉ có thể nhắm mắt đón lấy một chưởng này.

Chỉ nghe “Ầm” một tiếng, thoáng chốc một ngụm máu tươi từ trong miệng hắn chảy ra, tay vồ vồ lồng ngực đau đớn như sắp không chịu nổi, sắc mặt nam nhân trở nên xanh mét.

“Không ngờ ta khổ tu ba năm, thế nhưng vẫn kém một chưởng của người. . . . Hoa Đóa, xem ra ta chỉ có không chế người mới có thể còn sống thôi !”

Hắn lau máu trên môi đi, cười lạnh.

“Thật sự là người. . . . Không phải người vẫn đang ở Kỳ Tinh giáo sao?” Âm thanh của nàng run rẩy.

“Nhìn thấy mặt của ta, người vẫn chưa rõ sao? d.ien'd.an'l.e'q.uy'd.on Người ở kỳ Tinh giáo nọ chẳng qua chỉ là một kẻ thế thân đang giúp ta ứng phó những thứ phiền toái kia.” Hắn vừa điều chỉnh hô hấp vừa nói: “Mà ta vì muốn bắt người, đặc biệt đã làm ra mặt nạ tương tự nghĩa lẫm công tử, vốn tưởng rằng có thể lừa người, không ngờ không có một chút tác dụng gì!”

Bái Hà vừa rời khỏi kỳ Tinh giáo lập tức tiến về phía ngoài trang viên nghĩa trang mai phục, muốn bắt được Hoa Đóa. Khi đang hắn chuẩn bị mạo hiểm tiến vào trang viên, thì phát hiện nàng đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, còn mang theo một chiếc hộp, lén lút rời khỏi trang viên.

Hắn cảm thấy mừng rỡ sâu sắc, cảm thấy đây là trời cao trợ giúp hắn, vì vậy cẩn thận theo dõi Hoa Đóa, chờ đợi thời cơ chín muồi mới hiện thân.

“Người đừng mơ bắt được ta!” Nàng không nghe nổi lời của hắn, xoay người co cẳng chạy —— nàng không thể bị bắt được, tuyệt đối không thể bị bắt được!

Một mảnh rừng cây lớn um tùm thì ở phía trước, nàng vội vàng chạy đi vào, lướt qua bụi cỏ, đường nhỏ, cho dù đường xá gập ghềnh, nàng cũng không cách nào dừng lại.

“Hoa Đóa, người cho rằng thoát được rồi sao? Một chưởng kia vừa rồi cũng chỉ là muốn khảo nghiệm thực lực của người, người thật sự cho rằng ta không bắt được người sao?”

Giọng nói như ma quỷ quanh quẩn ở bên tai nàng, thân thể của nàng không khỏi run lên, tóc dựng thẳng, không dám quay đầu lại, chỉ có thể cố gắng chạy.

“Hắc Ngục kiếm ở đâu? A, người giấu đi sao? Không sao, ta sẽ có biện pháp tìm được.” Bái Hà dừng lại một chút, bắt đầu nói lẩm bẩm: “Hắc Ngục kiếm mở ra. . . .”

Một trận gió lạnh thổi lên tóc dài của Hoa Đóa, thân thể của nàng chợt không thể động đậy, chân nặng nề giống như là khó có thể bước tiếp, chú ngữ khó hiểu liên tiếp truyền vào trong tai của nàng, khiến cho toàn thân nàng sinh ra chấn động to lớn.

“Không cần đọc, không cần đọc. . . .” Nàng lấy tay che, ánh mắt của nàng có vẻ khổ sở khác thường.

Lúc này trời đất rung động, hắc quang hiện ra, một thanh kiếm đột nhiên phá đất sâu bay vọt ra!

Hoa Đóa sửng sốt, kinh hãi nhìn Hắc Ngục Kiếm bị vùi sâu vào trong đất xuất hiện, trong nháy mắt một luồng sợ hãi vô cùng lớn xuất hiện trong lòng.

Làm sao có thể? Nàng, không tránh khỏi sao? !

Soạt một tiếng, Hắc Ngục kiếm chợt tiến tới gần nàng, mà tay của nàng mở ra giống như là không cách nào không chế được, nắm thật chặt chuôi kiếm.

“Không. . . .” Nàng lắc đầu, dù làm thế nào cũng thoát không nổi kiếm, tiếng bước chân sau lưng cũng từ từ rõ ràng, nàng sợ xoay người, nhìn gương mặt tà mị lộ ra nụ cười xấu xa.

“Hoa Đóa, người nhất định là người của ta!” Đây là số mạng, cuối cùng nàng không trốn thoát được khỏi lòng bàn tay của hắn.

Nàng chỉ cảm thấy tức giận, không cam lòng hét lên, cầm kiếm giận dữ chỉ về phía hắn. “Không phải! Ta không muốn chấp nhận! Ta muốn giết chết người!”

Nàng sống khổ sở như vậy đều là hấn tạo thành, nàng muốn giết hấn, kết thúc số mạng dây dưa với nàng!
Vì La Trữ Nhạc, vì người vô tội trong thiên hạ, nàng thà cùng Bái Hà đồng quy vu tận (cùng đi đến chỗ chết), cũng không muốn biến thành kẻ giết người nghe lệnh y!

“Ha ha ha, người có bản lĩnh thì động thủ đi!” Bái Hà cuồng vọng cười to, ngẫu nhiên tiếp tục nhớ tới chú ngữ Hắc Ngục kiếm.

Hoa Đóa nâng kiếm lên muốn đâm về phía hấn, lại cảm thấy suy nghĩ bắt đầu hỗn loạn, tay chân không nghe sai khiến, ánh mắt cũng từ từ tan rã.

“Hoa Đóa, người là của ta, là của ta. Ta, Bái Hà là chủ nhân của người.” Giọng nói như ma quỷ không ngừng lặp lại những lời này, Bái Hà chậm rãi tiến lên, chạm nhẹ gương mặt của nàng, hài lòng cười.

Nàng đầu tiên là cố gắng chống cự, nhưng Hắc Ngục kiếm trong tay không ngừng sáng lên, rốt cuộc mê hoặc tâm trí của nàng, thân thể cũng bị Bái Hà từ từ khống chế.

Rốt cuộc nàng không giãy dụa nữa, “Phải Minna? Sakai Bái Hà là chủ nhân của ta. Bái Hà là chủ nhân của ta.” Nàng đọc theo, mặt không chút thay đổi.

“Hiện tại theo ta trở về Kỳ Tinh giáo.”

“Vâng” nàng nghe lời đi theo Bái Hà đi ra khỏi rừng cây, ánh mặt trời chiếu rọi ở trên mặt của nàng, nhưng không cách nào tiêu trừ được tà khí tán phát trên người nàng.

Chợt, mây đen bay tới che kín ánh mặt trời chói mắt, mặt đất trở nên âm u, thời tiết quỷ dị như vậy giống như là lời tiên đoán nàng sẽ gây nên một trận mưa to gió lớn.

Địa ngục, rất gần!

“Đại ca, huynh có khỏe không?” Một nam tử diện mạo tuấn tú đi vào thư phòng, nhìn người thấy ngồi ở trước bàn đọc sách trầm tư, không khỏi lo lắng hỏi.

Kể từ sau khi Bái Hà lợi dụng Hắc Ngục kiếm đại khai sát giới, giang hồ lâm vào nguy hiểm, máu tanh chém giết dấy lên, đã có không ít anh hùng hào kiệt vì vậy mà hy sinh tánh mạng.

Hấn nghe được tin tức này, lập tức từ Kinh Thành chạy tới Trường An, giúp Trữ Nhạc xử lý chuyện này.

Mấy ngày này đi theo bên cạnh La Trữ Nhạc, hấn không khỏi lo lắng trùng trùng —— hấn hiểu được La Trữ Nhạc vô cùng yêu thích Hoa Đóa, nhưng hôm nay Hoa Đóa lại bị Bái Hà khống chế, trở thành sát thủ khát máu, tin tức này làm cho La Trữ Nhạc bị đả kích trầm trọng cỡ nào chứ!

Người của nghĩa trang đều cho là La Trữ Nhạc sẽ mất đi lý trí, không ngờ hấn chẳng những càng trở nên bình tĩnh hơn trong quá khứ, thậm chí ngay cả một câu oán hận cũng không. Chỉ là hấn không ngu không nghĩ nghiên cứu Hắc Ngục kiếm, muốn tìm ra nhược điểm của Bái Hà, cũng nghĩ cách giải quyết đại nạn của vô lâm lần này.

La Trữ Nhạc thoát nhìn là rất bình thường, nhưng hấn cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.

“Người tới rồi?” La Trữ Nhạc ngẩng đầu chống lại hai mắt của hấn.

La Trữ Nhạc cau mày nắm quyền —— cặp mắt đại ca vẫn vện tia máu, khuôn mặt gầy gò, bộ dáng chán nản. Từ khi hấn có trí nhớ tới nay, chưa bao giờ từng thấy đại ca có tinh thần chán nản như thế!

La Trữ Nhạc trở nên tiêu tụy, ít nói, biểu hiện kiên cường của hấn trước mắt mọi người hình như chỉ là nguy trang, giống như chỉ cần hơi có một kích thích, tâm tình của hấn sẽ hồng mất trong nháy mắt.

Hấn không có cách nào tưởng tượng trong lòng đại ca bị thương nặng bao nhiêu, thế cho nên ngay cả tức giận thậm chí đã quên phải nói ra —— mà hấn biết rõ, đại ca là vì Hoa Đóa mà nhẫn nại, đại ca là dựa vào ý chí kiên cường mới có thể chống được hiện tại!

“Ừ.” Hấn chỉ có thể khẽ than thở.

Về mặt La Trữ Nhạc không hề biến hóa, “Tin tức bên ngoài như thế nào?”

“Hành vi của Bái Hà càng lúc càng tàn bạo, không ít danh phái võ lâm đã bị hấn diệt, mấy ngày trước thậm chí có rất nhiều hào kiệt vì ngăn cản hấn mà hợp tác chống cự hấn, nhưng đúng vẫn bị bại trận.”

“Không phải ta đã cảnh cáo bọn họ bình tĩnh, chớ nóng sao? Từng người một không nghe khuyên bảo khiêu khích Bái Hà, cấp tốc không muốn gặp Diêm La Vương sao?” La Trữ Nhạc lạnh lùng nói.

Bọn họ không thương tiếc tánh mạng của mình cũng không liên quan đến hấn, nhưng hấn quan tâm Hoa Đóa —— khi hai tay của nàng bị buộc dính đầy máu tươi, nàng nhất định sẽ cảm thấy rất tự trách, sẽ cảm thấy vừa khổ sở, vừa đau lòng.

Nàng lương thiện như thế, làm sao có thể nào chịu đựng bị lương tâm hành hạ đây? Hấn nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên dung nhan của Hoa Đóa, nghĩ đến tình cảnh của nàng, ngay cả hô hấp hấn cũng sẽ đau.

Bây giờ hấn thật là sợ còn chưa cứu nàng từ Bái Hà trong tay ra, nàng đã khổ sở tự mình kết liễu (tự sát) trước!

La Trữ Bình cũng không hiểu nổi tâm tính những nhân sĩ giang hồ kia. “Tóm lại chúng ta phải phải mau chóng ngăn cản Bái Hà!” Dừng một chút còn nói: “Có rất nhiều trưởng lão các môn phái rồi rít phía trước trang viên, muốn cùng đại ca thương thảo đường giải quyết.”

“Không phải trước đây bọn họ trách tội ta giấu phản đồ Kỳ Tinh giáo, nói ta không có tư cách làm nghĩa lẫm công tử, ngón tay nhập lại trách cứ chỉ của ta cuồng vọng, thái độ ngạo mạn, không để quy tắc ở trong mắt, còn oán giận nói muốn bãi nhiệm ta sao?” Nếu không phải là vì bọn họ, Đóa Nhi của hấn cũng sẽ không rời hấn mà đi, chuyện cũng sẽ không trở nên khó giải quyết giống như ngày hôm nay!

La Trữ Nhạc nhớ tới sắc mặt của bọn danh môn chính phái kia, giọng nói càng thêm đùa cợt. “Ta thì không sao cả, nhưng muốn trưởng môn của bọn hấn cùng người cuồng vọng như ta này thảo luận đại sự của võ lâm, có quá làm khó bọn họ rồi hay không?”

Đối với La Trữ Nhạc mà nói, danh môn chính phái, anh hùng sớm mai phục ở bên ngoài Kỳ Tinh giáo, chờ cơ hội bắt lại Bái Hà. Còn dư lại đương gia của những môn phái này cũng chỉ biết nói ngoài miệng một chút, trên thực tế đối sách gì cũng không nghĩ ra, còn có thể trở ngại cho hành động của hấn, không hề có một chút trợ giúp đối với sự tiến triển của chuyện này.

“Ừ, đại ca. Hãy lấy đại cục làm trọng! Làm người phải nắm mấu chốt, huynh cũng đừng quá so đo, huống chi mọi người cũng là quan tâm tương lai của võ lâm mà!” La Trữ Bình nói.

“Đương nhiên là muốn phải đại cục làm trọng.” di'en'da'n'l'e'qu'y don La Trữ Nhạc nụ cười nhàn nhạt rồi, “Người là sợ ta mặc kệ, mới có thể khuyên bảo ta sao?”

“Ách, ta sợ ngộ nhỡ thôi!”

“Người yên tâm, chuyện này ta là trông nom đến cùng, dù sao ta còn phải mang Đóa Nhi về !” Hấn nheo lại mắt, thấp giọng nói.

La Trữ Bình biết ý tứ của hấn —— mặc dù hấn không có tận mắt thấy, nhưng nghe Đinh thúc nói đến thời gian trước một vài danh môn chính phái có thái độ với đại ca nhưng vô cùng không khách khí, còn thì thâm phải thay đổi nghĩa lẫm công tử!

Hôm nay xảy ra chuyện của Hắc Ngục kiếm, nếu là Hoa Đóa không có dính dáng trong đó, theo tính khí của đại ca, nhất định sẽ nảy sinh ác độc mà mặc kệ, hoặc là dứt khoát thờ ơ lạnh nhạt, mặc cho Bái Hà gây sóng gió.

Nên thấy may mắn vì Hoa Đóa tồn tại sao? Hấn lắc đầu, chỉ là vừa nghĩ, da đầu đã không chịu được mà thấy tê dại.

“Tốt lắm, bọn họ cũng không phải không tốt.” La Trữ Nhạc đứng dậm hất đầu, ép buộc mình giữ vững trạng thái thanh tĩnh.

“Đại ca!” Gọi lại bước chân của La Trữ Nhạc.

“Hả?”

“Tìm ra phương pháp phá giải Hắc Ngục kiếm sao?”

Tuần nhan cứng đờ, tức cười mở miệng, “Ta cũng rất muốn mau chóng tìm ra phương pháp phá giải.”

Một ngày rồi lại một ngày, tim của hắn lại thêm một lần đau đớn, hắn rất đau lòng vì Hoa Đóa chịu khổ!

La Trữ Nhạc do dự một chút, rồi mở miệng, “Đại ca, mấy ngày nay ta cũng nghiên cứu qua, mặc dù không tìm được bất kỳ phương pháp phá giải nào, chỉ là có một ý tưởng có lẽ có thể thử xem.”

“Ý tưởng gì?” Minna dian dan’le quy’don Giọng nói của La Trữ Nhạc hơi có vẻ dồn dập.

“Hắc Ngục kiếm là dùng máu tươi của đứa bé luyện đúc mà thành, hiện tại lại giết hại không ít người vô tội, đó tức là cực tà ác, nhưng người ta nói tà không thể thắng chánh, không phải sao? Nếu như có thể dùng Chí Chính kiếm pháp để đối kháng, cũng có thể phá giải.”

”Chí Chính kiếm pháp?

La Trữ Bình gật đầu, “Đúng, đệ cho là kiếm pháp có tư cách đấu được với với Hắc Ngục chính là Vân Nhiên kiếm pháp được nghĩa lẫm công tử kế thừa từ đời này sang đời khác.” Nói tiếp: “Nghĩa trang là vì thiên hạ mà tồn tại, nghĩa lẫm công tử lại được xưng là hóa thân của chánh nghĩa, cho nên đệ mới to gan giả thiết như vậy.”

“Đệ nói không sai Vô Đạo để ý, đấu với chí tà kiếm pháp đương nhiên là phải dùng Chí Chính kiếm pháp.” La Trữ Nhạc rất đồng ý với ý kiến của hắn, tâm tình lại phức tạp dị thường: “Vân Nhiên kiếm pháp. Ta biết rồi, ta sẽ thử một chút.” Bất kỳ cơ hội nào có thể phá giải thân chú của Hắc Ngục kiếm, hắn cũng phải cố gắng nắm chặt.

La Trữ Bình nhìn hắn bước ra khỏi thư phòng, đưa mắt nhìn bóng lưng từ từ đi xa của hắn, lo lắng mở miệng, “Đại ca cho tới bây giờ vẫn không biện pháp hoàn toàn nắm trong tay bộ kiếm pháp kia, vậy phải làm sao bây giờ?”

Vân Nhiên kiếm pháp chỉ có nghĩa lẫm công tử mới có thể học tập, mỗi khi nghĩa lẫm công tử muốn truyền ngôi cho người kế nhiệm thì cũng sẽ truyền thụ bộ kiếm pháp kia.

Nghĩa lẫm công tử đời trước cũng phát huy Vân Nhiên kiếm pháp một cách vô cùng tinh tế, nhưng không biết vì sao La Trữ Nhạc lại luôn luôn không thể khiến tinh túy của bộ kiếm pháp thể hiện hết ra ngoài.

Vô công của hắn vô cùng thâm hậu, kiếm pháp có thể nói hoàn mỹ, nhưng lại có một sự quái dị không nói ra được —— kiếm pháp vốn nên nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi lại trở nên kéo dài mà nặng nề.

Đã có người hỏi nghĩa lẫm công tử đời trước, cũng chính là thúc phụ của bọn hắn La Thường Duyệt về chuyện này, theo hắn nói đó là do tính cách không chắc chắn của La Trữ Nhạc. Mà người muốn sử dụng bộ kiếm pháp này, trong lòng nhất định phải có lòng tin vô cùng kiên định với người khác đến mức bỏ ra tánh mạng cũng sẽ không tiếc, dưới sự phối hợp của hai người mới có thể làm cho kiếm pháp phát huy đến mức mạnh mẽ nhất.

Vấn đề lớn nhất của La Trữ Nhạc chính là chưa từng thực sự để an nguy của người trong thiên hạ ở trong lòng, chứ đừng nói đến ý niệm phải bảo vệ giang hồ, cho nên mới không phát huy được hết sức mạnh của Vân Nhiên kiếm pháp.

Thân là nghĩa lẫm công tử lại không thể sử dụng tốt Vân Nhiên kiếm pháp, các Trưởng lão của nghĩa trang có lời oán thán với La Trữ Nhạc, lại càng không hiểu vì sao La Thường Duyệt kiên trì muốn truyền vị trí cho hắn!

Trước đây dù thế nào nghĩa lẫm công tử La Thường Duyệt cũng chỉ cười nói: “Xuất hiện một nghĩa lẫm công tử đặc biệt như vậy cũng rất tốt.”

Lời này quả thật chọc tức tất cả trưởng lão ở nghĩa trang, nhưng mà ngoài việc La Trữ Nhạc không thể sử dụng tốt Vân Nhiên kiếm pháp, những việc khác. Ví dụ như vô công, trí tuệ, phong độ và thủ đoạn giao thiệp đều là ưu tú nhất.

Sau một thời gian Các Trưởng lão phản đối kịch liệt vẫn thừa nhận ngoài La Trữ Nhạc vẫn là không có người thứ hai có thể đảm nhiệm vị trí nghĩa lẫm công tử.

Từ khi La Trữ Nhạc nhậm chức tới nay, quả thật cũng là làm rất tốt.

Nhưng La Trữ Bình vẫn không hiểu vì sao thúc phụ lại truyền vị trí cho người hoàn toàn không có hứng thú với chuyện trong thiên hạ như đại ca. Hắn đã từng hỏi nguyên nhân thực sự của việc truyền ngôi, hắc nhó thúc phụ đã nói như vậy——

”Trữ Nhạc là một nhân tài hiếm có, chỉ tiếc cá tính của hắn không hiểu được phải hi sinh vì người khác. Nếu như hắn sinh ra ở một gia đình bình thường, ta sẽ không thêm để ý hắn như thế nào, nhưng sự thật không phải là như thế, hắn sinh ra ở nghĩa trang, là một gia tộc phải gánh vác gánh nặng của vô lâm! Cho nên ta phải bắt buộc hắn đổi mặt.

“Nếu bởi vì cá tính của hắn mà không truyền vị trí cho hắn, mặc cho hắn ung dung tự tại sống qua ngày, chẳng phải là lãng phí năng lực của hắn hay sao? Mà thiên hạ không phải cũng mất đi một nhân tài có thể làm chuyện lớn sao? Đảm nhiệm vị trí nghĩa lâm công tử này, ta tin tưởng hắn sẽ trưởng thành, sẽ hiểu bảo vệ một người quan trọng đến thế nào, đến lúc đó tâm tính của hắn sẽ trở nên hoàn toàn thay đổi, vô lâm cũng sẽ bởi vì hắn thay đổi mà đổi thay.”

La Trữ Bình kéo suy nghĩ bay xa trở về, chậm rãi nói: “Chỉ mong đại ca thật sự có thể thay đổi tình trạng của vô lâm bây giờ, kết thúc phân tranh.”

Mùi máu tươi phân tán trên không trung, một cô nương trẻ tuổi mặt không hề thay đổi, cầm Hắc Ngục kiếm trong tay đứng ở bên cạnh Bái Hà, một thân quần áo trắng như tuyết dính vết máu đỏ tươi, có vẻ quỷ dị đặc biệt khoogn thốt nên lời.

“Vẫn còn muốn khiêu chiến sao?” Bái Hà giều cợt hỏi bại tướng dưới tay.

“Bái Hà, ngươi cứ tạm thời hài lòng, có bản lĩnh thì hãy tự mình đánh nhau với ta, chớ núp ở phía sau một nữ nhân mà kêu gào!” Vị trưởng môn kiếm phái bị Hắc Ngục kiếm chém thương, sắc mặt trắng bệch, thủ hạ phải chống đỡ mới có thể đứng vững, nhưng lập tức làm như thế, hắn vẫn là không ưa sắc mặt của Bái Hà, tức giận mắng.

Bái Hà neho mắt lại, “Núp ở sau lưng nữ nhân? Hừ! Ngay cả một nữ nhân ngươi cũng không đánh lại được, vậy mà còn muốn đối chiến với ta sao? Buồn cười!”

“Ngươi!” Đẩy thủ hạ ra, cầm kiếm chỉ hướng Bái Hà.

Hoa Đóa đứng ở bên cạnh lập tức ngăn cản trước mặt Bái Hà, giơ kiếm chờ chỉ thị.

“Hoa Đóa, lui ra.” Bái Hà lắc đầu, dùng bố thí giọng nói: “Ngươi cho rằng còn có thể đứng nói chuyện với ta võ công là của người giỏi sao? Nếu không phải là ta thấy ngươi là một nam tử hán, muốn Hoa Đóa xuống tay lưu tình, lưu lại một cái mạng nhỏ của ngươi, thì đã cho các người đi gặp Diêm Vương rồi !”

“Ngươi nói cái gì?”

“Tất cả những người ta giết đều là nhân vật không đáng nhắc tới trên giang hồ.” Bái Hà ngẩng nhìn hào kiệt hiệp khách bốn phía lộ ra hận ý với hắn, “Cho nên lưu lại các ngươi, là căn cứ vào đạo lý anh hùng tiếc anh hùng. Với lại nếu trong chốn vô lâm không còn người nào có thể làm đối thủ của ta nữa không phải rất không thú vị sao? Thừa dịp tâm tình ta rất tốt, các ngươi vẫn nên nhanh chóng trở về chữa thương, hôm nào trở lại cùng ta đấu tiếp.”

Bái Hà dừng lại một chút còn nói: “Nếu không lập tức đầu hàng ta, trở thành một thành viên của Kỳ Tinh giáo, chúng ta cùng nhau thống trị vô lâm.”

Cho dù Hoa Đóa mạnh hơn nữa, nhưng nghĩa trang chưa giải quyết, hắn phải giữ vững tinh thần thể lực, cũng phải chiêu dụ nhân tài, làm cho Kỳ Tinh giáo lớn mạnh hơn!

Lúc này, một bóng người cao lớn xuất hiện. “Bái Hà, ngươi tạm thời nằm mơ! Muốn thống trị vô lâm, ngươi phải qua cửa ải của ta trước!”

Mọi người nhìn thấy nhân mã nghĩa trang che chở nghĩa lâm công tử xuất hiện, không khỏi vừa mừng vừa sợ. “Nghĩa lâm công tử đến rồi!”

Nghĩa lẫm công tử là nhân vật bảo vệ hòa bình của võ lâm, hấn xuất hiện giống như là cứu tinh, cho dù không biết có thể đánh thắng Bái Hà hay không, nhưng hấn mang đến hi vọng, khiến tinh thần tất cả mọi người chấn động.

“Người rốt cuộc đã tới!” Bái Hà nhìn La Trữ Nhạc, sắc mặt cứng lại.

La Trữ Nhạc có ngạo khí bẩm sinh vượt trên hấn, khiến toàn thân Bái Hà căng thẳng nhất thời, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng thấp thỏm.

Đáng ghét! Hấn như vậy mà lại sợ La Trữ Nhạc?

“Người cũng chỉ có thể mạnh miệng nói một chút, muốn khuyên ta, đánh thắng Hoa Đóa trước đi!” Bái Hà quăng xuống lời nói ác độc.

La Trữ Nhạc nhìn Hoa Đóa đang ngăn trước mặt Bái Hà, vẻ mặt vốn lãnh khốc trong nháy mắt xảy ra biến hóa —— hai cảm xúc bi thương thâm thiết và thương yêu thoáng chốc dây dưa tim của hấn.

“Đóa Nhi. Ta cuối cùng cũng nhìn thấy nàng.” Nhìn ánh mắt trống rỗng của nàng, La Trữ Nhạc khàn khàn nói mang theo tình cảm nồng đậm.

“A! Đúng rồi, tình cảm giữa nghĩa lẫm công tử và Hoa Đóa hình như không tệ, bây giờ muốn chính diện đối đầu, có phải làm khó dễ người hay không?” Bái Hà nói hả hê.

Một ánh mắt hung ác quét qua, “Bái Hà! Người cho rằng chú ngữ của Hắc Ngục kiếm không ai có thể phá giải sao?”

“Người...người nói gì? !” Chẳng lẽ La Trữ Nhạc đã biết phương pháp phá giải rồi sao? trong mắt Bái Hà xuất hiện vẻ kinh hoảng.

Nhớ trong thư nhắc tới muốn phá giải chỉ tà Hắc Ngục kiếm, nhất định phải dùng chỉ chính kiếm pháp đến ứng phó, hơn nữa cũng không phải là bất kì kẻ nào đều có thể phá giải, người này phải ôm chặt ý niệm thà bị hy sinh tánh mạng cũng quyết đối đầu, chỉ có ý chí vô cùng mạnh mẽ mới có biện pháp phá giải chú ngữ.

Nhưng La Trữ Nhạc lại không lấy được bộ sách có liên quan Hắc Ngục kiếm, sao hấn biết chứ?

Quả nhiên có phương pháp phá giải! La Trữ Nhạc theo dõi phản ứng Bái Hà, chậm rãi nhếch miệng.“Hôm nay ta đến là muốn phá giải chú ngữ của người, đưa Đóa Nhi về bên cạnh ta.” Đưa mắt nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Hoa Đóa, giọng điệu của hấn rất kiên định.

“Phá giải? Không thể nào! Rõ ràng là người đang mạnh miệng.” Bái Hà không tin tức giận kêu lên, “Ta sẽ lợi dụng Hắc Ngục kiếm đến diệt trừ nghĩa trang, xưng bá võ lâm!”

“Xưng bá võ lâm? Quả thực là si nhân thuyết mộng* !”

* si nhân thuyết mộng: kẻ ngu đần nói chuyện chiêm bao.

“La Trữ Nhạc! Người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, ta sẽ để cho người biết một chút về lợi hại của Hắc Ngục kiếm.” Bái Hà cực kỳ tức giận hạ lệnh cho Hoa Đóa.“Giết hấn đi!”

Hoa Đóa gơ lên kiếm, toàn thân lập tức tản mát ra một luồng tà khí, khí thế kinh người.

“Nghĩa lẫm công tử!”

“Thiếu gia!”

Tất cả mọi người bởi vì lo lắng không hện mà cùng lớn tiếng kêu.

“Không cần đến gần nàng! Tất cả lui ra.” La Trữ Nhạc đã sớm tính toán một mình đối mặt Hoa Đóa, lập tức hét lớn.

Thần lực của Hoa Đóa cộng thêm Hắc Ngục kiếm, trầm dậm xung quanh nơi này cũng sẽ gặp họa. Vì giảm thấp thương vong, tốt nhất bọn họ nên tránh ra xa, tránh cho hấn còn phải phí tâm cứu người.

La Trữ Nhạc hoàn toàn không kiêng kỵ Hoa Đóa, chậm rãi tiến lên, “Đóa Nhi, ta tới đây.”

Biểu cảm trên mặt Hoa Đóa không hề thay đổi, giống như một con rối chờ đợi chỉ thị của Bái Hà.

“Hoa Đóa, giết!”

Những lời này quanh quẩn ở trong óc của nàng, làm cho ánh mắt nàng thoáng chốc tràn đầy sát khí, nàng Hắc Ngục kiểm trực tiếp bổ về phía La Trữ Nhạc.

Khinh công của La Trữ Nhạc rất giỏi, lập tức thoát được một kiếm trí mạng, “Đóa Nhi, nhìn ta! Ta là Trữ Nhạc”

Vừa gấp gáp vừa bi thương mà hô to, hắn muốn gọi Hoa Đóa đang bị khống chế tỉnh lại.

Bái Hà ở bên cạnh lạnh lạnh nói, “Không có ích gì đâu, nàng chỉ nghe thấy lời nói của ta.”

Ánh mắt của La Trữ Nhạc tràn đầy tức giận, “Người câm miệng!” Lạnh lùng bỏ lại những lời này, tiếp tục né tránh nguy hiểm lần nữa.

Khí thế của Hắc Ngục kiểm trấn áp xung quanh, kiếm mạnh mẽ xông tới mặt, đại thụ xung quanh ứng tiếng ngã xuống đất, đổ lên nhau.

Trời đất giống như sẽ bị luồng tà khí này mở ra, cả vùng đất trong nháy mắt đung đưa, mọi người tránh né sợ tới mức thất kinh.

Chỉ có La Trữ Nhạc bất động —— hắn không nhìn sát khí của nàng, không sợ hãi chút nào mà đứng ở dưới kiếm của nàng. “Nàng thật sự cam lòng quên ta sao?”

Giọng nói của La Trữ Nhạc tràn đầy sự bất lực. “Nàng từng nói muốn ta vĩnh viễn ở cạnh nàng...Sao nàng có thể quên lời mình đã nói mà rời khỏi ta chứ? Đóa Nhi! Ta vẫn luôn luôn đứng im tại chỗ chờ đợi, nàng nhìn ta có được hay không? Ta. Thật sự rất nhớ nàng.”

Hoa Đóa dùng ánh mắt trống rỗng nhìn tuần nhan trước mắt, tay cầm kiếm nâng lên!

Mắt thấy một màn này, mọi người chỉ có thể hốt hoảng kêu to, nhưng cũng vô lực ngăn cản việc chém giết sắp diễn ra.

Đối mặt tiếng la hét của mọi người, La Trữ Nhạc mắt diếc tai ngơ, người hắn nhớ mong trong lòng chỉ có Hoa Đóa —— hắn không thể xuống tay với Đóa Nhi, nếu ngay cả hắn cũng buông tha Đóa Nhi, nàng sẽ chết.

“Đóa Nhi, nàng muốn giết ta sao?” Hắn đến gần nàng, nở nụ cười trên môi buồn rầu. “Nếu như tánh mạng của ta có thể làm nàng tỉnh lại, cho dù chết ở dưới mũi kiếm của nàng cũng không sao cả, nàng muốn giết thì hãy giết đi!” Chậm rãi nhắm mắt lại, từ bỏ việc né tránh.

“Giết đi! Hoa Đóa, mau giết hắn!” Bái Hà không ngừng hạ chỉ thị.

Nâng lên kiếm nhắm tâm lấy xuống ——

Mọi người ở đây nhanh chóng rống to, cho là nghĩa lẫm công tử sẽ chết thảm dưới kiếm, ai ngờ lại có biến chuyển không ngờ ——

Thanh kiếm kia đi xuống, chợt dừng lại trước mắt La Trữ Nhạc không nhúc nhích nữa. Trái tim của mọi người cũng bị bóp chặt, nín thở nhìn một màn kịch này.

La Trữ Nhạc mở mắt nhìn vào đáy mắt nàng, cảm xúc vừa mừng rỡ vừa đau đớn nháy mắt xuất hiện trong lòng. “Đóa Nhi, nàng còn nhớ rõ ta là ai đúng không? Ta là Trữ Nhạc!”

Trữ Nhạc? ! Hai chữ này đánh mạnh vào trong lòng Hoa Đóa, làm cho ánh mắt trống rỗng của nàng xuất hiện một cảm xúc khổ sở.

Hắn là ai? Tại sao vẻ mặt đau thương như vậy? Khi âm thanh thê lương năn nỉ của hắn truyền vào trong tai nàng thì một cảm giác chua xót bi thương không khỏi lan tràn ra từ ngực của nàng.

“Người.” Nàng mở miệng, âm thanh run rẩy.

“Van xin nàng, trở lại bên cạnh ta, không cần lại để lại một mình ta một lần nữa, Đóa Nhi.”

Nàng thở hắt vì kinh ngạc, cái âm thanh “Đóa Nhi” này giống như là một mũi dao sắc bén, một lần rồi lại một lần đâm vào trong cơ thể nàng, làm cho nàng cảm thấy vô cùng đau đớn!

Nàng có thể rõ ràng cảm nhận được thâm tình của hắn, điều này làm cho bước chân của nàng không thể không chế mà lui về phía sau — tiếng kêu nặng nề này làm cho nàng chỉ muốn trốn.

Lúc này âm thanh của Bái Hà lại vang lên lần nữa, buộc nàng phải đi đổi mặt.

Tay của nàng không thể không chế giương cao, rơi xuống. Mũi kiếm bén nhọn nhiều lần đánh úp về phía La Trữ Nhạc, nhưng mà mũi kiếm vẫn dừng lại trước mắt của hắn như cũ—dù thế nào nàng cũng không thể xuống tay giết hắn!

Thời gian giống như ngưng lại vào giờ khắc này, hai người bọn họ bốn mắt nhìn nhau.

Hắn khàn giọng thì thầm, “Ta biết ngay nàng còn nhớ rõ ta, sẽ không chịu bỏ ta đâu mà. Không sao, ta sẽ chờ, chờ nàng quay đầu lại.”

Đóa Nhi của hắn nên đứng bên cạnh hắn, nở nụ cười sáng lạn, vui sướng vượt qua từng ngày, mà không phải chịu hết đau khổ như hiện tại.

Hắn biết nàng đang đo sức cùng chính mình, rơi vào sự đấu tranh tư tưởng, hơn nữa đã bị thương tích khắp người rồi.

“Không...không nên tới đây!” Min:::na ::Le“quy”đôn Đáy lòng của nàng kháng cự hắn đến gần, lại lại càng không tình nguyện giết hắn.

“Ta sẽ không bỏ rơi nàng!”

Vào giờ khắc này, trong mắt của nàng thoáng qua vẻ kinh hoảng, ngực tràn đầy cảm giác thống khổ, chua xót cay đắng trong nháy mắt xông lên cổ họng, đôi môi tái nhợt run run, thật lâu không nói ra được một câu.

“Hoa Đóa, ngươi đang làm gì vậy? Tại sao không giết hắn? Ta là chủ nhân của ngươi, mau giết hắn!” Mắt thấy nàng lần nữa bỏ qua cho La Trữ Nhạc, lòng Bái Hà như có lửa đốt hô to.

Giết hắn, giết hắn, giết hắn. giọng nói của Bái Hà giống như âm thanh của ma quỷ, lần lượt hành hạ Hoa Đóa, khiến cho tay cầm kiếm của nàng run rẩy không ngừng, vẻ mặt nhăn nhó, khó chịu rên rỉ.

“Không.” Không cần đọc! Nàng lắc mạnh đầu, cặp mắt trợn to, nhanh chóng giương kiếm đi về phía La Trữ Nhạc.

Một cuộc chém giết rớt cuộc bắt đầu —

Nàng sử dụng kiếm pháp vô cùng nhanh nhẹn chính xác lại hung ác, một kiếm xuất ra, trời đất rung động, vạn vật như gặp phải gió mạnh, không tránh khỏi bị sụp đổ, hủy hoại.

Mà hắn biết rõ nàng đang dao động, vừa né tránh, vừa sử dụng Vân Nhiên kiếm pháp. “Đóa Nhi, không cần phải sợ, ta ở đây rồi! Nhìn ta, chỉ nghe lời nói của ta!”

“A!” Nàng hét lên một tiếng, trán toát ra mồ hôi lạnh — khi Hắc Ngục kiếm cùng kiếm của hắn đối đầu thì có luồng khí lực đi vào thân thể của nàng, mơ hồ giữ chặt lại sự công kích của nàng.

“Đóa Nhi, ta tuyệt không bỏ rơi nàng! Ta sẽ tuân thủ cam kết. Vĩnh viễn bảo vệ nàng. Cho nên nàng cũng phải như vậy, trở lại bên cạnh ta là tốt rồi, ta van xin nàng.”

“Giết!” Nàng lặp chữ này lại lần nữa, âm thanh lạnh lùng, nhưng mà ánh mắt lại đau thương như thế, thậm chí ẩn chứa nước mắt.

Từng câu từng chữ hắn nói ra cũng làm cho nàng nghe được, thấy cả người đau đớn, tay cầm kiếm vẫn run rẩy, làm thế nào cũng không dừng lại được.

Hắc Ngục kiếm pháp cùng Vân Nhiên kiếm pháp giao chiến lần nữa, so chiêu, khi chạm vào nhau phát ra sức lực mãnh liệt, hai lực lượng một chính một tà đang so tài. Người khác kinh hãi nhìn loại kiếm pháp tinh xảo này, cảm thấy không thể chớp mắt.

Ở một bên xem cuộc chiến La Trữ Bình thấy hình ảnh trước mắt, hoảng sợ mở miệng, “Đinh thúc, kiếm pháp của đại ca.”

“Thiếu gia sử dụng Vân Nhiên kiếm pháp rất khác trước kia.”

“Không sai, trước kia cảm giác uy lực chưa đủ, nhưng bây giờ. Từng chiêu từng thức đều vô cùng mạnh mẽ, thật là dọa người!” Hắc không khỏi khen ngợi, “Tại sao có thể như vậy?”

“Chẳng lẽ là thiếu gia đã lĩnh ngộ ra Vân Nhiên kiếm pháp sao?”

La Trữ Bình ngơ ngẩn, nhớ tới lời nói thúc phụ từng nói qua. “Không, là Hoa Đóa! Là Hoa Đóa khiến đại ca trở nên mạnh mẽ!”

Trong lòng La Trữ Nhạc đã có ý nghĩ muốn bảo vệ một người, mà ý niệm kiên cường này hiện ra ở trên kiếm pháp, mới có thể phát huy ra thực lực cường đại như vậy.

Khi tà khí đụng phải chánh khí, rõ ràng từ từ suy tàn —— Hoa Đóa lần nữa lui về phía sau, thắng bại đã quyết!

Mọi người đều nín thở mà chờ đợi, chỉ có Bái Hà thấy tâm hoảng ý loạn, không dám tin lắng mạnh đầu.

“Không thể, không thể phá giải, đây chính là tâm huyết của ta, tuyệt đối không gặp phải phá giải!” Hắc gầm lên, dien’dan’le?quy?don...Minna..? thì triển khinh công chạy vội tới trước mặt bọn họ. “Hoa Đóa! Giết hắn đi!”

Ở dưới sự chống đối của hai luồng lực lượng, Bái Hà niệm lên chú ngữ, muốn quấy nhiễu cuộc tỷ thí này.

“A!” Hoa Đóa khó chịu hô lên, trong mắt không nhìn thấy bất luận cái gì, mắt không chế khiến cho kiếm pháp, không chỉ có hỗn loạn bước đi của mình, ngay cả hơi thở La Trữ Nhạc cũng trở nên không yên, một chút không may cũng có thể sẽ dẫn đến Tẩu Hỏa Nhập Ma.

“Đóa Nhi——” La Trữ Nhạc sợ sẽ thương tổn Hoa Đóa, khi kiếm nhanh chóng thoát khỏi bàn tay bay thẳng về phía nàng thì vội vàng buông tay, điều này cũng làm cho nàng nhân cơ hội tấn công một kiếm!

“Giết hắn đi!” một câu nói của Bái Hà khiến cho kiếm trong tay Hoa Đóa hung hăng chém tới.

Một kiếm này vừa mãnh liệt lại hung hãn, rừng cây bởi vì vậy mà chấn động, phát ra tiếng xào xạc như quỷ mị, trời đất cũng vì đó mà rung lắc không ngừng, cát bụi cũng bay lên mù mịt.

Ở bên trong gió kiếm, La Trữ Nhạc chỉ kịp sử dụng kiếm chống đỡ làm tiêu giảm sức lực của nàng, nhưng uy lực chỉ còn lại ba thành, đến nỗi hắc không thể nào ngăn cản một kiếm của nàng kia đâm lên lồng ngực của hắn ——

Máu tươi từ trong cơ thể hắn phun ra, máu tươi giống như ngọn lửa vẩy lên Hắc Ngục kiếm cùng. áo trắng của Hoa Đóa!

“Thiếu gia, nghĩa lắm công tử!” Nhân mã của nghĩa trang chạy như điên tiến lên, lập tức vịn La Trữ Nhạc đang xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ.

“Đóa.” Hắc muốn tự tay chạm vào khuôn mặt đang ngây người như phỗng của Hoa Đóa, vết thương trên ngực lại làm cho hắn đau đớn đến mức muốn nói cũng không nói rõ được.

“Đi, tránh ra! Đóa, Đóa Nhi.” Hắc ra sức kêu, cự tuyệt trợ giúp của mọi người, bước chân nặng nề nhào về phía nàng.

Mùi máu tươi truyền vào trong mũi Hoa Đóa, mu bàn tay của nàng có máu tươi nóng bỏng, cảm giác nóng rực như muốn thiêu đốt toàn thân của nàng, làm cho nàng cảm thấy khổ sở không chịu nổi.

Nhìn chằm chằm cặp mắt thâm tình của La Trữ Nhạc, phong ấn lòng của nàng hình như muốn giã khỏi gông xiềng, trong đầu nàng không ngừng hiện ra nụ cười của nam tử trước mắt, bên tai của nàng cũng không ngừng nhớ đến giọng nói của hắn ——

Đóa Nhi, đừng tránh ta nữa, có được hay không?

Đóa Nhi, nàng hãy chấp nhận ở lại bên cạnh ta đi!

Đóa Nhi, nàng không muốn để ý tới ta sao!

Đóa Nhi, ta sẽ cùng với nàng, cũng sẽ chờ nàng, không nên quên ta liền ở chỗ này.

Đóa Nhi, van nàng hãy nhìn chân tình của ta đối với nàng có được không?

Đóa Nhi, Đóa Nhi, Đóa Nhi, trong miệng nam nhân ngốc nghếch kia vĩnh viễn chỉ có nàng, cho dù người khắp thiên hạ đều rời khỏi nàng mà đi, cũng chỉ có nam nhân ngốc nghếch kia còn đứng lại tại chỗ chờ đợi nàng.

“Trữ Nhạc, Trữ Nhạc. Sẽ không.” Minna d.d.l’q’d Thân thể của nàng chấn động mạnh mẽ, phong ấn được giải trừ nhờ máu tươi của hắn.

Khi thấy dáng vẻ của La Trữ Nhạc máu me đầy người, cố gắng nhịn đau muốn đến gần nàng, nước mắt nàng rơi như mưa, phát ra tiếng khóc thổn thức, chạy tới ôm lấy hắn.

“Là nàng sao? Nàng trở về chưa?” sắc mặt La Trữ Nhạc tái nhợt.

“Vâng, ta đã trở về. Ta trở lại bên cạnh chàng rồi.” Nàng chỉ có thể khổ sở thất thanh, nước mắt lớn như những hạt đậu chảy xuống trên mặt của hắn.

“Thật, thật tốt quá.” Bàn tay vuốt ve khuôn mặt của nàng, trong lòng không còn nhớ thương, hắn rút cuộc mệt mỏi nhắm mắt lại.

Nàng trở lại, nhưng hắn đây? Đáy mắt chứa đầy cảm giác đau đớn giống như bị vứt bỏ, nàng nắm thật chặt tay của hắn. “Trữ Nhạc, chàng không thể bỏ ta lại!” Trái tim của nàng như vỡ vụn ngửa mặt lên trời gào khóc.

“Hoa Đóa, người.” Bái Hà không thể nào tin nổi, không thể tưởng tượng nổi lúc đầu, sau một khắc chống lại ánh mắt oán hận của nàng, kinh hãi lùi ngược lại vài bước.

Sau khi nàng giao La Trữ Nhạc cho người của nghĩa trang, chậm rãi đứng lên, cầm Hắc Ngục kiếm trên đất lên tiến tới gần Bái Hà. “Ta muốn giết chết người!”

“Ta là chủ nhân của người, người phải nghe ta, Hắc Ngục mở ra.”

Bái Hà nóng nảy niệm chú ngữ, nhưng bước chân của nàng cũng không dừng lại, gương kiếm linh hoạt giáng xuống!

Bái Hà không kịp né tránh nữa, ngay cả kêu cũng không kịp kêu đã bỏ mạng ở dưới Hắc Ngục kiếm.

Máu, lần nữa phun ở trên kiếm, lúc này khoe mắt Hoa Đóa rung rung, vẻ mặt cũng là lãnh khốc (lạnh lùng+tàn khốc) lại không có tình.

Bái Hà lợi dụng Hắc Ngục kiếm giết bao nhiêu người vô tội, hôm nay lại chết thảm ở dưới Hắc Ngục kiếm, có vẻ đặc biệt châm chọc. Kỳ Tinh giáo trở thành rã mất đầu, cũng chỉ là đám người ô hợp, vì vậy dưới sự vây công của võ lâm nhân sĩ nhanh chóng tan tác như chim muông rồi.

Trận võ lâm phân tranh bởi vì dã tâm này nhờ có nghĩa lâm công tử ra tay, rốt cuộc kết thúc mỹ mãn.

9. Chương 9

Một nhóm người ra ra vào vào một gian sương phòng, một số là đại phu kê đơn thuốc đơn đi tìm dược liệu, một số là người đến thay thế chậu nước, khăn vải —— vì nghĩa lâm công tử bị thương nặng, từ trên xuống dưới nghĩa trang đều bận tới mắt tới mũi.

“Hoa cô nương, người đi nghỉ ngơi đi! Để tiểu nhân chăm sóc thiếu gia.” Một nha hoàn nhìn Hoa Đóa canh giữ ở mép giường nằm ngày liên tục lo lắng nói.

Nha hoàn nghĩ thầm, toàn bộ năm ngày không ngủ không nghỉ, cho dù là thân thể bằng sắt cũng sẽ không chịu nổi!

“Ta không sao, người đi làm việc đi!” Hoa Đóa lắc đầu, tầm mắt chưa từng rời khỏi khuôn mặt La Trữ Nhạc, bàn tay nhỏ bé còn lại cầm vải sạch cẩn thận lau vết thương của hắn, không lâu sau, khăn vải màu trắng đã thành khăn ướt màu đỏ, nàng thay một cái sạch sẽ khác.

Vết thương của hắn lan tràn từ xương quai xanh tới bụng, vết thương lại vừa sâu vừa dài, máu tươi không ngừng chảy ra, bất kể nàng lau thế nào vẫn không dừng lại được.

Làm thế nào đây? Đã là ngày thứ năm rồi, tại sao máu vẫn là chảy ra? Nàng chỉ cảm thấy tâm hoảng ý loạn.

“Đại phu nói là bởi vì vết thương quá lớn, máu rất khó ngừng, lên trước thuốc quan trọng hơn.” Nha hoàn vội vàng đưa thuốc cao đại phu cho.

Hoa Đóa lấy lại tinh thần, mở bình thuốc ra, tay run rẩy lấy thuốc cao, động tác êm ái bôi thuốc cho hắn, tầm mắt cũng không tự giác mà trở nên mơ hồ. “Không có chuyện gì, chàng sẽ không có chuyện gì”

Nàng tự mình lầm bầm, là nói cho hắn nghe, cũng là nói cho mình nghe.

Nha hoàn đứng bên cạnh nghe được thấy mũi chua xót, bưng chậu nước biến thành màu máu đỏ tươi đi ra khỏi sương phòng.

Hoa Đóa bôi thuốc cho hắn xong, tiếp tục quần băng trắng cho hắn, nhìn hắn vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ, nước mắt lại tràn ra.

“Năm ngày rồi, ta chờ chàng năm ngày rồi.” Nàng cố gắng đè nén xuống khổ sở trong lòng. “Ta biết rõ chàng đau, nhưng. Một cái là được rồi, chàng mở ra nhìn ta có được hay không? Trữ Nhạc, chàng có thể nghe được âm thanh của ta không? Ta đang rất khổ sở, rất đau lòng, chàng cũng không có cảm giác gì sao?”

Nàng rất xấu —— biết rõ hắn không thể để mặc nàng khổ sở, còn lấy điều này để kích thích hắn, nhưng mà chỉ là nàng mong đợi hắn có thể mau chóng tỉnh lại thôi!

“Chàng nói không thể để cho ta khổ sở, chàng đã tuân thủ ước định này nhiều lần như vậy, lần này không thể thất ước!” Nàng ghen ngào vuốt dung nhan tiều tụy của hắn.

Lòng của nàng đau, không chỉ bởi vì hắn vẫn chưa tỉnh lại, mà còn có cảm nhận được tâm tình của hắn từ trước cho tới nay—— thực tế đã ném thử, rốt cuộc nàng mới hiểu thì ra là chờ đợi một người đáp lại mình có bao nhiêu khổ sở.

Sao hắn có thể bao dung sự tùy hứng của nàng hết lần này đến lần khác chứ? Rốt cục là hắn yêu nàng nhiều bao nhiêu mới có thể chịu được cảm giác đau xót như thế này?

Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng huyền não, nàng vội vã đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, ngẩng đầu nhìn thấy một cô nương bước vào bên trong phòng.

“Hoàng cô nương, thiếu gia đang nghỉ ngơi.” Đinh thúc đi vào, vội vã khuyên ngăn.

Hoàng Thúy Nhi héch lên mày, “Trữ Nhạc công tử bị thương đang nghỉ ngơi, người ngoài không thể quấy nhiễu thật sao? Nàng kia là sao? Nàng không phải người của nghĩa trang, không phải là cũng đang ở chỗ này sao?” Chỉ vào Hoa Đóa đang rơi nước mắt lã chã, giọng nói rất không vui.

“Hoa cô nương không giống vậy.” Đinh thúc nhỏ giọng nói.

Không giống? Hoàng Thúy Nhi hừ lạnh một tiếng, “Ta đã được bá phụ cho phép rồi, người nói ta có thể đến thăm Trữ Nhạc công tử.”

Đinh thúc sững sờ, không ngờ lão gia sẽ đồng ý: “A, vậy.”

“Đinh thúc, Hoàng cô nương cũng là quan tâm Trữ Nhạc mới có thể đến đây, cũng không thể để cho nàng đi một chuyến tay không.” Hoa Đóa đứng dậy hoà giải.

“A, tiểu nhân hiểu rồi.” Đinh thúc là sợ Hoàng Thúy Nhi xích mích với Hoa Đóa nên mới quấy nhiễu, nếu Hoa Đóa đã nói không sao, vậy hắn cũng không cần quan tâm. “Tiểu nhân lui xuống trước.” Hắn đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Hoàng Thúy Nhi chờ hắn vừa đi khỏi, lập tức nhìn nàng chăm chăm. “Làm sao ngươi còn có mặt mũi ở lại chỗ này?” Nàng cao giọng, có ý không dám tin.

“Lời này của Hoàng cô nương là có ý gì?” Hoa Đóa thở hốc vì kinh ngạc, cau mày nói tiếp: “Còn nữa, Trữ Nhạc đang nghỉ ngơi, xin nhỏ giọng nói chuyện, tránh cho ảnh hưởng đến hắn.”

“Ta ảnh hưởng đến hắn? Ta làm như thế nào cũng không bằng ảnh hưởng của người đâu!” Hoàng Thúy Nhi đè thấp âm lượng, nhưng giọng nói vẫn tràn đầy châm chọc.

“Hoàng cô nương, ngươi nhằm vào ta hết lần này đến lần khác, rốt cục là tại sao?” Hoa Đóa thật sự không muốn cãi vã với Hoàng Thúy Nhi trước mặt Trữ Nhạc, nhưng thái độ muốn gây sự của Hoàng Thúy Nhi làm cho nàng không thể không đối mặt.

“Bên ngoài cũng quấy tung trời rồi, ngươi lại không biết là vì cái gì sao?” Hoàng Thúy Nhi không thể tưởng tượng nổi lắc đầu “Thật không hiểu nổi rốt cuộc ngươi có điểm nào tốt, có thể làm cho tất cả người của nghĩa trang đều giúp đỡ ngươi, còn không nói sự thật cho người biết, để cho người không buồn không lo sống qua ngày, thật là quá không công bằng!”

“Cái gì quấy tung trời, chuyện gì? Hoàng cô nương, lời nói đừng nói một nửa, mời nói rõ ràng.” Hoa Đóa mơ hồ cảm thấy lo lắng, nở nụ cười lạnh lùng hỏi.

“Ngươi muốn biết? Được rồi! Ngươi quả thật nên biết! Bọn họ không dám nói, vậy hãy ta nói!” Hoàng Thúy Nhi nheo mắt lại, chậm rãi nói ra chuyện xảy ra ở nghĩa trang mấy ngày nay. “Ngươi cho rằng Bái Hà vừa chết, tất cả phân tranh lập tức đều kết thúc sao?”

“Không phải sao?” Hoa Đóa nhìn ánh mắt Hoàng Thúy Nhi tràn đầy ý vị đùa cợt, khẩn trương nuốt nước miếng.

“Ngươi thật là quá ngây thơ rồi! Cho dù ngươi là bị Bái Hà khống chế, là lúc không có ý thức đã hạ sát người vô tội, nhưng ngươi là vẫn sát thủ, những người kia đau lòng vì mất chủ nhân, thủ hạ, thậm chí tất cả người nhà đều tìm tới cửa, nội dung quan trọng là đòi nghĩa trang giao ra yêu nữ là ngươi đây!”

Hoàng Thúy Nhi rất hài lòng thấy sắc mặt của Hoa Đóa trong nháy mắt chuyển thành trắng xanh, nói tiếp: “Nghĩa trang vì bảo vệ ngươi, mấy ngày nay đều bận rộn xử lý chuyện này, còn vì bọn họ xảy ra không ít xung đột! Giết người thì đền mạng vốn là chuyện hợp lẽ thường tình, mà ngươi lại ỷ có nghĩa lẫm công tử bảo vệ, tội gì cũng không cần gánh chịu, chuyện này sẽ làm rất nhiều người không nhìn nổi đấy!”

Hoa Đóa nhất thời cảm thấy váng đầu hoa mắt, chỉ có thể hít sâu mới có biện pháp kìm nén toàn thân run rẩy. “Ngươi nói, ngươi nói những người kia muốn nghĩa trang giao ta ra? !”

“Đúng vậy! Bọn họ muốn ngươi đừng tiếp tục núp sau lưng nghĩa lẫm công tử nữa, muốn ngươi ra ngoài gánh chịu tội ác của mình!” Hoàng Thúy Nhi chậm rãi tiến lên, “Hoa Đóa! Ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì có thể làm cho người của nghĩa trang chỉ vì ngươi mà chịu hết chỉ trích của người trong thiên hạ? Ngay cả nghĩa lẫm công tử chỉ vì ngươi cũng suýt chút nữa hy sinh tánh mạng!”

Hoàng Thúy Nhi nhìn La Trữ Nhạc nằm trên giường, lòng không thôi. “Ngươi quả thực là một người gieo họa, hại hắn thành ra thảm như vậy, còn muốn mặt dày ở lại chỗ này, ngươi là muốn tiếp tục làm bộ như không có chuyện gì sống qua ngày sao?” Nàng hừ lạnh, lắc đầu. “Nếu như ngươi biết những chuyện này mà vẫn còn có thể không nhúc nhích ở lại bên cạnh hắn, vậy ta thật sự sẽ rất kính nể sự vô liêm sỉ của ngươi!”

Hoa Đóa nghe vậy, người không ngừng ngã lui về phía sau, cho đến khi bị ép đến góc tường, không có đường để lui. “Ta. Không biết chuyện này.”

“Hừ! Ngươi của nghĩa trang vì bảo vệ ngươi, quyết định làm địch với trời, chuyện như vậy dĩ nhiên sẽ không để cho ngươi biết!” Hoàng Thúy Nhi càng nói càng tức giận, không hiểu tại sao Hoa Đóa lại có được yêu thương của La Trữ Nhạc.

Hoa Đóa là một yêu nữ, bị người đời coi là kẻ gieo họa! Nàng đáng để La Trữ Nhạc vì nàng mà hy sinh tánh mạng sao? Hoàng Thúy Nhi càng nghĩ càng không cam lòng. “Nếu người không tin ta nói..., có thể tự mình đi xác nhận!”

Nhón mi, Hoàng Thúy Nhi nói tiếp: “Lúc ta mới tới bên ngoài vẫn còn rất náo nhiệt, người đi xem một chút mà có thể biết rõ chân tướng!”

Hoa Đóa vừa nghe xong, lão đảo nghiêng ngả vọt ra cửa phòng, một mạch xuyên qua sân nhà, đi tới đại sảnh đúng lúc nhìn thấy Đinh thúc, nàng vội vàng dừng bước lại, núp trong bóng tối.

Ở cửa lớn, Đinh thúc cùng thủ hạ trang viên đang dùng thân thể ngăn trở một đồng người muốn xông vào, nhưng lại không đỡ được câu oán hận ——

“Mau giao Hoa Đóa ra!”

“Giết người thì đền mạng, giết người thì đền mạng!”

“Nghĩa trang làm sao có thể bảo vệ một yêu nữ? Mau tránh ra!”

“Đúng, mau tránh ra, không giao Hoa Đóa ra bên ngoài thì không rời đi!”

Tất cả lời nói đều là yêu cầu nghĩa trang giao nàng ra —— Hoa Đóa nắm chặt váy, nước mắt rớt cuộc tràn ra.

“Tại sao, tại sao có thể như vậy.” Nàng bất lực ngã xuống mặt đất, nàng không ngờ chuyện này căn bản là không có kết thúc, vẫn còn mang đến phiền toái cho nghĩa trang.

Khó trách Đinh thúc nhìn thấy nàng thì luôn có bộ dạng muốn nói lại thôi, chỉ sợ là chịu không ít áp lực.

“Thật xin lỗi, không phải ta cố ý, không phải cố ý.” Nàng khóc không thành tiếng, đột nhiên phát hiện Đinh thúc đi trở về hành lang, nàng vội vàng lấy tay che miệng lại, không dám để cho Đinh thúc phát hiện nàng đã biết sự thật, vội vàng chạy về sương phòng của La Trữ Nhạc.

Đạp bước chân nặng nề trở lại bên trong phòng, nhìn thấy bộ dáng của Hoàng Thúy Nhi an vị ở bên giường chăm sóc hẩn, lòng của Hoa Đóa đột nhiên đau đớn, cảm giác mình thật hèn hạ, nàng không có cách nào đường đường chính chính bước ra trước mặt bọn hẩn bây giờ, chỉ có thể như kẻ ăn trộm núp ở phía sau màn vải.

Nàng không dám để cho Hoàng Thúy Nhi phát hiện sự tồn tại của nàng, nhịn xuống tiếng thút thít, nhưng nước mắt lại không nghe lời mà liều chết chảy xuống mặt.

Nghe lời nói thâm tình của Hoàng Thúy Nhi, nàng chỉ có thể một tay nắm màn vải, một tay dấm trái tim, ngực của nàng chất đầy chua xót, đau khổ, bi thương thảm thiết, làm cho nàng gần như sắp không thở nổi.

La Trữ Nhạc liệu mình bảo vệ nàng, nàng thì sao? Nàng luôn miệng nói thương hẩn, nhưng vẫn mang đến phiền toái cho hẩn, hại hẩn lâm vào nguy hiểm.

Hoàng Thúy Nhi nói đúng, nàng là một kẻ gieo họa, nàng hại... La Trữ Nhạc thậm chí không hề nhẹ, bây giờ còn làm hại nghĩa trang bị người trong thiên hạ trách mắng.

Loại nữ nhân như nàng làm sao có thể đợi bên cạnh hẩn? Ngộ nhỡ hẩn biết bởi vì nàng, ngay cả tính mệnh cũng mất làm thế nào?

Hoa Đóa mãnh liệt lắc đầu, chỉ là nghĩ như vậy đã đau đến mức không muốn sống. “Không thể! Ta không thể.”

Nắm chặt tay thành nắm đấm, tầm mắt nhìn chăm chăm vào hình ảnh Hoàng Thúy Nhi cẩn thận chăm sóc hẩn, Hoa Đóa không thể không thừa nhận bọn họ mới là một đôi trai tài gái sắc, một đôi trời đất tạo nên.

“Trữ Nhạc, ta trở nên như thế nào cũng không sao cả, chỉ cầu chàng khỏe mạnh, cả đời bình an. Nhưng nếu ta ở lại bên cạnh chàng cuối cùng cùng chỉ mang cho chàng khổ nạn, ta rất nghi ngờ. Chúng ta có thể vĩnh viễn ở chung một chỗ sao?” Nàng không khỏi cười khổ. “Đường như ta không có cách nào mang cho chàng hạnh phúc, bây giờ nghĩ lại, đối với cha ta cũng giống vậy, các người cũng bởi vì ta mà chịu hết hành hạ.” Đấy mắt nàng tràn đầy thê lương.

“Không có ta cũng sẽ không có phiền toái nữa, chàng. . . . Cũng có thể trải qua những ngày bình yên. . . . Đối với chàng như vậy mới là tốt nhất, đúng không?” Nàng tự lẩm bẩm, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, thần sắc ảm đạm rời khỏi phòng.

“Đóa Nhi, Đóa Nhi. . . .” Trên mặt La Trữ Nhạc đang hôn mê hiện đầy mồ hôi, nỉ non ra tiếng.

Trong mộng, bóng dáng của Hoa Đóa từ từ mơ hồ, hơn nữa bất kể hấn gọi thế nào nàng cũng không chịu quay đầu lại, để lại một mình hấn cô độc đứng nguyên tại chỗ.

Hấn rất sợ hãi, rống to đến khàn cả giọng——

“Trữ Nhạc công tử!” Hoàng Thúy Nhi thấy hấn mở mắt ra, mừng rỡ cầm tay của hấn, “Người rốt cuộc đã tỉnh.”

Hôn mê hơn mười ngày, cuối cùng hấn đã khôi phục ý thức.

Tầm mắt của hấn có chút mơ hồ, cố gắng trợn to mắt, thấy rõ dung nhan trước mặt, lập tức khó nén thất vọng. “Đóa Nhi, Đóa Nhi đâu? Ta muốn, muốn gặp nàng!” Hấn hơi có vẻ kích động.

Sắc mặt Hoàng Thúy Nhi trở nên rất khó coi, “Trữ Nhạc công tử, chàng vừa mới tỉnh lại, có muốn uống ngụm nước trước hay không?” Nàng làm bộ coi thường lời của hấn, miễn cưỡng nhếch khóe miệng.

“Đóa Nhi.” Hấn hít sâu một hơi, lại nhớ tới cái tên này.

Nàng cau mày, do dự một chút mới mở miệng, “Hoa Đóa không ở nơi này.”

“Nàng ở nơi đâu?”

“Nàng. . . .” Hoàng Thúy Nhi cố làm ra vẻ tức giận, “Trữ Nhạc công tử cực khổ cứu nàng về, ai ngờ nàng không cảm kích thì thôi, nhưng ngay cả một câu cũng không nói rồi rời khỏi trang viên, thật là lãnh khốc vô tình mà!”

Hấn dùng sức hất tay của nàng ra, “Không cho phép người nói xấu Đóa Nhi!” Gian nan ngồi dậy, khàn cổ họng kêu, D)D(L*Q&D^Min!na “Ta muốn thấy Đóa Nhi! Nàng ở nơi đâu?”

Hoàng Thúy Nhi là một thiên kim đại tiểu thư, lại nhiều lần bị hấn lạnh nhạt, lại nghe trong miệng của hấn chỉ la hét một người tên Hoa Đóa, vẻ mặt nhất thời không vui. “Không phải ta nói nàng đã rời đi sao, chàng muốn đi đâu tìm người?”

Lẩm bẩm tiếp tục trách nói: “Chàng vừa mới tỉnh lại, tốt nhất đừng bởi vì nhất thời kích động lại động đến vết thương. Thân thể của chàng quan trọng hơn, luôn lo lắng nữ nhân kia làm cái gì chứ?”

Hấn nhắm mắt lại, cố gắng đè nén lửa giận trong lòng —— là ai cho phép nàng ta đến phòng của hấn? Là ai cho phép nàng ta tới!

“Tránh ra! Tự ta đi tìm nàng.” Hấn vội vã xuống giường, lại bởi vì bị thương nặng mà ngay cả đứng cũng không thể nào đứng ngay ngắn.

“Trữ Nhạc công tử!” Hấn thật là cố chấp, Hoàng Thúy Nhi vội vàng nâng hấn lên, vội vàng kêu bên ngoài, “Người đâu mau đến! trữ Nhạc công tử tỉnh lại rồi!”

Đinh thúc một mực đứng ngoài cửa coi chừng nghe được tiếng gọi, lập tức xông tới. “Thiếu gia!” Thấy hấn rốt cuộc tỉnh lại, tâm tình vô cùng kích động, nhưng lại thấy không khí quái dị trong phòng, vội vàng thu hồi nụ cười. “Thiếu gia muốn đi đâu? Thiếu gia muốn cái gì, giao phó tiểu nhân là được, ngàn vạn lần đừng lộn xộn tránh cho làm vết thương rách ra!”

La Trữ Nhạc chợt cầm lấy tay hấn, “Đinh thúc, đi tìm Đóa Nhi, mau giúp ta tìm Đóa Nhi, ta muốn thấy nàng. . . .”

Mở mắt ra không nhìn thấy Hoa Đóa, làm cho hấn cảm thấy rất lo lắng!

“Chuyện, chuyện này. . . . Hoa cô nương không có ở trong trang viên.” gương mặt Đinh thúc nhăn lại.

“Tại sao không có ở đây? Nàng đi nơi nào rồi hả ?” La Trữ Nhạc lo lắng hỏi.

“Ba ngày trước nàng đã rời khỏi trang viên rồi.” Đinh thúc tránh né ánh mắt của hắn, nhỏ giọng mà nói ra.

“Ba ngày trước?” Thân thể hắn hơi bị chấn động, sắc mặt vốn tái nhợt càng trở nên trắng bệch. “Tại sao phải đuổi nàng đi? Đinh thúc biết rõ ta quan tâm nàng nhiều bao nhiêu, tại sao có thể để cho nàng đi? !” Lớn tiếng gào thét, bước chân lão đảo.

“Thiếu gia, cẩn thận!” Đinh thúc vội vàng vịn hắn, cũng giải thích thêm, “Hoa cô nương cũng không nói cho bất cứ kẻ nào đã rời đi, hơn nữa nàng còn để lại một phong thư muốn chúng ta đừng tìm nàng nữa, cộng thêm lúc ấy vội vàng ứng phó những người kia. . . .” Hắn không tiếp tục nói nữa.

Hoa Đóa vừa đi, những người canh giữ ồn ào ở ngoài cửa kia cũng biến mất theo, tình huống này khiến cho tất cả mọi người trong nghĩa trang thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù thẹn với Hoa Đóa, nhưng bọn họ cũng hiểu chỉ có nàng rời đi mới có thể giải quyết phân tranh.

Đinh thúc dĩ nhiên không dám nói việc này cho La Trữ Nhạc — thiếu gia thật vất vả mới trở lại từ Quỷ Môn quan, hôm nay Hoa Đóa biến mất đã đủ để cho hắn đau lòng!

“Cho nên cứ nàng đi?” La Trữ Nhạc mãnh liệt hít một hơi, nỗi sợ hãi mất đi nàng chiếm hết trái tim, “Các người không tìm, ta đi tìm. . . . Ta đi tìm Đóa Nhi.”

“Trữ Nhạc công tử, thân thể chàng như thế này còn có thể đi đâu chứ? Trước tiên chàng chữa khỏi vết thương rồi hãy nói!” giọng nói của Hoàng Thúy Nhi vô cùng bắt mắt, khuyên bảo.

Thế nhưng hắn lại mất điếc tai ngơ, “Ta muốn đi tìm nàng. . . .” Lão đảo nghiêng ngả đi ra sương phòng, thỉnh thoảng dựa vào vách tường lấy hơi, không ngừng đi một chút lại dừng một chút, nhiều lần ngã nhào trên đất, nhưng vẫn kiên trì bò dậy tiếp tục đi ra ngoài.

Dọc theo đường đi, tất cả người trong trang viên đều tròn to mắt, lớn tiếng la lên rồi rít, “Thiếu gia! Cẩn thận. . . .”

“Không nên tới!” Hắn cự tuyệt bất kể người nào đỡ, dùng sức rống to. “Đóa Nhi! Ta muốn tìm Đóa Nhi. . . . Ở nơi nào? Đóa Nhi. . . .” Nhớ mong người yêu, vì vậy La Trữ Nhạc dựa vào ý chí đi ra cửa chính.

Sáng sớm, trời vừa mới sáng, người trên đường phố còn thừa thớt.

Hắn đứng ở trên đường cái, bắt lực nhìn xung quanh.

“Trữ Nhạc công tử, người quá làm càn rồi!” Hoàng Thúy Nhi vẫn đi theo bên người hắn không nhìn nổi, lập tức vịn hắn, “Mau trở về nghỉ ngơi!”

“Tránh ra! Buông ta ra.” Hắn đẩy nàng ra, thở hổn hển.

Nàng suýt chút nữa ngã nhào, nhìn bàn tay trống rỗng, không cam lòng nói: “Sao chàng đối xử với ta như vậy? Mấy ngày nay đều là ta canh giữ ở bên giường chăm sóc chàng mà!”

“Chúng ta đâu có bất kỳ quan hệ gì?” Hắn lạnh lùng nhìn nàng.

“Cái gì?” Bị bộ dáng lạnh lùng của hắn hù dọa, ngay sau đó nàng lắc lắc đầu, thuyết phục mình đây là ảo giác, lấy dũng khí nói: “Ta là vị hôn thê của chàng, tại sao lại không có không quan hệ với chàng chứ?” Nàng ta lại ôm cánh tay của hắn lần nữa.

“Vị hôn thê? !”

“Đúng vậy! Bá phụ đã đến cửa xin cưới, cha mẹ ta cũng đã đồng ý cuộc hôn nhân này, đương nhiên ta là vị hôn thê của chàng rồi.”

Hắn dùng lực hất tay của nàng ra, “Người? Người là ai à? Ta không nhớ ta biết người, làm sao có thể sẽ đáp ứng việc hôn sự này chứ? Buồn cười!” Ánh mắt của hắn lạnh khốc, giọng nói vô tình tàn nhẫn.

“La Trữ Nhạc! Làm sao chàng có thể nói ra lời như thế?” Sắc mặt của nàng tái nhợt, xấu hổ biến thành giận dữ.

Nhắm mắt lại, hắn cố nén đau đớn do vết thương hành hạ, cắn răng nặn ra lời nói. “Người...người đừng làm phiền ta, nếu không cút. . . . Đừng trách ta không khách khí!”

Tại sao người bên cạnh hần không phải là Hoa Đóa? Nữ nhân này thật là phiền phức muốn chết, giờ phút này hần không nhàn hạ thoải mái mà bày ra bộ mặt thiện lương, chỉ muốn phải nhanh chóng tìm được Hoa Đóa!

“Chàng!” Hoàng Thúy Nhi bị ánh mắt lạnh lùng của hần làm chân động, lúc này mới phát hiện hần cũng không dịu dàng, thân thiết như trong tưởng tượng của nàng, ngược lại là máu lạnh vô tình. Thật, thật là đáng sợ đó! Vì vậy nàng khóc lớn rồi chạy mất.

“Thiếu gia.” Đinh thúc thu hết tất cả chuyện trước mắt vào mắt, gương mặt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Đổi cho ngươi tới khuyên ta sao? Không! Ta không nghe. Ta chỉ muốn Đóa Nhi, chỉ cần nàng. A.” Hần lắc đầu, bởi vì động tác mạnh mới vừa rồi mà kéo rách vết thương, không khỏi thở hộc vì kinh ngạc.

Đinh thúc nhìn máu đỏ tươi làm ướt vạt áo trên ngực hần, cảm thấy đau lòng không dứt. “Đinh thúc sẽ giúp người tìm được Hoa cô nương, người trở về trước có được hay không? Vết thương của người cũng nứt ra rồi!”

Thương thế của hần quá mức nghiêm trọng, thật vất vả mới khép lại, hiện tại lại nứt ra, máu tươi chảy ròng ròng. Một thân áo trắng của hần dường như đã bị nhuộm thành màu đỏ, hình tượng này thật sự là quá kinh hãi rồi.

“Đinh thúc, tại sao Đóa Nhi muốn rời đi ta? Tại sao?” kiên cường của hần rốt cuộc tan rã, khóc ồ lên hết như đứa bé, “Ta thật sự không thể không có nàng. Nàng rốt cuộc ở đâu?” Giọng nói mang theo tiếng khóc nồng đậm.

“Thiếu gia.” hộc mắt Đinh thúc cũng ửng hồng theo.

Hần nắm quả đấm, chịu đựng đau đớn do vết thương bị xé rách, kêu hết hơi sức, “Đóa Nhi. Ta biết rõ nhất định nàng đang ở đâu đó nhìn ta. Đừng né tránh ta nữa, có được hay không? Ta rất nhớ nàng. Nàng thật sự muốn bỏ rơi ta sao? Đóa Nhi, mau ra đây, mau ra đây.”

Hần một tay vỗ trán, tuần nhan tái nhợt trở nên trắng bệch, thân thể lão đảo giống như sau một khắc sẽ té xỉu trên đất. “Rốt cuộc muốn làm sao thì nàng mới nguyện ý, nguyện ý trở lại?” Hần đã bó tay hết cách.

Khi hần rơi vào tuyệt vọng thì đột nhiên hông của hần bị người ôm lấy, sau lưng truyền đến một luồng ấm áp, làm cho thân thể của hần hơi bị cứng đờ lại.

Sẽ là nàng sao? Hần chậm chạp cúi đầu thấy một đôi tay nhỏ bé, tâm tình thoáng chốc từ kinh ngạc chuyển biến thành mừng rỡ như điên. “Phải. Đóa Nhi?” Chậm rãi xoay người, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa lê đầm mưa*.

*hoa lê đầm mưa: Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương Quý Phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái khi khóc.

Bởi vì nàng xuất hiện, trái tim buộc chặt của hần rốt cuộc buông lỏng. Lại bởi vì nước mắt của nàng, tim của hần lại bắt đầu mơ hồ co rút đau đớn.

Nàng thật sự là nhược điểm của hần mà!

“Đúng, đúng là ta! Trữ Nhạc, thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta cho là chỉ cần ta biến mất, tất cả sẽ yên bình.” Nàng nghẹn ngào.

Kể từ khi biết được người trong thiên hạ bởi vì nàng mà tìm đến nghĩa trang gây phiền phức, nàng đã quyết định rời khỏi nghĩa trang. Vốn nên tìm một chỗ trốn đi, lại bởi vì không bỏ được La Trữ Nhạc nên nàng luôn chạy đến xung quanh hỏi thăm tin tức.

Mỗi đêm nàng đều không thể ngủ được, le^q!uy&don trong đầu đều đầy áp khuôn mặt của La Trữ Nhạc, cho nên sáng sớm hôm nay nàng bỏ chạy, ai ngờ lại thấy được hần suy yếu, thân thể bị thương, gào thét tên của nàng.

Lòng của nàng bị thương, không thể làm bộ như không thấy hần, càng không thể ngăn cản tình cảm nồng đậm trong lòng đối với hần, nên xúc động vọt ra ôm lấy hần.

“Đóa Nhi ngu ngốc, tại sao nàng cho là như vậy? Nàng không ở bên cạnh ta, ta phải làm như thế nào đây?” Hấn không để ý thương thế trên ngực, ôm chặt lấy nàng. “Ta đã chịu đủ cảm giác đuổi theo phía sau nàng rồi! Đóa Nhi, nàng không yêu ta cũng không sao. . . . Chỉ cần đừng biến mất là tốt rồi, đồng ý với ta...ta van nàng đồng ý với ta!”

Nghe hấn hèn mọn cầu khẩn, nước mắt của nàng đổ rào rào chảy xuống, “Trữ Nhạc, ta đã mang cho chàng bao nhiêu phiền toái! Chẳng lẽ chàng không chán ghét ta sao?”

Hấn khàn khàn mở miệng: “Ta đây liều mạng chính là muốn lưu lại nàng, làm sao sẽ chê nàng phiền toái chứ? Chỉ cần nàng nguyện ý theo ta, bất kể muốn ta bỏ ra cái giá gì ta cũng làm, nàng hiểu không?”

“Ta biết, sau này ta sẽ không tiếp tục trốn tránh nữa, cũng sẽ không bỏ lại chàng nữa.” Nàng quyết định bỏ tất cả bản khoán, cho dù bị người khác gọi là kẻ gieo họa, là người làm hại hấn, nàng cũng sẽ không lùi bước nữa. “Ta đồng ý với chàng, ta sẽ ở bên chàng cả đời.”

“Đóa Nhi, cảm ơn.” Hấn rất vui mừng khi nghe được câu này, nắm tay của nàng nhưng cả người bởi vì mất máu quá nhiều nên bắt đầu cảm thấy vầng đầu hoa mắt.

“Trữ Nhạc!” Lòng của nàng thấy kinh hãi, nhìn chằm chằm áo hấn bị máu nhuộm đỏ, “Đừng nói ahhh... Đừng nói ahhh... Chúng ta đi về trước.”

“Hoa cô nương, ta tới giúp một tay!”

“Không, ta có thể.” Trực tiếp vác hấn trên vai, nàng nhanh chóng đi vào bên trong trang viên của nghĩa trang.

Đinh thúc nhú mày, nhìn thấy hình ảnh kỳ lạ này, không khỏi cười ra tiếng. “Thật tốt quá, thiếu gia, Hoa cô nương thật sự trở lại bên cạnh người rồi.”

Tình yêu của La Trữ Nhạc cuối cùng đã đơm hoa kết trái rồi, hấn thật lòng cảm thấy vui vẻ cho thiếu gia.

10. Chương 10

Hoa Đóa bưng khay hoa quả đầy ấp đi vào sương phòng, thấy hấn ngồi ở trên ghế bên cửa sổ, một tay chống dưới cằm, tư thế lười biếng phơi mình dưới ánh mặt trời ấm áp, không khỏi nhìn đến ngây dại.

La Trữ Nhạc là một vương giả trời sanh, bất kể làm cái gì đều rất bắt mắt, rất có cảm giác tồn tại, ngay cả bộ dáng ngủ gà ngủ gật cũng đều ưu nhã cao quý như thế.

Một mỹ nam tử như này thật sự là của nàng sao? Nàng lắc đầu, lại khó nén được nụ cười ngọt ngào trên môi.

“Đóa Nhi.”

Nàng nghe thấy, tiến lên, “Tại sao không đi ngủ trên giường vậy?” Dịu dàng hỏi.

Bàn tay to lớn kéo qua nàng, để nàng ngồi trong lòng của hấn. “Ở đây có thể phơi nắng, rất thoải mái.” Mặt vùi ở cổ của nàng, hấn thỏa mãn thở ra một hơi.

Hoa Đóa rất lo lắng cho thương thế của hấn, muốn trước khi thương thế của hấn tốt lên thì không cho phép chạy loạn, chỉ có thể ở trong phòng nghỉ ngơi.

Ở trong phòng đợi hai tháng, hấn đã buồn bực muốn chết, may mà có Hoa Đóa làm bạn bên cạnh hấn, nếu không hấn thực sự sẽ điên mất.

Nhờ nàng chăm sóc tỉ mỉ, thương thế của hấn từ từ chuyển biến tốt, mấy ngày nữa đã có thể mạnh như rồng hổ xuất hiện trước mặt mọi người.

“Muốn ăn trái cây gì?”

“Gì cũng được.” Hấn buông nàng ra.

Nàng cầm một quả cam lên lột vỏ, do dự một chút mới mở miệng, “Trữ Nhạc, chàng định xử lý chuyện của thiếp như thế nào?”

Người trong võ lâm vẫn không muốn buông tha cho nàng như cũ, vì nể chuyện La Trữ Nhạc đang dưỡng thương mới đồng ý không đến trang viên gây ồn ào, nhưng chờ thương thế của hấn tốt lên phải cho tất cả mọi người một đáp án thỏa mãn.

Mặc dù nàng cũng không muốn làm hấn mất hứng, nhưng nàng phải đối mặt thực tế.

Hấn nghĩ đến sự việc này, tuần nhan nhất thời trở nên âm trầm. “Những người đó thật đúng là âm hồn bất tán!” Hấn không thích thấy dáng vẻ mặt mày ủ rũ của nàng, điều này làm cho sự lười biếng của hấn biến mất trong nháy mắt.

“Thương thế của chàng đã tốt lên rất nhiều, chuyện này phải giải quyết rồi!” Nàng cầm một miếng cam lại gần bên miệng của hấn.

Hấn há to miệng cắn, còn búng bình cắn ngón tay của nàng, nhìn dáng vẻ xấu hổ của nàng, hấn mới tươi cười rạng rỡ.

“Đừng làm rộn!” Nàng vội vàng rút tay về, gương mặt ửng hồng.

Hấn nhú mày, “Nghĩ đến phải đối phó với những người đó, ta thật sự muốn giả bộ bệnh đó! Mỗi ngày đều có Đóa Nhi vừa xinh đẹp vừa đáng yêu bên cạnh ta, còn dịu dàng phục vụ ta, thật hạnh phúc!” Nùng nịu nói: “Chúng ta dứt khoát chạy trốn đi? Chạy đến chỗ không ai biết chúng ta, không cần phải để ý xem bọn hấn làm gì rồi.”

Nàng nghe xong chỉ thấy dở khóc dở cười, hơi đẩy hấn ra. “Nhưng chàng là nghĩa lữ công tử! Lời nói như lời trẻ con thế này ngộ nhờ bị người nghe khác được thật đáng xấu hổ?”

“Nghĩa lữ công tử cũng là người chứ! Cũng không phải là thần.” Hấn hừ một tiếng, cảm thấy sắp bị cái danh hiệu này làm phiền chết.

Nàng thu lại cười đùa, nói nghiêm túc: “Trữ Nhạc, lần này không nên giấu thiếp bảo vệ ở phía sau nữa, chúng ta cùng nhau đối mặt đi!” Nàng không muốn để một mình hấn đi đối mặt với chỉ trích của mọi người, nàng muốn cùng nhau đối mặt với hấn, đứng ra bảo vệ hấn.

“Đóa Nhi, những người đó rất phiền, ta đã quen đối mặt với bọn hấn, nên hãy để ta làm thôi!” Hấn không thể chịu được việc nàng bị người khác trách mắng.

“Mỗi lần đều là chàng bị mắng, nhưng mà ta một chút cũng không sao cả, chàng biết không? Cái người này làm sao làm cho ta cảm thấy rất khổ sở như vậy, chàng muốn làm cho ta áy náy đến chết sao?”

“Ta không có ý tứ đó.”

Hấn vội vã muốn giải thích, bàn tay nhỏ bé của nàng lập tức che cái miệng của hấn lại. “Thiếp hiểu tâm ý của chàng, chỉ là chàng hãy đối lập trường suy nghĩ một chút! Thiếp cũng không muốn bỏ chàng một mình mà!” Hoa Đóa trời sanh tính tình xấu hổ lại đỏ mặt nói ra những lời này.

“Không bỏ được ta?” Hấn chậm rãi lặp lại, rồi cười ra tiếng như tiểu tử ngốc.

“Đúng vậy!” Nàng nhỏ giọng đáp lại.

Bàn tay nâng cằm của nàng lên, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn kiêu diễm trước mắt, trái tim thấy ấm áp, nhếch miệng lên. “Được, chúng ta cùng nhau đối mặt.” Hấn thỏa hiệp.

“Ừ.” Nàng gật đầu, lại nghĩ tới một chuyện khác, “Chờ chuyện này xử lý xong, trở lại kinh thành thiếp phải xin lỗi bá phụ!”

“Nói xin lỗi?” Hấn nhú mày, trong đầu hiện lên khuôn mặt cổ chấp của cha. “Ta cũng không làm sai việc gì, sao phải nói xin lỗi?” Hấn mạnh miệng nói.

Lần trước hắn không để ý thân phận nghĩa lữ công tử, kiên trì muốn nhúng tay vào chuyện Hắc Ngục kiếm làm cho cha hắn hết sức tức giận. Sau trận đó vẫn một mực chiến tranh lạnh với hắn.

Cho đến khi hắn bị thương, lòng cha hắn như lửa đốt chạy đến xem hắn. Sau khi xác định hắn không có nguy hiểm tánh mạng, nhớ tới là liên quan đến Hoa Đóa nên mới có thể dẫn đến những sự kiện liên tiếp đó, lại tức giận chạy về Kinh Thành.

Tiếp theo vẫn không có thêm để ý đến hắn, kiên trì đến Hoàng phủ cầu hôn, thật may là Hoàng Thúc Nhi bị hắn hù dọa chạy mất, khóc lóc muốn từ hôn mới giải quyết được hôn sự này.

Cũng vì vậy, làm cho cha hắn càng lúc càng không thể tha thứ cho hắn và Hoa Đóa.

“Chàng đừng như vậy, bá phụ sẽ tức giận cũng là việc thường tình, ai bảo thiếp làm cho đứa con bảo bối độc nhất của hắn bị thương lần nữa, người làm cha mẹ luôn đau lòng con của mình mà!”

“Ta hiểu rõ, nhưng ta cũng rất khổ sở! Bọn họ yêu thương ta, vậy ai đau lòng cho Đóa Nhi?” Hắn vuốt khuôn mặt của nàng, không thôi nói.

Hoa Đóa vừa sanh ra đã không có song thân phụ mẫu, người cha nuôi dưỡng nàng lớn lên lại bị Bái Hà sát hại. Chẳng qua nàng chỉ là một cô nương gần mười tám tuổi tuổi, tại sao lại không có ai đồng tình với nàng, còn trách tội nàng chứ?

Hốc mắt nàng đỏ lên, cảm động. “Thiếp không cần lòng thương của mọi người, thiếp chỉ cần tình yêu của La Trữ Nhạc chàng thôi.” Nàng thu hồi nước mắt rất nhanh, khẽ mỉm cười.

Trải qua nhiều biến cố, tính tình của nàng trở nên càng thành thực hơn, kiên cường hơn. “Chỉ cần chàng thương yêu thiếp là đủ rồi.”

“Đóa Nhi. . . .” Hắn ôm chặt nàng.

“Trữ Nhạc, đừng hờn dỗi bá phụ nữa. Người cũng là vì muốn tốt cho chàng, chúng ta cùng nhau đi cầu xin người tha thứ có được không?” Nàng dịu dàng khuyên: “Nếu như bá phụ không tha thứ cho chúng ta, vậy hôn sự của chúng ta phải làm gì đây? Chẳng lẽ muốn cả đời không thành thân sao?”

Không thành thân? “Cái này không thể được!” Hắn lớn tiếng nói, vội vàng buông nàng ra. “Được, ta nghe nàng, đợi xử lý xong mọi chuyện sẽ trở về Kinh Thành cầu xin cha tha thứ.”

Không phải hắn ngày đêm hy vọng có thể thành thân với Hoa Đóa sao! Chuyện này cũng không thể kéo dài nữa.

“Chàng nghĩ thông là tốt rồi.” Rốt cuộc nàng thở dài một hơi. “Đúng rồi, hôm nay thoa thuốc chưa?”

“Thoa thuốc? Còn chưa.”

Nàng cau mày, lo lắng trách cứ mấy câu. “Sao lại luôn quên thoa thuốc? Thiếp giúp chàng.” Đi về phía hộp tủ cạnh mép giường, lấy ra bình thuốc từ bên trong. “Phải thoa thuốc mỗi ngày, vết sẹo mới có thể mất đi được!”

“Ừ, nàng muốn giúp ta? Đóa Nhi, ta tự mình mình làm được rồi.” Tuấn nhan xuất hiện đỏ ửng mắt tự nhiên, vẻ mặt hốt hoảng khó được.

“Mỗi lần đều nói tự chàng làm, vậy mà không thể thực sự nhớ thoa thuốc nổi một lần?” Nàng kiên trì không chịu đưa bình thuốc cho hắn, ngồi xuống trước mặt của hắn. “Ừ, vén y phục lên.”

“Đóa Nhi, ta tự làm được mà!” vẻ mặt hắn vô cùng bất đắc dĩ, đối mặt với vẻ mặt nghiêm chỉnh của nàng, chỉ có thể âm thầm than thở.

Nàng càng nghiêm túc, hắn càng cảm thấy xấu hổ. Nàng nhất định không biết mỗi lần khi nàng giúp hắn bôi thuốc thì trong đầu của hắn đều nghĩ đến một số chuyện lung tung.

Nhưng mà hắn là một nam nhân tinh lực dồi dào mà! Đối với hắn mà nói, khi bàn tay nhỏ bé trắng nõn của nàng sờ tới sờ lui trước ngực hắn quả thực là loại đau khổ!

Đây chính là cái gọi là sự hấp dẫn của Đóa Nhi .

11. Chương 11

“Ít lắm nhải!” Nàng nheo lại mắt, không nghe hắn kêu đau, bắt đầu kéo áo của hắn lên.

“Đóa Nhi, Đóa Nhi ~” cuối cùng cũng không đấu lại được hơi sức của nàng, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ mặc cho nàng đẩy y phục, mở lồng ngực vạm vỡ ra, mặc cho nàng chà đạp. “Đến đây đi! Ta nhận.”

Hắn sẽ cắn răng chịu đựng rộn rạo trong lòng với nàng.

Ngón tay dính vào dược cao, êm ái xoa thuốc lên vết thương của hắn — các vết thương này từ xương quai xanh rải rác đến trên bụng, vừa thô lại xấu xí, bất kể như thế nào hình như cũng không thể nào biến mất.

“Chỉ cần mỗi ngày thoa thuốc, vết sẹo nhất định sẽ biến mất.” Nàng nói ra hy vọng trong cõi lòng.

La Trữ Nhạc biết rõ vết sẹo này không thể nào biến mất, nhưng nghe thấy giọng nói đầy ắp nỗi lòng của nàng, cũng gạt đầu theo. “Ừ, mỗi ngày Đóa Nhi đều giúp ta bôi thuốc như vậy, nhất định sẽ biến mất.”

Thật ra thì hắn không hề quan tâm trên người có nhiều xấu xí vết sẹo chút nào, thậm chí còn rất tự hào hắn dùng vết sẹo này đổi về Hoa Đóa. Nhưng nàng luôn luôn cảm thấy rất tự trách, điều này làm cho hắn cảm thấy rất đau lòng.

“Thật xin lỗi.” Nàng nhịn xuống nước mắt, giọng nói run rẩy.

“Ta nói không thích nghe thấy câu này rồi mà!” Bàn tay lau đi nước mắt trên mặt nàng, “Ta sợ nàng sẽ khóc, nước mắt ròng ròng, nên mới không muốn cho nàng bôi thuốc giúp ta.”

Ngoại trừ dự vọng cực kỳ nóng bỏng đối với nàng, cũng có lý do này nữa!

“Đúng không. . . . A, ta không nói.” Nàng cúi đầu, nghiêm túc giúp hắn bôi thuốc.

Hắn hít sâu một hơi, cảm thụ bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng đang bừa bãi chạy loạn ở trước ngực của hắn, ngay cả bên tai cũng bắt đầu ửng đỏ. “Đóa Nhi, để ta tự làm thôi.” Bắt được ngón tay của nàng, đỏ mặt nặn ra những lời này.

Sẽ tiếp tục mò xuống, hắn sẽ biến thành Đại Sắc Ma dụng ngã nàng mất!

Nàng nháy mắt, mặt vô tội. “Tại sao mỗi lần thoa thuốc, mặt của chàng lại hồng như vậy? Là thân thể không thoải mái sao?” Vấn đề này quấy rầy nàng thật lâu.

“Không phải.” Hắn lúng túng lắc đầu.

“Không phải là không thoải mái, vậy thì vì cái gì?”

Hắn than thở, bàn tay xoa đầu của nàng. “Đóa Nhi, không nên hỏi, đáp án rất đáng sợ.” Nói ra sẽ chỉ làm hắn buồn bực đến muốn đập đầu vào tường.

Hắn sao có thể để cho nàng tích thiện Thành Đức trong đầu hắn đều là suy nghĩ lung tung đối với nàng đây? Nay, cái này quá mất hình tượng.

Nàng nghiêng đầu nhìn chằm chằm hắn. Đáp án rốt cuộc là cái gì?

“Ai! Đóa Nhi, chúng ta thành thân nhanh lên một chút có được hay không?” Hai tay che mặt, hắn chỉ có thể gào khóc, không dám chống lại cặp mắt trong suốt của nàng.

Tất cả các anh hùng hảo hán, hào kiệt hiệp khách xuất hiện tại trong trang viên của nghĩa trang mấy tháng nay nhìn thấy nghĩa lâm công tử cuối cùng cũng chữa khỏi các vết thương xuất hiện đều rí rít nói lên yêu cầu muốn La Trữ Nhạc giao Hoa Đóa ra.

La Trữ Nhạc ngồi ở trên ghế, nhìn nhân sĩ của các danh môn chính phái lớn tiếng la hét trong đại sảnh, bất đắc dĩ nở nụ cười nhạt trên khóe miệng.

“Các vị đều nói xong chưa?” Hắn cuối cùng cũng mở miệng, chờ mọi người an tĩnh lại mới nói: “Có thể đến lượt ta nói rồi chứ?”

Mọi người cùng nhau gật đầu.

“Về bởi vì Hắc Ngục kiếm mà hy sinh anh hùng hào kiệt của các môn phái, ta cũng cảm thấy hết sức tiếc nuối, thật may cuối cùng chuyện này đã kết thúc, sẽ không còn có người bởi vì chuyện này mà hy sinh.” Hắc dừng lại một chút nói tiếp: “Vốn tưởng rằng Bái Hà chết, Kỳ Tinh giáo diệt vong có thể an ủi sự tức giận của nhiều người, tất cả đã qua, không ngờ là ta đã nghĩ quá dễ dàng.”

“Nghĩa Lẫm công tử, hy sinh nhiều người như vậy, tên đầu sỏ gây nên cũng phải trả giá thật lớn chứ?”

Hắc nhíu mày, “Đầu sỏ gây nên? !” Giọng điệu của hắc vô cùng bình tĩnh, “Thì ra là Bái Hà cũng không phải đầu sỏ gây nên chuyện, Hoa Đóa mới phải sao? Sao ta lại nhớ Hoa Đóa là bị Bái Hà khống chế, là giết người khi không ý thức nhỉ?”

“Dù là bị khống chế, giết người chính là giết người, sự thực là không thể chối bỏ!”

Đáy mắt hắc thoáng qua một tia lửa giận, nhưng rất nhanh đã biến mất, tiếp tục nở nụ cười, “Ta không hề muốn gạt bỏ sự thật! Chẳng qua ta có cảm thấy rất tò mò một chút, bất kể là thay trời hành đạo, nhưng thất thủ giết lầm, chẳng lẽ các vị ở đây đều chưa từng giết người sao?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của mọi người cứng lại.

“Nghĩa Lẫm công tử, lời này.”

“Chưa từng giết người sao?” Cắt đứt lời của hắc, La Trữ Nhạc nhẹ giọng nói lên, mắt thấy tất cả mọi người im lặng không nói, không khỏi nhếch miệng. “Xem ra tất cả mọi người đều có! Nếu đều có, các vị có tư cách gì muốn Hoa Đóa hy sinh tánh mạng để bồi tội chứ? Nàng cũng là một người bị hại, nàng bị tổn thương cũng không ít hơn các vị, hơn nữa Bái Hà đã chết, chẳng lẽ các vị không thể để ân oán xuống sao?”

Để thù hận xuống cũng không phải là chuyện dễ, nếu không như vậy, lại có bao nhiêu người vô tội nữa vì vậy mà hy sinh tánh mạng đây?

“Này, chuyện này... “ thái độ của Nghĩa Lẫm công tử vô cùng cứng rắn, một tên hiệp khách trong đó bất mãn nói: “Nghĩa Lẫm công tử, đây cũng là chuyện trong võ lâm, thành thật mà nói, chúng ta đối với hành động vô cùng bảo vệ Hoa Đóa của người cảm thấy vô cùng khó hiểu. Vì một cô nương mà làm địch với tất cả người trong võ lâm, hình như có chút không ổn.”

Hừ! Tuấn nhan của La Trữ Nhạc trong nháy mắt trở nên âm trầm _____ những người này có chuyện lập tức mang đến chỗ Nghĩa Lẫm công tử, đi cầu xin hắc giúp một tay. Không có việc gì sẽ bắt hắc lăn sang một bên, không cho phép hắc nhúng tay vào bất cứ chuyện gì sao?

Cái vị trí Nghĩa Lẫm công tử này, thật đúng là làm cho người ta thấy uất ức!

“Nàng không phải cô nương bình thường.” Liếc nhìn mọi người, hắc kêu: “Đóa Nhi!”

Dứt lời, một bóng người từ bên trong đi ra, lại đi gần bên cạnh La Trữ Nhạc, thấy bàn tay duỗi ra của hắc, nàng do dự một chút rồi mới cầm lấy.

Hành động thân mật của bọn họ lập tức làm cho mọi người bàn tán xôn xao.

“Phu quân bảo vệ thê tử không phải chuyện thiên kinh địa nghĩa* sao?” Hắc nhíu mày, cảm thấy hài lòng cực kỳ nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của bọn họ. “Hoa Đóa là thê tử xuất giá của ta, từ trước khi chưa xảy ra chuyện của Bái Hà, ta với nàng đã nhận định rõ ràng. Vốn tưởng rằng hai ta có thể trải qua những ngày hạnh phúc, vui sướng, ai ngờ lại gặp phải chuyện Hắc Ngục kiếm

*thiên kinh địa nghĩa: đạo thường của trời, lý lẽ của đất xưa nay không bao giờ thay đổi được.

Hắc thở dài một cái, “Thật vất vả mới liều chết cứu thê tử của về ta, hiện tại lại phải tự tay đẩy nàng ra ngoài để mọi người phán xét sao? Chuyện này đối với ta mà nói không khỏi quá tàn nhẫn.”

Về mặt của hắc buồn bã thâm trầm, giọng cảm thán làm mọi người nghe thấy chua xót, lập tức làm lên sự đồng tình đối với Nghĩa Lẫm công tử.

“Chỉ là vị hiệp khách này nói đúng, ta là Nghĩa Lãm công tử, không thể tùy hứng làm bậy, làm việc gì sai đương nhiên là phải trả giá thật lớn.” Hấn nhắm mắt lại, đau thương nói: “Lỗi của nương tử, hãy để một mình người làm phu quân ta đây gánh chịu đi!”

“Nghĩa Lãm công tử có ý gì?”

“Ta nguyện ý thay thế Hoa Đóa lấy cái chết tạ tội.” Nói xong quay sang bên cạnh ngoắc ngoắc.

Đinh thúc lập tức xuất hiện, hai tay dâng kiếm, chờ đợi chỉ thị.

Mọi người kêu lên, sắc mặt đại biến, hoảng sợ không nói ra lời. Mà Hoa Đóa ngồi một bên cũng trợn to mắt, lắc đầu mạnh mẽ, đang lúc định mở miệng, bàn tay nhỏ bé đột nhiên bị La Trữ Nhạc bóp thật chặt.

Bỗng dưng, nàng nhớ tới lời La Trữ Nhạc dặn dò nàng lúc trước _____ “Bất kể ta nói cái gì cũng không được hốt hoảng, cũng không cần mở miệng, tin tưởng ta là được, hiểu chưa? Đóa Nhi.” Chống lại trông mắt chân thành của hấn, nàng nghe lời ngậm kín miệng.

“Nói gì vậy!” Mọi người vội vàng lắc đầu, không dám tin.

“Thấy vậy trừng phạt đối với các vị mà nói quá kích thích.” La Trữ Nhạc nghiêng đầu, ánh mắt lóe lên. “Thật ra thì còn có một biện pháp khác.” Tạm dừng lại một chút, kích thích sự tò mò của bọn họ.

“Nghĩa Lãm công tử mời nói đi!”

“Đã khiến cho sóng gió lớn như vậy, chứng tỏ năng lực của ta chưa đủ. Ta thật sự thấy hổ thẹn với danh hiệu Nghĩa Lãm công tử. Để bồi tội với mọi người, La Trữ Nhạc ta ở chỗ này tuyên bố rời khỏi vị trí Nghĩa Lãm công tử để chịu trách nhiệm.”

Mọi người nghe vậy ngơ ngác nhìn nhau, không ngừng toát mồ hôi lạnh _____ bọn họ chỉ là muốn giao Hoa Đóa ra thôi, thật không nghĩ đến việc muốn bức Nghĩa Lãm công tử xuống đài? Chuyện này không phải náo quá lớn rồi chứ? Huống chi La Trữ Nhạc không làm Nghĩa Lãm công tử, đối với võ lâm là tổn thất lớn!

Hổng biết! Lần này nên làm cái gì?

Lúc này, vị hiệp khách kia mở miệng trước tiên, “Thôi! Nghĩa Lãm công tử nói không sai, Bái Hạ đã chết, không nên truy cứu sai lầm của Hoa Đóa nữa. Chúng ta nên quên đi thù hận trong quá khứ, sớm để ân oán xuống mới đúng.” Đứng lên lắc đầu. “Chuyện này tại hạ không truy cứu nữa.”

Lời của hấn vừa nói ra, những người khác cũng lên tiếng đồng ý.

“Vị thiếu hiệp kia nói đúng, ta cũng không truy cứu.”

“Ta cũng thế.”

“Ai! Tất cả mọi người không truy cứu, vậy ta...”

Mọi người rối rít đứng lên, nói lên lập trường sau đó cùng đi ra khỏi trang viên.

“Ồ, không cảm thấy đề nghị của ta rất tốt sao?” La Trữ Nhạc cau mày, vội vàng lên tiếng, lại không lấy được bất kỳ lời đáp lại nào, đại sảnh lập tức trở nên trống rỗng. “Ai! Còn tưởng rằng có thể thoát khỏi vị trí nghĩa lãm công tử, đáng ghét!” Bất mãn lắm lắm.

“Thiếu gia, người hãy chết tâm đi!” Đinh thúc cười ra tiếng, hấn quá rõ ràng ý định của La Trữ Nhạc.

“Chắc, thật phiền phức.” Hấn bày ra bộ dáng rất bất đắc dĩ.

Hoa Đóa rốt cuộc lên tiếng, “Chớ càn quấy.”

“Ta rất nghiêm túc.” Hấn đã sớm muốn vứt bỏ danh hiệu nghĩa lãm công tử rồi! Người trong thiên hạ cũng không hiểu tâm nguyện của hấn chút nào!

Hoa Đóa ôm lấy hấn, “Trữ Nhạc, cảm ơn chàng.” Nàng sẽ không nói xin lỗi với hấn nữa, mà đổi thành nói cảm ơn — cảm ơn hấn đã liều mạng bảo vệ nàng, cảm ơn hấn đã yêu nàng như thế, hơn nữa cảm ơn hấn nguyện ý ở lại bên cạnh nàng.

Hắn mỉm cười, “Hiện tại chỉ còn lại một chuyện cuối cùng thôi.”

“Đúng vậy!”

“Đóa Nhi, chúng ta lập tức lên đường trở lại kinh thành cầu xin cha ta đồng ý hôn sự.”

“Lập tức?” Quá nhanh đi!

“Dĩ nhiên, ta đã không thể chờ đợi thêm nữa.” Nam nhân nhần nại nhưng có giới hạn đấy!

Giải quyết xong hết võ lâm phân tranh, La Trữ Nhạc lập tức đưa theo Hoa Đóa trở lại nghĩa trang ở Kinh Thành, vừa bước vào đại sảnh đã lập tức nhìn thấy Cha La và mẹ La chờ đợi.

Hắn không nói hai lời trước nói xin lỗi, sau đó nhắc tới hôn sự, thái độ vừa thành khẩn, lại nghiêm túc.

Về cha mẹ La rất phức tạp —— hắn đã sớm nghe Đinh thúc nơi đó nói chuyện của La Trữ Nhạc à Hoa Đóa, hiểu mối thâm tình của hắn, chỉ là thân là cha đâu cần cứ mãi muốn phân thắng bại với nhi tử, hôm nay nhi tử đã nhận lỗi trước, hắn còn kiên trì cái gì chứ ?

“Con chắc chắn muốn thành thân với Hoa cô nương sao? Sẽ không hối hận?” Hắn nhìn Hoa Đóa một cái, thận trọng hỏi.

“Cha, con không thể không có nàng, tuyệt không hối hận.” La Trữ Nhạc rất kiên định mà nói.

“Bá phụ, con sẽ làm thê tử tốt của Trữ Nhạc, van người đồng ý hôn sự của chúng con.”

Cha La ngấm nhìn bọn họ

hồi lâu, trao đổi ánh mắt với thê tử, “Nếu kiên quyết như vậy thì cha còn có thể nói cái gì được? Được rồi!”
Hắn gật đầu đáp ứng.

“Tạ tạ bá phụ.” Hoa Đóa thở phào nhẹ nhõm, dập đầu nói cảm ơn.

“Cha, mẹ, cảm ơn.” La Trữ Nhạc cầm tay Hoa Đóa, cùng nhìn nhau cười với nàng.

Từ giờ khắc này, hôn sự của bọn hắn đã định ra như thế.... Đồng thời nghĩa trang cũng rơi vào bận rộn, bắt đầu bắt tay chuẩn bị cho chuyện vui của Nghĩa Lẫm công tử.

Rốt cuộc ở hai tháng sau, vào một ngày tốt giờ lành, chính là lúc mọi người chúc phúc cho đại hôn sự này long trọng mà vui vẻ cử hành ở kinh thành náo nhiệt.

Rất nhiều người có mặt mũi ở khắp nơi đều xuất hiện, bất kể là nhân sĩ giang hồ hoặc là đời sau của các danh môn cũng tề tựu đông đủ, rồi rít chúc mừng Nghĩa Lẫm công tử.

Đêm đã khuya, La Trữ Nhạc bị lôi kéo mời vài tuần (lượt) rượu, cuối cùng thoát khỏi mọi người, bước vào tân phòng, nhìn thấy tân nương tử mền yêu.

“Thở dài! Một đám gia hỏa làm phiền người khác.” Hắn thở ra một hơi, hắt đầu muốn loại bỏ đi mùi rượu, nhìn thấy nàng ngồi ở trên giường, nhếch miệng.

“Đóa Nhi.” vén lên khăn hỉ trên đầu nàng, ngơ ngác nhìn chằm chằm dung nhan kiều diễm trước mắt này.
“Nàng thật xinh đẹp.” Nàng xấu hổ cúi đầu.

Nàng vẫn mỉm cười đáp lại, “Chàng cũng thế, thật phong độ tuấn tú.” Cho tới nay hắn đều rất chói mắt, ngày đại hỉ càng thêm đẹp để làm cho nàng nhịp tim nhanh chóng không thể khống chế.

Hắn cầm tay của nàng, “Rốt cuộc thì nàng đã là thê tử của ta rồi.” Giọng nói thật là phức tạp, có cảm giác khổ tận cam lai (chịu hết khổ đau cuối cùng được hưởng hạnh phúc) xông lên đầu.

“Đúng vậy! Đây không phải là mộng, là thật.”

Hắn nheo lại mắt, “Đóa Nhi, nàng biết ta đã đợi ngày này bao lâu không?” Vừa nói vừa đưa tay đỡ mũ phượng trên đầu nàng xuống.

“Trữ Nhạc, chàng chờ một chút, chúng ta còn chưa có uống ly rượu giao bôi!” Vội vàng giữ lại ngón tay không an phận của hắn.

“A! Còn có cái này nữa nhĩ.” Tạm thời dừng tay, hấn bưng tới hai ly rượu từ trên bàn cùng nàng uống xong rượu giao bôi. “Tốt lắm, tiếp tục.”

“A, Trữ Nhạc...” Nàng cúi đầu, hếch mày lên: “Có phải quá nhanh hay không?” Nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Tuần nhan giống như vô tội, “Có không?” Bàn tay vẫn như cũ không hề dấu hiệu có dừng lại, trực tiếp cời váy của nàng ra, chọc cho nàng kêu lên liên tiếp.

“Từ từ, chờ một chút...” Nàng nháy mắt, chỉ cảm thấy mặt hồng tim đập.

“Ta đã chờ mong quá lâu, không kịp đợi.” Nói xong, môi đã chặn lên môi nàng, không để cho nàng có cơ hội suy nghĩ.

“Umh.... Ừ....” Nàng không thể nào ngăn cản, cũng không thể nào ngăn cản, cũng không thể nào nói chuyện, bị hấn trực tiếp đụng ngã.

Trên thực tế, lấy hơi sức của nàng, muốn chống cự, hấn sớm đã bị đạp xuống giường rồi... Nàng nhưng cam tâm tình nguyện phối hợp với trượng phu của nàng!

Đôi tay nhỏ bé ôm cổ của hấn, chìm đắm trong nụ hôn say đắm của hấn _____ nụ hôn này càng thêm triền miên, ấm nồng hơn quá khứ...

Động tác sau ngày càng to gan hơn động tác trước, kéo dài trình diễn, nàng mắc cỡ đỏ bừng mặt, lại âm thầm đang mong đợi bước kế tiếp của hấn.

La Trữ Nhạc ôm chặt giai nhân trong ngực, đột nhiên nhớ đến một chuyện. “Đóa Nhi.”

“Hả?” Nàng ý loạn tình mê, lên tiếng rên rỉ.

“Hình như nàng vẫn luôn không nói với ta câu kia.” Hấn hôn gương mặt của nàng, giọng khàn khàn hỏi.

“Ta....” Câu nói kia?! Nàng nháy mắt, nhìn đáng vẻ nóng lòng, gấp gáp của hấn, không khỏi cười ra tiếng, “Chàng muốn nghe sao?”

“Dĩ nhiên, ta đã nói câu đó với nàng đến cả ngàn lần, nhưng ngay cả một lần nàng cũng không nói, thật không công bằng!”

“A.” Hấn trong giống đứa bé. “Ta nói, ta nói.” Lại gần bên tai của hấn, nàng nhẹ nhàng nói: “Ta yêu chàng, Trữ Nhạc.”

Hấn nghe được, cảm thấy cực kỳ mừng rỡ, “Ta cũng thế.”

Nàng chủ động hôn lên môi của hấn, khiến không khí lại thấp lên lửa nóng, tiếp tục đem tâm hồn của bọn hấn _____

Hấn rút đi quần áo trên người nàng, khi thấy thân thể tuyết trắng không tỳ vết rơi vào mi mắt hấn, hấn chỉ có thể mạnh mẽ hít sâu, nhịp tim đã sớm mất khống chế.

Tất cả dục vọng nóng bỏng trong lòng đều hóa thành động tác, vì vậy hấn bừa bãi ở trên người của nàng!

Các loại vẻ mặt, tất cả cảm xúc phản ứng của nàng đều ảnh hưởng tới tâm tư của hấn, khiến cho hấn mất trí... Nàng có biết hấn đã sớm mê loạn vì nàng không?!

Bọn họ ôm hôn, ôm chặt lẫn nhau, cảm thụ tình yêu không dễ dàng có được này.

Đối với bọn họ mà nói, ngày mới ngọt ngào đang muốn bắt đầu....

_____ Hết trọn bộ _____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-hoa-kho-day-dua>